COLECȚIA

Iubiri de poveste

ELIZABETH HOYT

Cel mai tandru libertin

ELIZABETH HOYT
CEL MAI TANDRU LIBERTIN

***Sweetest Scoundrel by* Elizabeth Hoyt**

Copyright © 2015 Nancy M. Finney
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Mihaela Sofonea/Graal Soft

În memoria mamei mele,
Beverly Walton Kerr McKinnell
1940-2005, cu dragoste

Capitolul 1

A fost odată ca niciodată un rege atât de monstruos, că îşi devora propriii copii...

din *Leul şi Porumbiţa*

Septembrie 1741
Londra, Anglia

Era nevoie de o provocare extremă pentru a o stârni pe Eve Dinwoody.

Timp de cinci ani, viaţa ei fusese liniştită. Avea o casă frumoasă într-o zonă modestă, dar respectabilă a oraşului. Îi avea pe cei trei servitori ai ei – Jean-Marie Pepin, paznicul ei; soţia drăguţă şi rotofeie a acestuia, Tess, bucătăreasa; şi Ruth, tânăra ei servitoare aiurită. Avea un hobby – picta miniaturi – care îi aducea totodată şi nişte bani în plus. Ba chiar avea un fel de animal de companie – porumbiţa albă pe care nu o numise încă.

Lui Eve îi *plăcea* viaţa ei liniştită. În cele mai multe zile, îi făcea mare plăcere să rămână acasă, trebăluind la miniaturile sale şi hrănind cu seminţe de ovăz porumbiţa fără nume. Adevărul fie spus, Eve era foarte timidă.

Dar, în realitate, putea să-şi părăsească viaţa liniştită dacă avea parte de o provocare îndeajuns de mare. Şi Dumnezeu ştia că domnul Harte, proprietarul şi administratorul de la Harte's Folly, era într-adevăr *foarte* provocator. Harte's Folly era cea mai aleasă grădină de agrement din Londra – sau cel puţin fusese până să ardă din temelie, cu peste un an în urmă. Acum domnul Harte o reconstruia, cheltuind în acest proces o sumă scandaloasă de bani.

Motiv pentru care se afla la catul al treilea al unei pensiuni rău famate luni dimineaţa devreme, privind

încruntată spre uşa care se încăpăţâna să rămână închisă.

De pe borul pălăriei i se scurse o picătură de ploaie, căzând pe podeaua tocită de sub picioarele ei. Într-adevăr, era o zi absolut dezgustătoare afară.

— Vreţi să sparg uşa? întrebă Jean-Marie cu voioşie.

Avea peste 1,80 metri, iar faţa lui de abanos scânteia pe sub peruca albă în lumina slabă. Avea încă un vag accent creol din tinereţea petrecută în Indiile franceze de Vest.

Eve îşi îndreptă umerii.

— Nu, mulţumesc. Mă voi ocupa singură de domnul Harte.

Jean-Marie ridică dintr-o sprânceană. Ea îl privi încruntată.

— O *voi* face. Bătu în uşă din nou. Domnule Harte, ştiu că sunteţi înăuntru. Vă rog să răspundeţi la uşă *imediat.*

Eve mai făcuse această manevră de două ori fără niciun rezultat, în afară de pocnetul care se auzise din încăpere după cea de-a doua bătaie.

Ridică pumnul pentru a patra oară, hotărâtă să îl facă pe domnul Harte să o bage în seamă, când uşa se deschise.

Eve clipi surprinsă şi păşi instinctiv înapoi, lovindu-se de pieptul lat al lui Jean-Marie. Bărbatul care stătea în uşă era extrem de… intimidant.

Nu era tocmai înalt – Jean-Marie îl depăşea cu câţiva centimetri, însă nu era mai înalt ca ea decât cu o jumătate de cap sau cam aşa –, dar acest lucru era compensat de lăţimea umerilor. Aproape că atingea tocul uşii cu braţele. Purta o cămaşă albă, deschisă la gât, de sub care ieşea la iveală părul negru şi creţ de pe piept. Părul arămiu răvăşit îi ajungea la umeri. Nu avea un chip frumos. Dimpotrivă, de fapt: era puternic, ridat şi dur, cât se poate de masculin.

Avea tot ce-o îngrozea mai mult pe Eve.

Bărbatul privi către Jean-Marie, mijindu-şi ochii şi se sprijini cu un umăr de uscior, îndreptându-şi atenţia către Eve.

— Ce?!

Avea o voce profundă şi răguşită, ca a unui om de-abia trezit din somn – o intimitate foarte necuviincioasă.

Eve se îndreptă.

— Domnul Harte?

În loc să răspundă, acesta căscă de-i trosniră fălcile, înainte să-şi treacă mâna peste faţă, întinzându-şi pielea din jurul ochilor şi de pe obraji.

— Îmi pare rău, drăguţo, dar nu mai am roluri pentru teatru. Poate dacă vii din nou peste două luni, când vom pune în scenă *Cum vă place.* Ai putea fi cât de cât bună pentru un rol de – aici făcu o pauză, fixându-şi *foarte* nepoliticos privirea asupra nasului lui Eve – servitoare, presupun. Întoarse capul şi strigă peste umăr: Există servitoare în *Cum vă place?*

— O păstoriţă, veni răspunsul. Cea care vorbise era femeie şi avea o voce cu un accent plăcut.

Domnul Harte – *dacă* era el – întoarse privirea către Eve fără vreo urmă de scuză autentică pe chipul tras.

— Auzi. Îmi pare rău. Deşi, trebuie să spun, la vârsta ta şi cu… De data aceasta flutură mâna către nasul lui Eve… Aş căuta ceva *în spatele* scenei, drăguţo.

Şi îi închise uşa în faţă.

Sau cel puţin încearcă să o facă, dar lui Eve îi ajunsese, până aici. Puse piciorul în uşă, împingând-o cu umărul şi dând peste domnul Harte.

Care, din nefericire, nu se dădu înapoi cum ar fi trebuit să facă.

El clipi, încruntându-se înspre Eve.

De la această distanţă, îi vedea vinişoarele roşii din ochii injectaţi şi simţea un miros de alcool stătut în respiraţia lui. De asemenea, părea că nu mai folosise briciul de câteva zile.

Virilitatea lui era aproape copleşitoare.

Eve simţea vechea panică urcându-i în piept, dar o

înfruntă. Acest bărbat nu reprezenta niciun fel de ameninţare, nu la modul *acela,* în orice caz – şi, în plus, Jean-Marie era exact în spatele ei. Era femeie în toată firea şi ar fi trebuit să scape de această groază cu ani în urmă.

Îşi ridică bărbia.

— Daţi-vă deoparte, vă rog.

— Uite ce e, drăguţo mormăi el. Nu ştiu cum te cheamă sau cine eşti, şi, dacă crezi că în felul acesta primeşte o actriţă vreun rol în grădina mea, te…

— Nu sunt actriţă, rosti ea clar, în caz că era tare de urechi, nu doar beat. Şi sunt domnişoara Eve Dinwoody.

— Dinwoody… în loc să îi descreţească fruntea, numele ei îl făcu să se încrunte şi mai tare, ceea ce ar fi trebuit să-l facă de-a dreptul respingător, însă din cine ştie ce motiv… nu îl făcea.

Profită de neatenţia lui pentru a se strecura triumfătoare pe lângă el.

Apoi se opri brusc.

În încăpere era un dezastru cumplit, camera fiind plină de mobilă desperecheată şi de lucruri prăfuite.

Teancuri de hârtii şi cărţi alunecau de pe scaune şi de pe mese, prăbuşindu-se haotic pe podea. Într-un colţ era aruncat un morman imens de material colorat, deasupra căruia trona o coroană aurită; într-un altul era proptit un portret în mărime naturală a unui bărbat cu barbă, lângă macheta de peste un metru a unei corăbii, cu tot cu pânze şi parâme. Un corb împăiat o privea cu ochi mărgelaţi de pe poliţa şemineului, iar pe vatră se afla un ceainic aburind, lângă un turn de vase şi ceşti murdare care se clătina. Într-adevăr, încăperea era atât de ticsită, încât Eve avu nevoie de un moment pentru a o observa pe femeia goală din pat.

Patul stătea drept în centrul încăperii, lăbărţat şi greoi, cu perdele aurii şi stacojii, ca dintr-un harem, iar pe mijloc stătea întinsă o odaliscă, cuvertura aurie de-abia ascunzându-i rotunjimile. Era brunetă şi senzuală, cu părul

de abanos coborându-i pe umerii măslinii şi cu buze de un roşu pătrunzător, de la natură.

Eve făcu brusc ochii mari, dându-şi seama ce se întâmplase în acea încăpere cu doar câteva minute mai devreme. Privirea ei se îndreptă spre domnul Harte înainte de a se putea abţine să caute confirmarea… a… *ei bine.*

Dar domnul Harte părea doar mare, masculin şi iritat.

Eve îşi înclină capul. Ar trebui să existe *vreun fel* prin care să-ţi dai seama…?

Femeia se ridică în capul oaselor, cuvertura alunecând periculos până la sfârcuri.

— Cine sunt oamenii aceştia? întrebă ea, cu un puternic accent italienesc.

Domnul Harte îşi încrucişă braţele peste piept, desfăcându-şi picioarele. Postura îi evidenţia bicepşii umflaţi.

— Nu ştiu, Violetta.

— Îmi cer scuze, îi spuse Eve ţeapăn femeii, pe care, pare-se, o chema Violetta. Oare chiar *trebuia* ca domnul Harte să ocupe atâta spaţiu în încăperea ticsită? Dacă aş fi ştiut că sunteţi *dishabille,* vă asigur că…

Domnul Harte scoase un râset nesuferit.

— Ai dat buzna. Când, mai exact, te-ai fi oprit să…

— Vă asigur, începu Eve, privindu-l încruntată pe omul acela îngrozitor.

— Nu e niciun fel de problemă, spuse odalisca în acelaşi timp, zâmbind larg şi dând la iveală o strungăreaţă inestetică între cei doi dinţi din faţă. Ridică din nou din umeri, iar cuvertura cedă, căzându-i în talie.

Domnul Harte privi spre femeie, se opri, cu ochii fixaţi pe sânul acum dezgolit al acesteia, iar apoi se scuturã vizibil înainte de a se întoarce cu greu spre Eve.

— Şi cine zici că *eşti?*

— Deja v-am spus, răspunse ea printre dinţii încleştaţi. Sunt Eve Dinwoody şi…

— Dinwoody! exclamă Harte, arătând spre ea *cât se poate de* nepoliticos. Acesta e numele omului de afaceri al ducelui de Montgomery. Îşi semnează scrisorile „E. Dinwoody” cu cel mai afectat scris pe care l-am văzut vreodată…

Se încruntă brusc. Jean-Marie şi odalisca îl priviră. Eve ridică din sprâncene, aşteptând. Ochii verzi ca muşchiul ai domnului Harte se făcură mari.

— O, dracu’ să mă ia!

— Da, fără îndoială, spuse Eve cu un zâmbet complet nesincer. Dar, înainte să se întâmple asta, am venit să vă tai creditul.

*

„Iar aceasta era recompensa inevitabilă a unei nopţi cu prea multă băutură”, cugetă cu amărăciune Asa Makepeace – cunoscut de toţi, în afară de câţiva oameni aparte, drept domnul Harte. Una la mână, în zăpăceala indusă de vin cu o seară în urmă, i se păruse o idee bună să se culce iar cu Violetta, deşi era un atu mult prea important pentru grădină pentru a risca o complicaţie emoţională. În al doilea rând, efectele nopţii petrecute bând – tâmplele care îi zvâcneau şi senzaţia de slăbiciune – îl puneau în dezavantaj în confruntarea cu scorpia din faţa lui.

O privi încruntat pe *domnişoara* Dinwoody, cu ochii zvâcnindu-i. Era înaltă pentru o femeie, slabă, cu pieptul plat, şi avea o faţă dominată de un nas mare şi lung. Era o persoană absolut banală – ceea ce îl bucura, căci vrăjitoarea încerca să-i fure munca, visurile şi sângele. Nopţi lungi în care stătuse treaz, târguindu-se cu diavolul şi ticluind planuri disperate. Speranţă şi glorie şi tot ce-l ţinea în viaţă, arză-i-ar focul sufletul nenorocit. Toate lucrurile după care tânjise, după care disperase, tot ce pierduse şi pentru a cărui recuperare se luptase apoi cu pumnii

însângeraţi să recapete.

Încerca să-i fure nenorocita de *grădină.*

Îşi răsfrânse buza de sus.

— Nu ai dreptul să-mi tai creditul.

— Vă asigur că îl am, îi spuse ea tăios, cu un accent care ar fi făcut-o geloasă pe regină.

Nu se temea de el, trebuia s-o recunoască, deşi în clipa de faţă faptul acesta îl irita.

— Ducele de Montgomery mi-a promis accesul la un credit nelimitat, spuse Asa, izbind masa cu palma şi descoperind accidental că postura aceasta îl ajuta să nu se clatine. Deschiderea e programată în mai puţin de o lună. Muzicienii au piese, dansatorii exersează şi vreo zece cusătorese lucrează zi şi noapte să termine costumele. Nu mă poţi lăsa fără bani acum, femeie!

— Ducele nu v-a dat mână liberă să furaţi de la el, spuse ea, răsfrângându-şi uşor buzele când rosti cuvântul „furaţi”. Şi cine era ea să îl privească de sus, pe deasupra acelui nas lung? V-am trimis scrisori peste scrisori în care vă rugam să vă uitaţi în registre, să vă examinaţi bonurile de achiziţii, să mă informaţi în *vreun* fel pe *ce* cheltuiţi mii de lire, dar mi-aţi ignorat cu totul corespondenţa.

— Corespondenţa! O privea ţintă, nevenindu-i să creadă. Nu am timp pentru nenorocita de *corespondenţă.* Am un teatru de terminat, grădini de plantat, tenori, soprane – şi, Dumnezeu să mă ajute, *castrati* –, şi mimi, şi muzicieni cărora să le dau ordine, pe care să-i adun şi să mă asigur că sunt mulţumiţi – sau că măcar lucrează *din greu* – şi o *operă* de pus în scenă. Ce crezi că sunt, un aristocrat preţios?

— Cred că sunteţi *om de afaceri,* ripostă ea. Un om de afaceri care ar trebui să poată da socoteala de cheltuielile sale.

— *Cheltuielile* mele pot fi găsite în grădină, urlă el. În clădiri, în plantările făcute, în oamenii angajaţi. Cine eşti tu

să mă întrebi de socoteli? O măsură din cap până în picioare. Şi de ce a angajat ducele o femeie pe post de om de afaceri? Ce relaţie ai cu el – eşti metresa lui? Aş zice că s-ar putea descurca mai bine, ca să fiu cinstit.

În spatele lui, Violetta trase brusc aer în piept, iar lacheul îl privi încruntat.

Domnişoara Dinwoody făcu ochii mari – erau albaştri, îşi dădu el seama; albaştri precum cerul într-o zi fără nori –, şi el aproape că îşi regretă cuvintele aspre.

Aproape.

— Sunt, spuse ea cu o claritate teribilă, sora ducelui.

El ridică sceptic dintr-o sprânceană. Se prezentase drept *domnişoara* Eve Dinwoody – sora unui duce s-ar intitula *Lady* Eve. Buzele ei se subţiară văzându-i expresia.

— Avem mame diferite. Evident.

A, atunci lucrurile se explicau: era copilul din flori al tatălui ei, dar totuşi de viţă nobilă.

— Şi sângele albastru te îndreptăţeşte să administrezi finanţele grădinii?

— Faptul că *fratele meu* mi-a încredinţat fondurile mă îndreptăţeşte. Trase aer în piept şi îşi îndreptă umerii, împingându-şi pieptul plat înspre el. Şi nimic din toate acestea nu contează. Vă tai creditul şi finanţele din clipa aceasta. Domnul Sherwood de la teatrul regal s-a oferit să cumpere partea investită de fratele meu în Harte’s Folly, şi vă avertizez acum că mă gândesc serios la sugestia sa, dat fiind că pare singura cale prin care fratele meu îşi va vedea banii. Nu am făcut decât să trec să vă anunţ personal, din curtoazie.

Se întoarse şi ieşi din încăpere, grandioasă ca o prinţesă de viţă regală. Lacheul ei uriaş zâmbi cu superioritate spre Asa înainte de a o urma.

„Curtoazie?” întrebă Asa în sinea lui, nevenindu-i să creadă, privind spre uşa care se închidea. Unde fusese *curtoazia* în ultimele cinci minute în mintea femeii ăsteia?

Privi spre Violetta, desfăcându-şi braţele larg.

— Al dracului să fie *Sherwood!* Vrea să-mi vândă grădina celui mai mare rival al meu. Ca să nu mai spunem că Sherwood vorbea probabil prostii – nu avea el bani să cumpere partea lui Montgomery. Pe toate moaştele! Ai mai văzut o femeie atât de îndărătnică?

Soprana ridică din umeri, scuturându-şi ceea ce trebuiau să fie cei mai încântători sâni din Londra – *nu că ar fi contat în momentul acela.*

— Acesta e cel mai important gând pentru tine acum, aşa-i?

— Ce?

Clătină din cap. Dumnezeule, era mult prea devreme pentru el ca să dezlege cimilituri femeieşti.

Ea oftă.

— Asa, *caro...*

— Şşt! Se încruntă spre uşă, apoi spre ea. Ştii că nu îmi place să audă cineva numele acesta.

— Mă îndoiesc că domnişoara Dinwoody şi lacheul său pândesc la uşă. Îşi dădu ochii peste cap rostind cuvintele: Domnule *Harte,* ai nevoie de banii pe care îi controlează femeia asta?

— Da, sigur că am! strigă el revoltat.

Violetta se bosumflă văzându-i izbucnirea.

— Atunci, ar fi fost mai bine să te duci după ea.

— Femeia aceea e bădărană, îngâmfată şi de-a dreptul *meschină.* Flutură sălbatic înspre uşa din spatele lui. Eşti nebună?

— Nu, spuse ea zâmbind la răgetele lui. Dar tu *eşti* dacă crezi că, stând aici şi urlând, se va schimba ceva. Domnişoara Dinwoody e stăpână pe baierele pungii tale, şi, fără ea – ridică din nou din umeri –, eu te voi părăsi, şi la fel va face toată lumea care lucrează în grădinile tale atât de frumoase. Te iubesc, *caro,* ştii asta, dar trebuie să mănânc, să beau şi să port rochii drăguţe. Du-te acum dacă vrei să-ţi

salvezi grădina.

— O, la *dracu.*

Ştia că avea dreptate.

— Şi, Asa, iubitule?

— Ce? mormăi el, întorcându-se deja spre uşă.

— Ploconeşte-te.

El pufni, apucând-o în jos pe scările de lemn şubrede ale pensiunii, dar Violetta se pricepea la oameni. Dacă spunea că trebuia să se ploconească în faţa acelei vrăjitoare pentru a primi banii, el avea să o facă.

Chiar dacă îl apuca apoplexia. Asa ieşi valvârtej pe uşă, apoi în stradă. Burniţa neconvingător, iar cerul era înnorat şi cenuşiu. La câţiva paşi depărtare, domnişoara Dinwoody şi lacheul său se îndreptau spre o birjă.

— Hei! strigă Asa, fugind după ei. Domnişoară…

Voia să-i pună mâna pe umăr, dar lacheul se interpuse brusc între el şi femeie.

— Nu o atinge pe stăpâna mea, spuse omul apăsat.

— Nu fac niciun rău, spuse, cu palmele întinse la înălţimea umerilor. Încercă să zâmbească afabil, dar avea senzaţia că îi ieşise mai curând o grimasă furioasă. *„Ploconeşte-te.”* Doresc să-mi cer scuze stăpânei tale. Se aplecă într-o parte pentru a o vedea, dar lacheul se mişcă odată cu el. Îmi cer mii de scuze. Mă auzi, drăguţă? Strigă ultima întrebare efectiv peste umărul lacheului. Nu vedea decât gluga neagră a mantiei ei.

— Te aud foarte bine, domnule Harte, răspunse ea, detaşată şi sigură pe sine.

Negrul se dădu deoparte în cele din urmă, ca la o comandă nerostită, iar Asa se trezi privind iar ţintă în ochii aceia albaştri. Nu se îmblânziseră. Îşi înghiţi o replică aspră şi spuse printre dinţii încleştaţi:

— Îmi pare atât de rău, nu ştiu ce m-a apucat să vorbesc cu o doamnă în felul acesta, mai ales cu una atât de – se opri înainte de a-i lăuda frumuseţea, căci prea ar fi

fost cusută cu aţă albă chiar şi pentru el – *aleasă* ca dumneata. Sper că vei reuşi să mă ierţi, dar voi înţelege, chiar voi înţelege, dacă nu vei putea.

Lacheul pufni. Asa îl ignoră şi zâmbi. Larg. Se pare că domnişoara Dinwoody era imună la zâmbetul lui – sau poate la bărbaţi în general. Ochii aceia albaştri precum cerul se îngustară.

— Îţi accept scuzele, domnule Harte, dar, dacă crezi că asemenea prostii sfruntate mă vor face să mă răzgândesc în privinţa banilor fratelui meu, te înşeli îngrozitor.

Şi se întoarse să plece, *iar.*

„Iadul pe pământ.”

— Aşteaptă! De data aceasta mâna i se izbi de umărul lacheului care se interpuse între ei. Asa îl privi crunt. Te dai deoparte? Nu am de gând să o ucid pe stăpâna ta în plin *Southwark.*

— Domnule Harte, mi-ai răpit suficient de mult timp, începu ea, cu un aer aristocratic care îl scotea din sărite, ivindu-se de după lacheu.

— La naiba, mă laşi măcar să mă gândesc? spuse Asa, mai tare decât intenţionase.

Ea clipi şi deschise gura, părând extrem de revoltată. Neîndoielnic, nu era obişnuită ca oamenii de rând să-i vorbească astfel.

— Nu.

El întinse palma. Ultimul lucru de care avea nevoie era să-i vorbească de sus şi să-l înfurie mai rău.

Trase aer în piept. Furia nu funcţionase. Insultele nu funcţionaseră. Ploconeala nu funcţionase.

Apoi îi veni o idee.

O privi, aplecându-se uşor în faţă, ignorând mişcarea întreruptă a lacheului.

— Vei veni?

— Unde să vin?

— La HARTE's Folly.

Ea clătina deja din cap.

— Domnule Harte, nu văd…

— Dar tocmai asta este, spuse el, susţinându-i privirea – *atenţia* – prin simpla putere a voinţei. Nu ai văzut-o, nu-i aşa, de când au început lucrările de reconstruire? Vino să vezi pe ce cheltuiesc banii fratelui dumitale. Să vezi ce am realizat până acum. Să vezi ce aş putea realiza în viitor – dacă îmi vei îngădui.

Ea clătină din cap din nou, dar ochii ei albaştri se îmblânziseră.

Aproape.

— Te rog, spuse el, cu voce scăzută, intimă. Dacă era un lucru pe care Asa Makepeace ştia cum să-l facă acela era cum să seducă o femeie. Chiar şi una cu un băţ în fund. Te rog. Dă-mi – nu, dă-i *grădinii* mele… o şansă.

Iar farmecul lui infam trebuie să-şi fi făcut în sfârşit efectul – fie asta, fie doamna avea o inimă mai blândă decât îşi închipuise el, căci îşi ţuguie buzele şi încuviinţă din cap o singură dată.

*

Eve ştiu că făcuse o greşeală din clipa în care încuviinţase. Şi nu prea era sigură de ce o făcuse. Poate că pur şi simplu din pricina simplei prezenţe a domnului Harte, mare, lat în umeri şi musculos, a ploii care îi pătrunsese prin cămaşa de pânză, lipindu-i-o de umerii care i se vedeau prin materialul transparent. Sau poate din pricina vocii lui, îmblânzite de rugăminte. Sau poate că erau ochii lui, încă injectaţi, dar de un verde întunecat ca al pădurii, aproape calzi în răcoarea zilei.

Sau poate că omul era un vrăjitor, capabil să le vrăjească pe doamnele cu capul pe umeri, făcându-le să acţioneze împotriva propriilor lor interese.

În orice caz, încuviinţase, şi asta era, aşa că trebuia să se împace cu gândul că avea să mai bată drumurile *câteva* ore prin Southwark, în ploaie, cu un bărbat pe care nici măcar nu îl plăcea.

Apoi se întâmplă cel mai extraordinar lucru.

Domnul Harte *zâmbi.*

Nu ar fi trebuit să fie atât de surprinzător. Bărbatul zâmbise mai devreme în dimineaţa aceea – nesuferit, furios sau dornic să o convingă –, dar *acest* zâmbet era diferit.

Acest zâmbet era sincer.

Cu buzele întinse, dând la iveală dinţi albi şi drepţi, şi cu câte o adâncitură pe fiecare obraz, încadrându-i gura. Ochii i se strânseră la colţuri, şi părea cumva oarecum atrăgător. Fermecător. Aproape chipeş, stând acolo în cămaşă, cu părul ud, cu o picătură de ploaie alunecându-i pe obrazul bronzat.

Şi ceea ce era îngrozitor – *oribil* chiar – era faptul că Eve avu ideea ridicolă că zâmbetul domnului Harte era special pentru ea. Doar pentru ea.

Ridicol. Ştia – ştia sigur, în partea aceea rezonabilă a fiinţei ei, care nu accepta compromisuri – că zâmbea pentru că ieşise cum dorise el. Nu avea absolut nimic de-a face cu ea, de fapt. Dar nu putea strivi cu totul părticica aceea care văzuse zâmbetul, crezând că îi era adresat ei. Şi o încălzi pe dinăuntru, cumva. O încălzi şi o… excită.

O ştia şi el, om îngrozitor ce era. Îşi dădu seama după felul în care zâmbetul lui se lăţi, transformându-se într-un rânjet, şi din felul în care ochii ei verzi o priveau cu subînţeles.

Înţepeni şi deschise gura să nege totul. Să îi spună să-şi vadă de drum, ca ea să se poată duce *acasă* şi poate să savureze o ceaşcă reconfortantă de ceai.

Însă domnul Harte era viclean. Se înclină imediat şi gesticulă înspre vehiculul închiriat din spatele ei.

— Luăm trăsura dumitale?

Spusese că avea să meargă. Sau cel puţin încuviinţase. O femeie nobilă nu trebuia să-şi retragă cuvântul – sau să încuviinţeze.

Cinci minute mai târziu, Eve se trezi stând lângă Jean-Marie, în timp ce trăsura înainta pe străzile din Southwark. Vizavi de ei, domnul Harte părea a fi cât se poate de mulţumit de sine.

— În mod normal, desigur, oaspeţii mei vin de pe râu, spunea el. Avem un debarcader cu trepte de piatră şi însoţitori înveşmântaţi în purpuriu şi galben pentru a-ţi da sentimentul că pătrunzi într-o altă lume. După ce oaspeţii prezintă biletele, înaintează pe o potecă luminată de torţe şi de lumini feerice. De-a lungul drumului sunt cascade, jongleri, fauni care dansează şi driade, iar oaspeţii pot zăbovi dacă doresc. Sau pot continua să exploreze grădinile. Ori îşi pot vedea de drum sau merge la teatru.

Eve *fusese* la Harte’s Folly înainte să ia foc – o dată, cu un an sau doi în urmă. Chiar îi plăcea să petreacă o seară la teatru, deşi nu mergea decât singură – ei bine, cu Jean-Marie, desigur, dar nu cu un prieten, căci nu *avea,* de fapt, prieteni.

Clătină din cap, cu gândul la propriile ei cugetări irelevante.

— Totul pare foarte costisitor, spuse Eve, neputând să ascundă urma de apăsare din glas.

Pe faţa domnului Harte se citi iritare înainte de a încerca să arboreze o expresie mai blândă. Nu era sigură de ce se ostenea. Toate emoţiile lui erau transparente – şi cele mai multe erau negative când venea vorba de ea.

Ceea ce nu o deranja deloc, fireşte.

— Este costisitor, răspunse el, dar trebuie să fie astfel. Oaspeţii mei vin să vadă un spectacol. Să fie uimiţi şi delectaţi. Nu mai există un alt loc precum Harte’s Folly în toată Londra. În toată lumea. Domnul Harte se aplecă pe bancheta trăsurii, cu coatele pe genunchi; umerii lui laţi

păreau a umple tot spaţiul. Sau poate personalitatea sa era cea care făcea ca trăsura să pară atât de mică. Mâinile lui mari se întinseră ca şi când ar fi cuprins toate posibilităţile. Pentru a face bani, trebuie să cheltuiesc bani. Dacă grădina mea de plăceri ar fi ca oricare alta – cu costume ponosite, recuzită neinspirată şi plante banale –, nu ar veni nimeni. Nimeni nu ar plăti biletul de intrare.

Ezitând, Eve începu să se întrebe dacă nu cumva se grăbise prea tare. Omul era mândru, bombastic şi foarte, foarte enervant, dar poate că avea dreptate. Poate că ar putea scoate banii investiţi de fratele ei cu grădina lui minunată.

Cu toate acestea, mereu fusese prudentă din fire.

— Mă aştept să dovedeşti tot ce mi-ai spus, domnule Harte.

El se lăsă pe spate, ca şi când ar fi fost satisfăcut că îi câştigase deja aprobarea.

— Şi aşa voi face.

Trăsura luă o curbă, şi în faţă apăru un zid înalt de piatră. Părea foarte… utilitar. Eve privi spre domnul Harte. El îşi drese glasul.

— Fireşte, aceasta este intrarea *din spate.*

Trăsura se opri, hurducându-se. Jean-Marie se ridică imediat, aşeză scăriţa şi îi întinse mâna pentru a o ajuta să coboare.

— Mulţumesc, murmură Eve. Spune-i, te rog, birjarului să ne aştepte.

Domnul Harte coborî din trăsură cu un salt atletic şi o apucă înaintea lor spre o uşă de lemn din zid.

O deschise şi le făcu semn să intre.

Înăuntru se vedeau un gard viu încâlcit şi nişte poteci noroioase. Nu prea arăta a grădină de recreere, dar *spusese* că era intrarea din spate.

Eve privi spre uşă când intră.

— Nu ar trebui să fie încuiată?

— Ba da, spuse domnul Harte. Şi de obicei este când e deschisă grădina – nu vrem ca oamenii să intre fără să plătească –, dar momentan suntem încă în construcţie. E mai uşor să aducem materialele pe aici.

— Nu aveţi probleme cu hoţii?

Domnul Harte se încruntă.

— Eu…

Un tânăr cu părul roşu venea în pas alert pe potecă. Eve îl recunoscu imediat pe domnul Malcolm MacLeish, arhitectul pe care fratele său îl angajase să construiască teatrul.

— Harte! exclamă domnul MacLeish. Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti aici. Au sosit ţiglele acelea nenorocite de ardezie pentru acoperiş, şi jumătate din ele sunt sparte, însă birjarul cere banii înainte de a le descărca. Nu ştiu dacă să trimit totul înapoi sau să le folosesc pe cele întregi. Suntem deja în urmă, şi plouă în teatru – nu ţine prelata. Tânărul ridică privirea, întrerupându-şi tirada, şi făcu ochii mari când o văzu pe Eve. O! Domnişoară Dinwoody. Nu mă gândeam să vă văd aici.

Şi chipul i se acoperi de pete roşii, stânjenitoare.

Eve simţi o undă e compasiune. Ultima dată când îl văzuse pe domnul MacLeish, o implora să-l ajute să scape de şantajul fratelui ei. Probabil se simţea extrem de stânjenit să o întâlnească.

Îi zâmbi timid şi încurajator.

— Bună ziua, domnule MacLeish.

Auzind-o, el îşi reaminti de bunele maniere şi făcu o plecăciune elegantă.

— Bună ziua, domnişoară Dinwoody. Trase aer în piept, adunându-se. Sunteţi o prezenţă luminoasă în această dimineaţă mohorâtă, ţin să spun.

Obişnuitul farmec suav al arhitectului revenise.

Ea încuviinţă din cap.

— Mergem să vedem livrarea de ţigle?

— Eu…

Domnul MacLeish privi spre domnul Harte cu scepticism. Patronul grădinii se încruntă.

— Nu te-am adus să cercetezi lucrurile plicticoase din spatele scenei, domnişoară Dinwoody.

— Dar poate că pe acestea *ar trebui* să le cercetez, răspunse ea. Vă rog. Condu-ne, domnule MacLeish.

Arhitectul aşteptă încuviinţarea domnului Harte înainte de a o apuca din nou pe poteca noroioasă.

Eve îşi ridică fustele, păşind cu grijă. Regreta că nu purta saboţi peste pantofi în dimineaţa aceea, căci începea să îşi facă griji că umezeala şi noroiul avea să-i strice.

— Mărturisesc, credeam din descrierea ta că grădinile vor fi mai… spuse ea, apoi se întrerupse, încercând să găsească un cuvânt plin de tact, în timp ce trecură pe lângă un pâlc de irişi căzuţi.

— Terminate, spuse Jean-Marie cu voce sonoră, oferindu-i cuvântul, chiar dacă nu unul cu tact.

Fruntea încreţită a domnului Harte se transformă într-o încruntătură auzind completarea gărzii de corp.

— Fireşte, grădina nu este în cea mai bună formă pe ploaie. Iată, exclamă el după ce ocoliră un copac înalt şi sub ochii lor se ivi un iaz, aici puteţi vedea cum va arăta Harte’s Folly.

Iazul era încântător. În centru se afla o insulă, cu un pod arcuit până la mal. Un alt copac, tânăr şi drept, fusese plantat la marginea iazului, încadrând priveliştea. Chiar şi pe burniţă, avea un aer ireal.

Fermecată, Eve se apropie… păşind direct într-o băltoacă, în care i se cufundă pantoful, udând-o până la piele şi destrămând vraja.

Se întoarse către domnul Harte. Privirile li se întâlniră, după ce ea îşi ridică ochii dinspre pantofii murdari.

— Desigur, vom curăţa aleile înainte să deschidem.

— Sper, replică ea cu răceală, scuturându-şi piciorul.

Înaintară pe potecă în tăcere, iar Eve simţea că îi îngheaţă picioarele de frig în timp ce se ţinea după umerii laţi ai domnului Harte.

După alte cinci minute, în raza lor vizuală apăru o serie de clădiri, cea centrală fiind în mod vădit un teatru. Avea trepte de marmură care duceau spre un şir de coloane ce traversau partea din faţă şi un fronton înalt cu figuri în basorelief legate de actorie şi de teatru. Era o clădire impresionantă, chiar dacă acoperişul era acoperit cu prelată.

În faţă era trasă o căruţă enormă, cu un echipaj de cai. Lângă căruţă stăteau trei bărbaţi, certându-se zgomotos, în faţa unui semicerc de oameni care stăteau cu faţa către ei. Mulţimea era pestriţă: vreo şase femei care purtau rochii de un galben aprins, scandalos de scurte – evident, pentru dans. O altă femeie purta o rochie mov extraordinară şi avea încă vopseluri pe faţă. Lângă ea se afla o femeie ştearsă, în haine mai simple, ţinând în mână un corsaj pe jumătate terminat. Câţiva bărbaţi erau muncitori sau grădinari – unul avea o greblă pe umăr în vreme ce alţii erau mai bine îmbrăcaţi şi purtau diverse instrumente sub braţ.

— Puneţi banii jos, altfel întoarcem căruţa şi trecem iar râul! spuse unul dintre căruţaşi.

— Pentru ce să plătim? îl repezi un bărbat slăbuţ, cu o expresie inteligentă şi cu păr negru. O grămadă de cioburi? Eei! Îşi aruncă mâinile în aer dezgustat. Teatrul acesta nu va fi terminat niciodată. Muzicienii mei nu pot exersa cu apa scurgându-li-se pe gât.

— Ce e cu ţiglele sparte? Mulţimea se întoarse auzind vocea gravă a domnului Harte, şi câţiva oameni începură să vorbească deodată. Domnul Harte ridică mâinile. Pe rând. Vogel?

Bărbatul cu părul negru păşi în faţă, cu ochii negri scânteindu-i.

— Iar nu e gata teatrul. MacLeish a promis că luna trecută… Şi a fost terminat? Nu! A promis că săptămâna aceasta…

— Nu e vina mea că ploaia nu ne-a lăsat să construim, spuse domnul MacLeish, împingându-şi bărbia înainte. Şi, dă-mi voie să-ţi spun, nu a fost uşor să trebuiască să lucrez în preajma unei mulţimi de muzicieni.

Domnul Vogel îşi răsfrânse buza de sus.

— Şi ai vrea să deschidem fără să exersăm? Eeei! Nu ştiţi nimic despre operă, voi, englezii.

— Sunt scoţian, măi…

Domnul Harte puse o mână pe pieptul domnului MacLeish, interpunându-se între acesta şi domnul Vogel.

— Care e treaba cu ţiglele mele?

— Nu e vina mea că-s aşa, spuse şeful căruţaşilor, părând dintr-odată împăciuitor. Aşa le-am primit şi aşa le-am adus.

— Şi aşa le voi trimite înapoi, răspunde domnul Harte. Am plătit pentru ţigle, nu pentru cioburi.

— Le pot duce pe toate înapoi, spuse căruţaşul, dar nu voi mai primi alt transport până în decembrie, cel mai devreme.

Domnul Harte făcu un pas ameninţător înainte.

— La naiba, omule…

Uşile duble ale teatrului se deschiseră, şi un bărbat scund, crăcănat, îmbrăcat într-o haină portocalie ţipătoare, coborî treptele. Eve clipi uluită, căci era domnul Sherwood, proprietarul teatrului regal. Ce fă…?

— Sherwood! tună domnul Harte, înaintând ameninţător înspre bărbatul cel scund. Ce cauţi în teatrul meu?

— Harte, răspunse Sherwood, părând a nu-şi da seama de pericolul care îl păştea. Ce surpriză plăcută! Nu ştiam că te trezeşti atât de devreme dimineaţa. Şi domnişoară Dinwoody! spuse el, dând cu ochii de Eve, după

ce privi în spatele domnului Harte. O plăcere, doamnă, o plăcere absolută!

— Domnule Sherwood.

Eve încuviinţă din cap cu prudenţă.

— Graţia dumneavoastră aleasă luminează ziua, doamnă. Administratorul teatrului radia, de parcă ar fi fost încântat de cât de spiritual putea să fie, săltându-se pe vârfuri. Purta o perucă albă cam ponosită şi uşor strâmbă. I-aţi spus lui Harte despre oferta mea?

— Nu ai finanţe să cumperi partea lui Montgomery, îl repezi Harte.

— Nu am, răspunse domnul Sherwood voios, dar finanţatorul meu *are.*

Domnul Harte păru că se lăţeşte, strângându-şi pumnii pe lângă corp. Eve făcu speriată un pas în spate, lângă silueta reconfortantă a lui Jean-Marie.

— *Ce* finanţator? mormăi domnul Harte. Nu ai cum să ai…

La capătul scărilor, din teatru ieşi un bărbat înalt. Purta o perucă de culoarea lavandei, cu bucle abundente şi o haină rubinie flamboiantă, de sub care se ivea pe la mâneci şi la guler o dantelă argintie.

Privi în jos şi tresări în mod exagerat la vederea domnului Harte.

— Nu! strigă el, întinzând un braţ, ca şi când ar fi vrut să-l ţină departe pe proprietarul grădinii. Nu mă vei convinge să renunţ, Harte, nici măcar cu limba ta iscusită.

— Ce faci, Giovanni? Vocea domnului Harte coborâse, căpătând un ton ameninţător şi grav.

Eve privi în jur. Nimeni *altcineva* nu-şi făcea griji cu privire la temperamentul încins al domnului Harte?

Dar toţi ochii erau aţintiţi spre scările teatrului, pe care cobora bărbatul înalt. Eve îşi dădu seama că trebuia să fie Giovanni Scaramella, celebrul *castrato.*

— *Te* părăseşte, trâmbiţă domnul Sherwood,

confirmând cele mai rele temeri ale lui Eve. Giovanni vine la teatrul regal. Cel mai talentat *castrato* din Londra va cânta exclusiv la teatrul *meu* de-acum.

— Nu poţi face asta, Gio, spuse domnul Harte. Ai fost de acord să cânţi pentru mine în sezonul acesta. Am bătut palma.

— Chiar? întrebă cântăreţul cu ochi mari. Dar teatrul domnului Sherwood e deja construit, are o operă magnifică şi mulţi bani pentru mine. Tu, Harte, ai noroi şi un acoperiş găurit. Ridică din umeri. E atât de neaşteptat că merg să cânt la teatrul regal?

— Întotdeauna să pui cântăreţii să cânte, spuse Sherwood vesel, scuturând o bucată de hârtie. Credeam că ştii asta, Harte.

Harte miji ochii, iar vocea îi deveni mai gravă. Eve făcu un pas involuntar înapoi când el mârâi:

— Blestemat să fii…

— Ha! croncăni domnul Sherwood, coborând ultimele trepte. Mi-ai furat-o pe Robin Goodfellow, ai furat-o pe La Veneziana, dar să vedem unde ajungi fără un *castrato,* Harte!

Domnul Harte nu scoase o vorbă. Cu o mişcare şocant de concisă, păşi înainte şi îl izbi cu pumnul lui enorm în faţă.

Domnul Sherwood căzu ţipând şi cu sângele ţâşnindu-i abundent din nas.

Domnul Harte se aplecă peste el, cu capul gol şi doar în cămaşă, în vreme ce burniţa îi lipea materialul de muşchii umflaţi de pe spate şi de pe umeri.

Părea întruchiparea sălbăticiei, a barbarismului şi… a *masculinităţii pure.*

Eve trase aer în piept, apoi se chinui să îl scoată afară. Nu îi plăcea violenţa. Nu îi plăcuse niciodată.

Fusese o greşeală. O greşeală îngrozitoare. Grădinile erau o ruină, opera nu părea să fie pusă vreodată în scenă,

iar domnul Harte era un animal brutal.

— Du-mă din locul acesta, Jean-Marie, şopti ea.

Capitolul 2

Regele consultase un oracol la naşterea primului său fiu. Oracolul îi spusese că, dacă vreunul dintre copiii săi avea să trăiască până la miezul nopţii a celei de-a optsprezecea aniversări, regele urma să moară.

Dar, dacă regele avea să mănânce inima fiecărui copil pe care îl zămislise, urma să trăiască de-a pururi...

din *Leul şi Porumbiţa*

Bridget Crumb ţinea casa celui mai păcătos bărbat din Anglia.

Valentine Napier, duce de Montgomery, era frumos aproape ca o femeie, puternic, bogat şi, din câte vedea ea, total lipsit de scrupule. Fusese angajată cu doar câteva săptămâni înainte de exilul ducelui din ţară. Unul dintre numeroşii lingăi ai acestuia îi descoperise reputaţia – de cea mai bună menajeră din Londra – şi îi oferise o leafă dublă faţă de cea pe care o câştiga ca menajeră a lui Lady Margaret St. John. Deşi, adevărul fie spus, banii nu fuseseră decât *unul* dintre motivele pentru care Bridget acceptase cu promptitudine slujba. În acel scurt răstimp înainte de plecarea lui Montgomery în Europa, nu vorbise direct cu ea decât o singură dată – când întrebase absent ce se întâmplase cu majordomul lui. Îi răspunsese politicos că omul decisese să se întoarcă în locul său de baştină din Ţara Galilor. Ceea ce era, strict vorbind, adevărat, deşi nu tocmai *întregul* adevăr, dat fiind că ea îl încurajase negreşit pe majordom să-şi urmeze visul de a se retrage şi de a deveni băcan.

Totodată, omisese să explice că nu angajase alt majordom în loc. De ce ar fi adus un alt servitor care ar fi putut să îi submineze autoritatea?

Acum Bridget ţinea toate frâiele la casa Hermes – reşedinţa din oraş a ducelui –, ceea ce era cât se poate de convenabil, având în vedere celelalte motive pentru care încuviinţase să intre în serviciul ducelui.

Însă faptul că nu aveau majordom însemna că deseori răspundea chiar ea la uşă când primeau vizite.

În ziua aceea, când auzi bătaia la uşă, Bridget înaintă cu paşi uşori pe duşumeaua stridentă de marmură roz cu vinişoare cenuşii – lustruită chiar în dimineaţa aceea, exact la ora şase. Se opri în faţa unei oglinzi aurite şi ornamentate pentru a verifica dacă boneta era aranjată, cu fundele legate frumos sub bărbie. Nu avea decât douăzeci şi şase de ani – o vârstă la care cu greu cineva putea să aibă deja poziţia pe care o deţinea ea – şi descoperise că faptul că era mereu ireproşabil aranjată îi consolida autoritatea.

Bridget deschise uşa şi dădu în prag peste sora ducelui, însoţită de lacheul ei. Spre deosebire de duce, domnişoara Dinwoody era o femeie ştearsă, deşi ea şi fratele său aveau acelaşi păr blond-arămiu.

— Bună dimineaţa, domnişoară.

Se dădu într-o parte pentru a-i lăsa să treacă. Domnişoara Dinwoody părea puţintel agitată, ceea ce era neobişnuit.

— Bună dimineaţa, doamnă Crumb. Am venit să cercetez registrele contabile ale fratelui meu.

— Desigur, murmură Bridget. Domnişoara Dinwoody vizita reşedinţa Hermes o dată sau de două ori pe săptămână de când ducele plecase din ţară, de fiecare dată pentru a se ocupa de investiţiile acestuia la Harte's Folly. Să vă trimit nişte ceai şi nişte răcoritoare în bibliotecă, domnişoară?

— Nu e nevoie. Domnişoara Dinwoody îşi scoase mantia udă de ploaie şi i-o înmână. Nu stau mult.

— Prea bine, domnişoară, răspunse Bridget. Îi făcu semn unuia dintre lacheii care stăteau în holul de la intrare şi îi dădu mantia. A sosit o scrisoare de la fratele dumneavoastră acum mai puţin de o oră. Îmi cer scuze că nu v-am trimis-o imediat.

— Nu e nicio problemă, răspunse domnişoara Dinwoody. Presupun că a fost adusă de acelaşi băiat ciudat şi de data aceasta?

— Da, domnişoară. Alf a adus-o la bucătărie.

Domnişoara Dinwoody clătină din cap, mormăind absentă, ca pentru ea:

— Nu înţeleg de ce fratele meu nu foloseşte diligenţa pentru corespondenţă. Numai Dumnezeu ştie cum ajung scrisorile lui peste Canalul Mânecii.

Bridget avea ea o bănuială în această privinţă, dar nu se cădea să comenteze în legătură cu mijloacele de comunicare neobişnuite ale ducelui. În schimb, îi conduse pe scara principală şi pe un hol larg până în bibliotecă. Personalul casei Hermes era redus, dat fiind că ducele lipsea, dar Bridget ţinea frâiele cu mâini sigure. Camerele de la acel nivel erau bine aerisite, iar praful era şters la fiecare două săptămâni – termen care se împlinea chiar în ziua aceea. Se opri în faţa unei uşi deschise, atrăgând privirea uneia dintre servitoare care întindea un cearceaf pe lemnăria din încăpere.

— Fă focul în bibliotecă, te rog, Alice.

Alice ezită, încă în genunchi. Era o fată drăguţă de vreo nouăsprezece ani, puţin cam înceată, însă muncitoare. Din nefericire, era totodată superstiţioasă.

— În bibliotecă, doamnă?

— Da, Alice. Vocea lui Bridget deveni mai aspră. Chiar acum, te rog.

— Da, doamnă Crumb.

Fata se ridică şi ieşi în fugă din încăpere, luând-o înaintea lor.

Când ajunseră la bibliotecă, Bridget îi ţinu uşa deschisă domnişoarei Dinwoody şi înclină din cap înspre biroul din lemn de trandafir din colţ, pe care se afla scrisoarea.

— Vă mai pot ajuta cu ceva, domnişoară? Observă că Alice îngenunchea lângă vatră, cu o lumânare aprinsă într-o mână, aruncând priviri speriate prin încăpere, cu un chip palid.

— Nu, nimic, murmură domnişoara Dinwoody desfăcând sigiliul scrisorii. Gura ei subţire se strânse la colţuri când începu să citească, iar Bridget se gândi că trebuia să fie tare obositor să fii sora din flori a ducelui de Montgomery.

Dar nu o privea pe ea, nu-i aşa?

Ridică din bărbie înspre Alice, care aprinsese focul, iar fata sări în picioare, aproape fugind către uşă. Bridget oftă şi închise uşa în urma lor.

Îi ţinuse deja câteva prelegeri fetei, spunându-i că era imposibil să existe fantome la casa Hermes, şi nu mai avea niciun rost să repete.

Mai ales că nu era pe deplin convinsă nici ea.

*

Era după-amiază când Eve porni spre casă împreună cu Jean-Marie.

Fratele ei îi găsise casa, desigur. O găsise şi o achitase. Plătea şi pentru Jean-Marie, Tess şi Ruth, că tot veni vorba. Val se asigura că Eve ducea un trai confortabil, dar nu acesta era motivul pentru care fusese ea de acord să îi administreze investiţia la Harte's Folly când fusese nevoit să părăsească ţara atât de brusc.

Uneori se întreba dacă avea vreo idee de ce o făcuse.

Val avea de-a face atât de mult cu datorii, cu bani şi cu ameninţări voalate, încât era posibil să nu-şi dea seama când cineva făcea ceva pur şi simplu din dragoste.

Gândul o întrista întru câtva.

Eve îşi scoase boneta când intră pe hol.

— Roag-o pe Tess să-mi aducă o tavă cu gustarea, te rog, fii amabil, Jean-Marie. Şi nişte ceai.

Jean-Marie îi aruncă o privire îngrijorată, dar încuviinţă din cap înainte de a dispărea în adâncul casei.

Eve se întreba ce avea el să-i spună lui Tess despre ieşirea lor din acea dimineaţă. Despre faptul că părăsise în goană grădina. Despre vizita pe care o făcuseră în casa mare şi goală a fratelui ei şi despre scrisoarea pe care o citise acolo.

Scrisoarea în care Val îi interzicea în mod expres să îi taie creditul domnului Harte sau să vândă partea lui de investiţie.

Însă naiba să-l ia pe Val! O pusese într-o ipostază foarte stânjenitoare – să administreze o mulţime de bani, fără a avea însă vreo putere reală asupra lor, din moment ce nu îi îngăduia să îşi urmeze instinctele cu privire la grădină şi la domnul Harte. Dacă ar fi lăsat-o să vândă partea pe care o deţinea din Harte's Folly domnului Sherwood şi misteriosului său finanţator, ar fi putut investi banii. Ştia că putea scoate un profit pentru fratele ei. În ultimii cinci ani, Eve îşi investise propriii bani de buzunar într-o companie de transporturi şi îşi mărise capitalul cu o sumă mică, însă frumuşică.

Din nefericire, nu era deloc sigură că principala preocupare a lui Val erau banii când venea vorba despre Harte's Folly. Oftă şi urcă scările. Salonul ei era sus, şi traversă încăperea, îndreptându-se spre masa de lucru. Pe aceasta se afla o lupă de bronz. Era ataşată de un braţ mobil montat pe un suport, astfel încât să poată privi lejer prin ea, având ambele mâini libere. În spatele lupei se aflau

câteva bucăţi curate de fildeş şi cutia ei de culori, toate aranjate. Sub lupă se afla miniatura la care lucra acum, un studiu al lui Hercule. Se aplecă şi privi prin lupă. Hercule stătea cu un şold ridicat, înveşmântat cu blana de leu şi încălţat cu sandale, cu şoldurile acoperite de o bucată firavă de pânză. Ar fi trebuit să fie o poză eroică, dar cumva bietul Hercule părea aproape efeminat. Avea buzele prea ţuguiate, obrajii prea roz, iar faţa mult prea blândă. Aşa era moda, desigur, să se picteze bărbaţii blânzi şi delicaţi, însă astăzi se simţea brusc nemulţumită, dintr-un motiv sau altul.

Îşi amintea întruna de chipul domnului Harte. Sprâncenele încruntate, gura strânsă într-o linie mohorâtă, părul ud lipit de obraji şi de frunte când năvălise asupra domnului Sherwood cu braţul musculos ridicat. Îi era groază – şi se temea – de violenţa lui, dar nu putea nega că domnul Harte avea ceva foarte *viu.* Viu, vibrant şi copleşitor. Ceva incitant care îi făcea inima să-i bată mai repede, o făcea şi pe *ea* să se simtă vie.

Eve se aşează la birou, privindu-l ţintă, pe bietul şi suavul Hercule, fără a-l vedea.

Domnul Harte era o brută, oricine putea observa acest lucru. Nu asculta de glasul raţiunii, nu respecta bună-cuviinţa sau solicitările ei extrem de politicoase de a-i oferi informaţii. Îl *atacase* pe domnul Sherwood chiar în faţa ei. Cum se putea Val aştepta ca ea să lucreze cu un asemenea om?

Dacă era complet sinceră cu ea însăşi, trebuia să înfrunte faptul că îl dezamăgise pe Val. Promisese să aibă grijă de investiţiile sale, dar, dacă teatrul nu se mai deschidea şi nu avea permisiunea să vândă partea fratelui său, acesta nu avea să scoată profit de pe urma banilor investiţi.

Avea să piardă mii de lire.

Eve se încruntă, ridicând una dintre bucăţile nepictate

de fildeş şi trecându-şi degetul peste suprafaţa netedă. Suma investită în Harte's Folly era probabil o picătură în oceanul averii lui Val, dar ea *îşi dăduse cuvântul.*

Nu-i plăcea să îşi încalce promisiunea.

Iar apoi era scrisoarea lui, plină de frivolităţile obişnuite ale lui Val şi cu acel post-scriptum neobişnuit de concis, în care îi spunea să continue să-l finanţeze pe acel om îngrozitor – şi grădina sa. Avea să fie nevoită să-i trimită o scrisoare domnului Harte, cerându-i scuze şi retrăgând tot ce spusese în dimineaţa aceea. Simplul gând era deprimant.

Ruth intră în cameră, mergând încet cu tava pe care aducea prânzul. Aşeză tava lângă cotul lui Eve şi se dădu înapoi radioasă.

— Poftiţi, domnişoară! Tess a pregătit un hering delicios cu fasole verde fiartă alături şi nişte pâine proaspăt coaptă în dimineaţa aceasta.

— Mulţumesc, Ruth, răspunse Eve, iar servitoarea făcu o reverenţă şi aproape că ieşi din încăpere.

Ei bine, Ruth *era* foarte tânără – avea doar cincisprezece ani şi venise recent de undeva de la ţară. Totul era nou pentru ea. Avea o naivitate atractivă, pe care Eve o găsea deopotrivă fermecătoare şi alarmantă. Servitoarea nu învăţase încă să fie prudentă cu privire la lume. Încă nu îi făcuse nimeni rău.

Porumbiţa, stând în micuţa ei colivie pătrată de pe masă, ugui întrebător. Eve luă câteva seminţe dintr-un vas din apropiere şi le dădu drumul printre zăbrelele coliviei. Porumbiţa începu să ciugulească imediat gustarea.

Eve luă furculiţa şi cuţitul, apoi se opri privind ţintă la hering. Ce linişte era în salon! Nu se auzeau decât sunetul discret al ciocului porumbiţei şi clinchetul tacâmurilor ei. Nici măcar vocile din bucătăria de jos nu răzbeau până la ea.

Dacă închidea ochii, îşi putea imagina că era cu totul

singură în această lume.

Se scuturã pentru a-şi reveni, tăind heringul, şi deodată se auzi o bătaie puternică la uşa din faţă, destrămându-i singurătatea închipuită.

Eve puse cuţitul şi furculiţa deoparte, lăsându-se pe spate, cuprinsă de un sentiment ce aducea a bucurie.

Auzi paşii iuţi ai lui Jean-Marie, uşa deschizându-se şi voci masculine ridicate şi furioase.

Pe chip îi înflori un zâmbet. Era într-adevăr un om tare îndărătnic, nu-i aşa?

Se întrebă dacă ar fi trebuit să meargă spre capătul scărilor, dar nu. Deja se auzeau tropăituri pe trepte. Probabil trecuse cumva deja de Jean-Marie.

Eve îşi recompuse cu grija expresia şi apucă din nou cuţitul şi furculiţa. Îi revenise brusc apetitul.

Când uşa salonului se deschise cu o smucitură, tocmai gusta din peştele excelent.

— Trebuie să mă asculţi! începu domnul Harte să urle, tocmai când Jean-Marie îl prinse cu braţul de gât.

Domnul Harte scăpă din strânsoare şi se răsuci spre garda de corp, cu pumnii gata ridicaţi.

— Domnule Harte! Lui Eve nu-i plăcea să ridice vocea, dar nu avea să stea şi să se uite cum Jean-Marie era rănit. Dacă vrei să te ascult, îţi sugerez să *nu* începi prin a organiza un meci de box în salonul meu.

Chipul domnului Harte se întunecă, dar lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp.

Însă Jean-Marie nu renunţă la atitudinea protectoare.

— Să îl conduc spre ieşire?

— Aş vrea să te văd încercând, mormăi domnul Harte.

Eve se abţinu cu greu să nu îşi dea ochii peste cap.

— Mulţumesc, dar nu, Jean-Marie. Voi sta de vorbă cu domnul Harte dacă ia loc.

Administratorul teatrului se trânti pe canapea. Eve îşi drese glasul.

— Poate mai aduci o ceaşcă de ceai, Jean-Marie?

Lacheul se încruntă.

— E mai bine să rămân aici, cred eu.

În mod normal, Jean-Marie nu o lăsa niciodată singură cu un bărbat. Însă Eve nu putea îndura gândul de a părea slabă în faţa domnului Harte. Gândul că avea nevoie de o *dădacă* – chiar dacă adevărul era că uneori *chiar* avea nevoie de Jean-Marie.

Dorea să pară puternică în prezenţa administratorului teatrului. Eve îşi ridică bărbia.

— Fără îndoială, dar cred că mă voi descurca singură cu domnul Harte.

— Mulţumesc că m-ai primit, spuse domnul Harte iute, înainte ca Jean-Marie să apuce să îşi exprime din nou dezaprobarea.

Ea încuviinţă.

— Ai luat gustarea?

— Nu, doamnă.

— Atunci, te rog spune-i lui Ruth să mai aducă încă o tavă, îi zise ea lui Jean-Marie.

Lacheul îi aruncă o privire întunecată celuilalt bărbat, dar părăsi încăperea fără să comenteze.

— Ei bine, spuse Eve, împreunându-şi mâinile în poală. Ce doreai să îmi spui, domnule Harte? Se aştepta ca el să înceapă să îşi pledeze cazul imediat. În schimb, îşi puse o gleznă peste genunchi şi se lăsă pe spate pe canapeaua ei albăstruie, ca un leu care lenevea la soare.

— Ai părăsit grăbită grădina.

Ea îşi ţuguie buzele.

— Nu-mi place violenţa, şi, sincer, dat fiind că l-ai pierdut pe domnul Scaramella – şi cumpătul – nu văd de ce aş mai fi rămas.

— Pot angaja un alt *castrato.* Îşi pusese o haină şi o jiletcă de când îl văzuse ea, în dimineaţa aceea, ambele într-o nuanţă intensă de stacojiu, însă părul roşcovan

continua să-i cadă pe umeri, dându-i o înfăţişare necivilizată. Sălbatică. Ca şi când ar fi putut face orice – absolut orice – în salonul ei cuviincios. Cât despre faptul că mi-am pierdut cumpătul – îşi răsfrânse buza de sus –, trebuie să admiţi că Sherwood a căutat-o cu lumânarea.

Eve se abţinu să îl repeadă că nu trebuia să admită ea un astfel de lucru. În schimb, îl privi curioasă.

— Şi întotdeauna reacţionezi atât de... fizic în asemenea situaţii?

— Lucrez în teatru, spuse el, ca şi când asta i-ar fi explicat acţiunile bădărane. Suntem puţintel mai duri decât a-i fi dumneata obişnuită. Şi puţintel mai pământeni.

Acesta era felul său de a atinge cu delicateţe subiectul legat de prezenţa femeii în patul său în dimineaţa aceea?

— Înţeleg. Eve îşi ţuguie buzele, cercetându-şi dosul mâinilor. Poate că vei putea găsi un alt *castrato,* dar poţi găsi atât de repede unul care să aibă o voce ca a lui Giovanni Scaramella? Faima domnului Scaramella atrage curiozitatea mulţimilor. Pot înţelege de ce domnul Sherwood era hotărât să îl aibă. Cine altcineva mai este atât de cunoscut în Londra?

— Poate că nimeni, recunoscu domnul Harte. Dar pot trimite după un *castrato* de pe continent.

Ea ridică privirea.

— Şi chiar dacă o faci? Eşti gata să deschizi într-o lună?

El o privi, iar ea îi întâlni ochii verzi. Ştiau amândoi că era aproape imposibil să deschidă într-o lună.

— Ei bine... Se aplecă în faţă, cu coatele pe genunchi, împreunându-şi mâinile mari. Ai fost la o seară de operă; ştii ce înseamnă. Am muzicienii şi dansatorii. Am opera lui Vogel – una nouă, şi cred că una dintre cele mai bune ale lui. O am pe La Veneziana – Violetta, pe care ai întâlnit-o în această dimineaţă. Este cea mai faimoasă soprană din

Londra. Nu am nevoie decât de un *castrato.*

Ea încuviinţat din cap.

— Ai nevoie de un *castrato,* şi fără unul nu ai nimic. Faima cântăreţilor este cea care îi va atrage pe spectatori în grădina dumitale, iar un *castrato* este esenţial. El are vocea cea mai fermecătoare, e cel pe care oamenii vor să îl audă şi să-l vadă.

El strânse din buze.

— Am trimis deja scrisori pe continent şi oamenilor pe care îi cunosc acolo. Voi avea un *castrato* într-o săptămână.

— Ceea ce îţi va lăsa doar două săptămâni pentru repetiţii.

El strânse din dinţi.

— Se poate face. O *voi* face. Nu am nevoie decât de banii fratelui dumitale.

Atunci ea zâmbi, clătinând uşor din cap.

— Te-am refuzat în mod repetat, şi totuşi ai continuat. Spune-mi, domnule Harte, te dai vreodată bătut?

— *Niciodată*. Îşi miji ochii verzi şi strânse din buze. Arăta exact ca atunci când îl lovise pe domnul Sherwood: sălbatic, necruţător, o forţă de temut.

Ar trebui să îi fie frică de bărbatul acesta. Poate chiar îi era. Poate că din pricina fricii pulsul i-o luase la galop şi respiraţia i se înteţise. Dar, dacă aşa stăteau lucrurile, alese să treacă cu vederea.

— Prea bine.

Se lăsă pe spate, iar pe chip i se întinsese un zâmbet larg şi strâmb, exact când Ruth intră cu o altă tavă.

Eve arată spre masa joasă din faţa canapelei pe care stătea domnul Harte, şi Ruth se grăbi să aşeze tava acolo. Se îndreptă, privind ţintă spre administratorul teatrului. Eve nu avea prea des vizitatori.

— Mulţumesc, Ruth.

Servitoarea tresări, îi aruncă o privire nevinovată şi părăsi încăperea.

— Arată delicios. Domnul Harte se întinse după pâinea de pe tavă. Probabil că Tess cumpărase mai mulţi heringi de la pescărie, căci trimisese o tavă cu aceleaşi preparate ca pentru Eve.

Îi privi degetele în timp ce rupea pâinea.

— Însă am o condiţie pentru a-ţi permite să ai acces din nou la banii fratelui meu. Se gândi un moment, apoi încuviinţă din cap, adăugând: De fapt, două condiţii.

El îngheţă, cu degetele acelea lungi şi puternice încă pe pâinea ruptă.

— Şi care sunt acestea?

Ea trase aer în piept în tăcere, simţind că nervii îi erau extrem de tensionaţi. Simţind incitarea.

Simţindu-se *vie.*

— Voi prelua contabilitatea pentru Harte’s Folly până când se deschide din nou.

El se încruntă brusc.

— Stai…

— Şi, spuse ea ferm, întrerupându-i obiecţia, vreau să îmi pozezi pentru un tablou.

*

Preţ de un moment, Asa Makepeace se holbă la femeia asta care îl scotea din minţi.

Apoi îşi dădu capul pe spate şi izbucni în hohote de râs. Fie asta, fie plângea. Din momentul în care îl trezise din somnul adânc, de lângă trupul gol şi cald al Violettei, ziua lui devenise din ce în ce mai rea. Domnişoara Dinwoody semăna cu unul dintre acei vestitori ai pierzaniei care, în miturile clasice, dădeau mereu târcoale vreunui erou nefericit. O harpie sau ceva asemănător. Ba chiar nasul ei seamănă oarecum cu un plisc. De când o întâlnise, avea o durere înfiorătoare de cap, îşi pierduse castrato-ul, se luase la bătaie cu nenorocitul de Sherwood – pe care îl *învinsese,*

desigur –, iar acum, *acum* nu numai că voia să se strecoare în afacerea lui drept răsplată pentru returnarea scrisorilor de credit, ci mai voia şi să îi *pozeze,* ca şi când ar fi avut timp să stea tolănit departe de grădină.

A, însă grădina era singurul lucru important, nu-i aşa? Ar fi dansat în mijlocul străzii, gol puşcă dacă asta i-ar fi adus bani pentru grădină. Să stea gol în salonul ei era un preţ mărunt prin comparaţie – şi nu era ca şi când ar fi fost timid.

Ridică privirea, trăgând aer în piept, şi văzu că harpia din faţa lui nu era amuzată de faptul că râdea.

— Nu văd de ce gândul că te-aş putea ajuta cu contabilitatea ţi se pare atât de amuzant, spuse ea ţâfnoasă. Sau faptul că vreau să te pictez.

Gura ei – singura parte moale din fiinţa ei, din câte îşi dădea el seama – tremură uşor.

Ei bine, nu voise să o rănească.

— Nu-ţi face griji în această privinţă, drăguţo, spuse el muşcând din pâine. Vei afla destul de curând, după ce vei vedea registrele. Cât despre cealaltă treabă – puse pâinea jos şi îşi scoase haina –, vrei să începem acum?

Ea făcu ochii mari auzindu-l, iar el nu se putu abţine să nu rânjească, necuviincios, cu gura plină, când începu să îşi descheie jiletca. Doamna ceruse mai mult decât putea suporta?

— Ce faci? îl întrebă ea, cu o voce stridentă şi puţintel panicată.

El deschise ochii cu nevinovăţie prefăcută, trăgându-şi cămaşa din pantaloni.

— Încetează imediat!

— De ce? întrebă curios, cu degetele încă pe cămaşa ridicată.

Privirea ei coborî înspre buricul lui gol, apoi se desprinse ca şi când ar fi fost un mic canar suav speriat de o pisică fioroasă de pe stradă.

— Ai spus că vrei să *pozez.*

— Nu mă refeream fără haine! replică ea, făcând ca „fără haine” să sune ca şi când ar fi zis „acoperit cu rahat”.

El o privi încruntat.

— Atunci ce ai vrut să spui?

Ea trase aer în piept, îndreptându-se şi mai tare – ceea ce, dacă ar fi fost întrebat cu o clipă mai devreme, ar fi pariat că nu era posibil.

— Vreau să spun că doresc să te pictez aşa cum eşti. Complet acoperit. Şi aş vrea să încep mâine, nu astăzi.

El o privi ţintă, apoi se uită înspre el însuşi. Jiletca era şifonată, iar pe cămaşa se vedeau încă petele ploii din dimineaţa aceea. Poate că picta unul dintre acele îngrozitoare portrete studiate, cu păstori sau lucrători pe câmp. Poate că aşa îl vedea: un bădăran din clasa de jos, zdravăn şi lipsit de rafinament, prea necizelat pentru a fi pictat nud.

La dracu’! Cel puţin nu avea să îngheţe pozând.

— Bine. Îşi trase cămaşa în jos şi se apleacă din nou spre pâine.

Simţi cum ea se relaxă şi pufni în sinea lui la uşurarea ei vădită când îl văzu acoperit. Ea îşi drese vocea.

— Cât despre cealaltă parte, începu ea, cu tonul acela serios pe care începea să-l recunoască. Dacă îţi imaginezi că vei ţine registrele contabile departe de mine…

— O, nu. El flutură pâinea în aer, înlăturându-i grija. Le poţi vedea mâine la prima oră dacă doreşti. La ora nouă? întrebă el inocent.

Majoritatea aristocraţilor nu ar fi coborât nici morţi din pat înainte de amiază.

Însă el ar fi trebuit să ştie că ea nu era deloc precum cei mai mulţi dintre aceştia – la urma urmelor, apăruse la uşa lui pe la zece şi ceva.

Ea înclină din cap.

— Prea bine. Să vin din nou la dumneata acasă?

— Mai bine vino la teatru, răspunse el. Am un birou în spate. Este mic şi aglomerat, dar putem găsi un scaun. Şi o cutie sau ceva.

Zâmbi larg în sinea lui muşcând din hering – era gătit bine. Avea s-o ia din nou la fugă când urma să îi vadă „biroul”. Nici unei femei atât de afectate ca ea nu i-ar plăcea haosul zgomotos care cuprindea adeseori teatrul.

— Sunt sigură că mă voi descurca, domnule Harte, murmură ea. Şi îmi voi aduce şi caietul de schiţe, ca să putem începe şi cealaltă treabă.

Pentru moment, el îşi miji ochii auzindu-i vocea senină. Nimic nu o tulbura prea mult? Chiar şi când părăsise în fugă grădina, o făcuse în tăcere şi fără să stârnească agitaţie. Nu ştiuse că plecase decât când se întorsese, după ce îl doborâse pe Sherwood la pământ, şi observase că nu mai era acolo. Avea o francheţe aproape masculină. Un miez dur, lipsit de emoţie, aproape deghizat sub poleiala elegantă a manierelor sale aristocratice. Combinaţia dintre cele două – miezul oţelit şi exteriorul fragil – era ciudat de fascinantă.

Şi o făcea să fie un adversar incredibil.

Gândul îl făcu să privească prin încăpere, curios să cunoască mediul în care trăia.

— Aşadar, aici locuieşti, hmm?

În biblioteca dintr-un colţ erau aranjate frumos rânduri de cărţi. Ferestrele erau acoperite de perdele subţiri, prin care trecea lumina, dar care protejau încăperea de lumea din afară. Canapeaua pe care stătea era aşezată exact în faţa unei mese joase pe care se afla tava lui, iar pe partea opusă se vedeau două scaune de un roşu rozaliu. Domnişoara Dinwoody stătea în spatele unei mese lungi, iar el se ridică pentru a cerceta mai bine suprafaţa.

Ea înţepeni văzându-i mişcarea, iar el îşi ascunse zâmbetul ironic aplecându-se să privească. Avea o lupă frumoasă de alamă lustruită pe un braţ şi un şir de

recipiente cu pensule aşezate pe masă. Simţea mirosul puternic al vopselurilor, dar mai era ceva – un parfum floral eteric. Poate că parfumul pe care îl folosea ea? Dacă aşa era, i se potrivea.

Întinse mâna şi luă o pensulă, iar bărbia ei tresări uşor.

— Nu o atinge, te rog.

El se gândi să atingă pensula cu degetul doar pentru a i se împotrivi, dar pe chipul ei se vedea încordarea. În schimb, privi spre colivia mică aşezată în dreapta cotului ei.

Un ochi negru ca o mărgică se holbă la el, iar porumbiţa albă dinăuntru coliviei îşi lăsă capul într-o parte înainte de a ugui.

— Cum îl cheamă? întrebă el.

— Cred că este femelă, răspunse domnişoara Dinwoody, privind ţintă cu un ochi critic înspre pasărea din colivie. Dar nu sunt foarte sigură. Şi nu are nume.

El ridică din sprâncene, îndreptându-se.

— Ai primit-o de curând?

— Mi-a dat-o fratele meu cu câteva luni în urmă, răspunse ea, aranjându-şi furculiţa şi cuţitul lângă farfuria cu peşte. Înainte de a fi obligat să părăsească Anglia, evident.

— *Obligat?*

Devenea interesant. Ducele de Montgomery părăsise Londra brusc în iulie, fără a-l preveni în vreun fel pe Asa – sau pe oricine altcineva, din câte ştia el. La momentul respectiv, Asa fusese foarte abătut – până când îşi dăduse seama că creditul nu fusese afectat. Apoi pusese pur şi simplu totul pe seama capriciilor aristocraţiei. O privi pe domnişoara Dinwoody, aşteptând. Cum ea nu făcut decât să îi întoarcă privirea, netulburată, spuse:

— Cum adică *obligat?*

— Nu este ceva care ar trebui să te preocupe, domnule Harte, murmură ea. Mai doreşti nişte peşte?

— Nu, mulţumesc, spuse el puţin cam aspru. Putea judeca el singur ce îl privea sau nu. E vorba despre creditori?

Ea păru amuzată de întrebarea lui.

— Dacă fratele meu ar avea probleme cu creditorii, crezi că ţi-ar finanţa reconstruirea grădinii?

— Ar putea. Fratele dumitale este pe jumătate nebun, nu mi-o lua în nume de rău.

— Deloc, răspunse ea. Poate că Val este puţin... excentric, dar întotdeauna a judecat limpede când a fost vorba despre banii şi despre afacerile sale. Nu am nicio îndoială că a investit în grădinile dumitale deoarece voia să scoată profit. Deşi... Se încruntă. Cunoscându-l pe Val, nu aş fi deloc surprinsă dacă a avut şi alte motive.

Acesta era un gând neliniştitor.

— Ca, de exemplu? întrebă el.

— Cine ştie? Poate a găsit o cântăreaţă de operă pe care voia să o sponsorizeze? Sau o piesă de teatru pe care voia să o pună în scenă. Ea ridică din umeri. Într-adevăr, ar putea fi orice, fiind vorba de Val.

El îşi sprijini un şold de colţul mesei, ignorându-i privirea încruntată.

— Înseamnă că nu te înţelegi bine cu el?

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu mi-ai pune cuvinte în gură. Ea ridică privirea. Îl iubesc pe Val mai mult decât pe oricine pe lume.

El îşi înclină capul auzindu-i vehemenţa din voce. Îşi dădu brusc seama că era posibil să judece totul greşit. Poate că, în străfundurile ei, nu era deloc lipsită de viaţă. Poate că, sub acel exterior rece, sub faţada aceea politicoasă şi aristocratică, clocotea o femeie pasională, care îşi ascundea emoţiile de lumea din jur.

Şi se întreabă ce s-ar întâmpla dacă ar înlătura acel exterior, dacă ar pătrunde prin zidurile rafinate de gheaţă, afundându-şi degetele în văpaia din străfundurile fiinţei ei.

Capitolul 3

Regele locuia într-un palat imens şi avea sute de concubine în harem. Era un bărbat crud şi desfrânat, şi în fiecare an zeci de concubine rămâneau însărcinate. Dar, ori de câte ori una din odraslele regelui împlinea şaptesprezece ani, era chemată să ia parte la un ospăţ cu tatăl său. Iar apoi nu se mai auzea nimic de ea.

din *Leul şi Porumbiţa*

A doua zi dimineaţa, Eve sosi la Harte's Folly exact la ora nouă. Împreună cu Jean-Marie şi cu lacheii care o însoţeau, trecu de grădinari, care îşi scoaseră pălăriile în faţa ei. Pe acoperişul teatrului erau muncitori, aşa că probabil putuseră folosi o parte din transportul de ţigle. În teatru, trecu pe lângă un grup de femei care păreau să fie ajuns de curând – încă îşi scoteau pălăriile şi şalurile. Se opriră din pălăvrăgit privind-o ţintă în timp ce se apropia. Eve le salută şi primi un zâmbet timid de la cea mai tânără, care avea o aluniţă desenată în colţul gurii. Însă după ce trecu de ele, auzi chicote înăbuşite şi nu îşi putu reprima îmbujorarea de umilinţă care îi năpădi obrajii. Nu e simţea deloc în largul ei aici, şi se părea că asta se vedea.

În apropierea scenei îl vedea pe domnul Vogel fluturând din braţe înspre muzicienii strânşi acolo.

Se întoarse brusc când se apropie şi o privi ţintă.

— Ce?

Eve îşi drese glasul.

— Bună dimineaţa. Sunt domnişoara Eve Dinwoody.

El îşi lăsă capul într-o parte, mijindu-şi ochii.

— Da?

— Am venit să îl văd pe domnul Harte. Aşteptă, dar,

cum el nu răspunse, întrebă ceva mai încet: Ştiţi unde este biroul dumnealui?

El încuviinţă grăbit din cap.

— Vă voi arăta. Întorcându-se cu spatele la muzicieni, strigă: Vom începe în cinci minute. Să fiţi gata.

Şi, cu acea observaţie ameninţătoare, scutură din cap, conducând-o în spatele scenei.

— Sunteţi sora ducelui, nu-i aşa? întrebă el când pătrunseră într-o încrengătură de coridoare în spatele scenei. Harte spune că nu veţi întrerupe creditul.

Toată lumea cunoştea afacerile domnului Harte?

Probabil că domnul Vogel îi surprinsese expresia confuză, căci zâmbi deodată larg, părând cu zece ani mai tânăr decât îl crezuse – mai curând pe la treizeci, decât patruzeci.

— Oamenii de teatru, aşa-i? Bârfim.

— Ah. Îşi drese glasul când se opriră în faţa unei uşi. Ei bine, multe depind de registrele domnului Harte.

— Atunci Dumnezeu să ne salveze pe toţi, mormăi compozitorul, deschizând uşa fără niciun preambul. Succes, căci cred că veţi avea nevoie.

Spunând asta, se întoarse de unde venise. Eve clipi şi pătrunse în mica încăpere.

Domnul Harte stătea pe un scaun în faţa unui birou mare, cu picioarele încrucişate pe marginea mesei. Răsucea între degete un cuţit de scrisori din alamă de forma unui pumnal, însă îşi ridică privirea când intră ea.

— Neaţa.

Cu un braţ, împinse o cutie deschisă, puţin adâncă, înspre ea. Aceasta alunecă pe masă, lăsând în urmă bucăţi de hârtie.

Cutia se opri la marginea biroului, în apropierea ei. Eve privi spre ea, apoi înspre domnul Harte. Avea un zâmbet suspicios lăţit pe chip.

— Ce este asta?

— Registre contabile.

Se pregătise pentru aproape orice. Nu avusese cum să nu observe veselia domnului Harte din după-amiaza zilei precedente când pomenise despre biroul său. Evident, nu avea cum să fie nici pe departe atât de ordonat pe cât era ea obişnuită să fie. Totuşi, nu se aştepta chiar la *aşa* ceva.

— Cum adică acestea sunt registrele contabile? Privi ţintă spre cutia pe care el o împinsese spre ea. Conţinea un teanc de chitanţe, bilete mâzgălite şi ceea ce părea a fi o mică pungă de monede. Scoase punga şi o deschise, apoi vărsă conţinutul în palmă.

Nu, greşise. Conţinea nuci.

Ridică privirea înspre sursa acestui haos, îngrozită.

— Mă întrebam unde erau. Domnul Harte părea a se delecta văzându-i groaza. Purta acelaşi costum ca în ziua precedentă, şi dacă nu ar fi avut faţa proaspăt bărbierită şi părul încă umed, ar fi crezut că dormise îmbrăcat. Aruncă cuţitul de alamă de deschis scrisori, se ridică şi se aplecă peste birou, întinzându-şi braţul lung şi luând două nuci din palma ei.

Le strânse în pumn.

Eve auzi sunetul caracteristic.

Domnul Harte deschise palma şi o întinse spre ea.

— O nucă? Sunt proaspăt luate săptămâna trecută.

— Mulţumesc, nu, spuse ea serioasă, punând nucile rămase în punguţă. *Trebuie* să ai şi alte registre pe undeva.

El se aşeză la loc, înainte de a lua un miez de nucă din coajă, aruncându-l în aer şi prinzându-l în gură.

— Mă tem că nu, drăguţă. Asta e tot.

Şi-i zâmbi cu zâmbetul acela blestemat al lui, cu gropiţe, mestecând cu gura deschisă.

Eve îşi întoarse privirea dinspre el, exasperată. Nu avea să facă greşeala de a se înmuia din pricina acelui zâmbet şi a manierelor sale necizelate. Era mult prea inteligentă pentru aşa ceva.

În schimb, cercetă aşa-numitul birou al domnului Harte. Era o cămăruţă nenorocită. Ai fi zis că, dacă se chinuia să construiască o întreagă clădire, avea să facă ceva şi în privinţa spaţiului în care îşi desfăşura afacerile. Dar se părea că nu. Cabinele actorilor pe lângă care trecuse erau cel puţin de două ori mai mari decât biroul său.

Avea un mic şemineu pe un perete şi o hartă enormă a Londrei, lipită strâmb pe celălalt. În mijlocul încăperii, ocupând cea mai mare parte a spaţiului, se afla masa.

Duşumeaua era ticsită cu teancuri de hârtii ce se înălţau în jurul mesei, aproape blocând accesul. În colţ se afla un bursuc împăiat, ponosit. Eve îl privi înainte de a trage adânc aer în piept. Din fericire, se pregătise dinainte.

Se întoarse către Jean-Marie, care se sprijinea de uşă.

— Ar fi bine să aduci lacheii.

Jean-Marie îi aruncă un zâmbet larg înainte de a ieşi.

Când se întoarse înspre domnul Harte, acesta se opri din mestecat, mijindu-şi ochii.

— Ce lachei?

Ea zâmbi suav.

— Lacheii pe care i-am împrumutat de la reşedinţa fratelui meu, doar pentru astăzi.

Şi înăuntru mărşăluiră George şi Sam.

Eve gesticulă înspre hârtiile de pe duşumea.

— Daţi-le deoparte, vă rog.

Domnul Harte făcu ochii mari, revoltat.

— La dracu’, ia staţi…

Dar lacheii treceau deja pe lângă el, luând teancurile de hârtii.

— Hei! domnul Harte se întoarse spre ea. Nu poţi să-mi iei nenorocitele de hârtii.

— Doar le rearanjez, spuse ea liniştitor.

— Dar nu este nevoie să le rearanjezi!

— Este, dacă va trebui să îmi instalez biroul aici, zise ea senină în timp ce George şi Sam ieşiră încărcaţi. Iar Bob

şi Bill intrară cu micul ei birou din lemn de cireş

— Aici, domnişoară? întrebă Bob, arătând spre spaţiul acum gol, vizavi de masa domnului Harte.

— Hmm, da, aşa cred, spuse Eve, înclinând capul gânditoare. Poate că, dacă aţi împinge masa puţin, mi-aş putea pune biroul lipit de ea, ca să avem amândoi loc.

Făcură cum le indicase, şi în clipa următoare Eve le spuse lacheilor să plece, instalându-se pe scaunul cu spetează dreaptă pe care îl aduseseră înainte de a pleca. Lângă biroul ei fu aşezat un coş în care se afla cutia cu instrumente de scris. O deschise şi scoase o călimară, o peniţă, nisip şi un registru nou, aşezându-le pe toate frumos pe birou.

— Aşa. Voi sta foarte bine, cred, în timp ce cercetez contabilitatea. Privi spre cutia cu hârtii dezordonate, pierzându-şi puţin din buna dispoziţie. Aşa cum e.

— Şi ce e cu scaunul acela? întrebă domnul Harte arătând înspre un scaun generos tapiţat pe care lacheii îl strecuraseră în colţul de lângă bursuc.

— Este pentru Jean-Marie, fireşte, răspunse ea în timp ce Jean-Marie se întoarse, ocupând scaunul menţionat.

— Fireşte. Domnul Harte schimbă o privire neprietenoasă cu garda de corp înainte de a se apleca uşor în faţă, scuturând din cap înspre acesta. Te urmează peste tot?

— Peste tot, confirmă ea. Şi nu a avut niciodată probleme cu auzul, nu-i aşa, Jean-Marie?

— *Non,* veni replica gărzii de corp. Aud perfect.

Domnul Harte se încruntă şi bătu darabana pe masă timp de un minut înainte de a spune:

— Nu e nevoie să lucrezi aici. Poţi lua cutia cu hârtii acasă şi să le studiezi în linişte.

Ea ridică privirea spre el, cu o bucată de hârtie mâzgălită în mână.

— Am încheiat un târg, domnule Harte. Dacă doreşti

să te răzgândeşti, pot, desigur, să retrag scrisorile de credit, în cazul în care eşti de părere că nu îţi pot folosi biroul.

El mormăi ceva destul de necuviincios printre dinţi, înainte de a ridica mâinile, predându-se înciudat.

— Stai cât doreşti.

— Mulţumesc, spuse ea sec, cercetând bucata de hârtie pe care o avea în mână. Ce scrie aici? Nu înţeleg decât „copci”.

El întinse mâna peste masă şi luă hârtia, atingând-o cu degetele. Ea se retrase instinctiv, strângându-şi mâna în pumn, dar el pretinse că nu observă, întorcând hârtia într-o parte.

Se încruntă o secundă, apoi spuse:

— *„Copaci”,* nu „copci”. Este factura pentru trei dintre copacii pe care Pollo – Apollo Greaves, viconte de Kilbourne, cel care a proiectat grădina – i-a plantat aici.

— O? Eve desfăcu călimară şi înmuie peniţa, îndreptând-o către prima pagina din registrul contabil gol. Şi cât ai plătit pentru aceşti trei copaci?

El spuse o sumă.

Ea ridică încet capul, cu peniţa încă în aer, deasupra paginii.

— Poftim?

Cu siguranţă nu auzise bine.

El repetă aceeaşi sumă ridicolă.

— Dumnezeule mare, murmură ea. Erau făcuţi din perle şi aur?

— Nu, dar erau – *sunt* – destul de mari. Domnul Harte îşi împinse bărbia în faţă. Kilbourne a transportat copacii de la Oxford şi i-a transplantat cu succes aici. Dacă am fi folosit lăstari mai tineri, ar fi trebuit să aşteptăm ani de zile să crească. Să ajungă la maturitate.

Eve încuviinţă din cap convinsă. Înţelegea nevoia de copaci mai maturi, deşi credea în continuare că preţul era

scandalos. Făcu o notiţă clară în registrul ei contabil, apoi luă o altă hârtie din cutie.

— Iar aceasta?

Domnul Harte părea agitat.

— Intenţionezi să te uiţi prin toate chitanţele astăzi?

Ea ridică din sprâncene.

— Fireşte.

— Ah. Domnul Harte împinse scaunul, ridicându-se. Ei bine, din nefericire, am o întâlnire cu MacLeish în această dimineaţă. Ştii, acoperişul.

— Dar… începu ea în timp ce el ieşea pe uşa biroului.

— Îmi pare rău, drăguţo, nu pot rămâne. Şi aşa am întârziat.

Şi dispăru.

Eve îşi mijii ochii înspre uşa închisă a biroului, apoi se întoarse spre Jean-Marie.

— Nu pare îngrozitor de devreme pentru o şedinţă legată de acoperiş?

— *Oui,* aşa este într-adevăr, spuse Jean-Marie cu promptitudine. Domnul ’Arte nu doreşte să te ajute la treabă, cred.

— Presupun că nu trebuia să mă aştept la altceva, murmură ea, privind înspre peticele de hârtie.

Oftă şi începu să le sorteze. Nu trecură zece minute, şi fu întreruptă. Uşa se deschise şi femeia cu aluniţa îşi vârî capul înăuntru. Era îmbrăcată într-un costum de dansatoare acum.

— O, spuse ea când o văzu pe Eve.

Eve presără nisip pe hârtie, încruntându-se la cifre. În ritmul acesta, avea să îi ia cel puţin o săptămână să noteze totul.

— Da?

— Ăă… Fata se foi, privind timidă prin cămăruţă. Credeam că domnul Harte este aici.

— Nu este în acest moment, spuse Eve şi adăugă sec:

A plecat grăbit la o întrevedere importantă.

— O, spuse fata din nou şi începu să îşi roadă unghiile.

Nu părea a se grăbi să plece.

Eve îşi încrucişă braţele pe birou şi îi zâmbi încurajator.

— Te pot ajuta *eu?*

Fata făcu ochii mari.

— Puteţi?

— Cu siguranţă, răspunse Eve, plină de optimism. Spune-mi, cum te cheamă?

— Polly, spuse fata prompt, iar apoi adăugă: Polly Potts. Sunt dansatoare la teatru, dar nu văd cum aş putea veni mâine, din cauza micuţei Bets. Plânge întruna, şi mama Brown, care ar trebui să aibă grijă de ea pentru doi penny pe zi, spune că nu o mai ţine, şi am început să cred că nu îi da micuţei Bets terciul pe care i-l lăsam, şi asta este treaba, dar nu mai am pe nimeni altcineva.

Polly se opri, inspiră adânc, iar Eve profită pentru a interveni:

— Micuţa Bets este copilul tău?

Polly o privi ca şi când ar fi fost cam grea de cap.

— Da, tocmai asta vă spuneam.

— Înţeleg. Eve se încruntă. Într-adevăr, era o problemă pentru domnul Harte, dar răspunsul părea cât se putea de limpede. De ce nu o aduci pe micuţa Bets la teatru cu tine până când găseşti pe altcineva care să aibă grijă de ea?

Polly făcu ochii mari.

— Pot?

— Nu văd de ce nu.

Pe chipul fetei înflori un zâmbet.

— Ei, poftim! Nu sunteţi rea deloc, chiar dacă sunteţi soră de duce.

Şi, cu această afirmaţie plină de entuziasm, Polly ieşit

din încăpere. Eve clipi, apoi privi spre Jean-Marie.

— Crezi că am făcut ce trebuia?

— Vom afla destul de curând, *oui?* Lacheul ridică din umeri. Şi, în plus, fata aceea trebuia să găsească un loc sigur pentru micul ei *bébé.* E bine ce-ai făcut.

Eve clătină din cap nesigură, întorcându-se la teancul de chitanţe pe care le avea încă în faţă, apoi chipul i se lumină amintindu-şi.

— Sunt atât de bucuroasă că am adus serviciul de ceai. Se apleacă spre coşul cu lucruri de lângă birou şi scoase ceainicul şi o cutie de ceai. Privi spre şemineu. O, dar nu e niciun ceainic aici.

— Voi găsi eu unul, declară Jean-Marie, ridicându-se. Dacă nu te deranjează că te las singură pentru scurt timp, *mon amie.*

— Nu, nu, du-te şi caută, murmură Eve, aplecându-se din nou asupra tancului de hârtii încâlcite.

Îl auzi pe Jean-Marie plecând, apoi totul se cufundă în tăcere câteva minute, singurul zgomot fiind scârţâitul peniţei. Era cufundată în sarcina ei, descifrând diferitele feluri de scris de pe bucăţelele de hârtie şi transformându-l în coloane ordonate în registrul ei contabil.

Trecu o vreme până să îşi dea seama că nu era singură în birou. I se păru că aude un gâfâit şi că simte un miros, unul care o făcea să îşi amintească de coşmarurile acelea chiar şi la lumina zilei – şi ridică privirea, iar corpul îi îngheţă cu totul. Un câine mare şi bălos stătea în uşă, cu botul întredeschis şi cu colţii ascuţiţi dezgoliţi.

Eve ţipă.

*

După ce petrecuse o jumătate de oră calmându-i pe MacLeish şi pe Vogel – arhitectul şi compozitorul se certau pe cabinele din teatru, dintre toate lucrurile –, Asa se

îndrepta din nou spre birou. Iar asta mai mult dintr-o vină întârziată. Ştia că ar trebui să o ajute pe domnişoara Dinwoody să descifreze haosul afacerii sale, însă simplul gând la cifre şi la contabilitate îl făcea să se crispeze, astfel că nu se mişca tocmai iute când auzi un ţipăt de femeie.

Cumva, ştiu imediat al cui era.

O luă la fugă, gonind pe coridoarele înguste din spatele scenei teatrului. Ajunse la birou gâfâind şi deschise uşa. Un câine mastif, slab şi înfometat, din câte se părea, tresări la intrarea lui bruscă, însă nu asta îi atrase atenţia. Domnişoara Dinwoody stătea încă la birou, cu ochii mari şi plini de groază fixaţi asupra câinelui. În timp ce privea, o văzu trăgând aer în piept şi ţipând din nou, înalt, strident şi iraţional. Părea că nici măcar nu-i observase prezenţa. Se îndreptă spre ea, întinzând mâna instinctiv când ţipătul încetă. În clipa aceea, îl privi cu ochii înotând în lacrimi, iar priveliştea îl făcu să simtă cum ceva se revoltă în el. Domnişoara Dinwoody era afectată, pedantă şi în alte feluri care îl iritau, dar mai presus de orice era curajoasă. Nu ar fi trebuit să pară atât de pierdută şi de singură.

— Domnişoară Dinwoody, spuse el. *Eve.*

Dar, înainte să o poată atinge, fu dat deoparte. Negrul trecu în grabă pe lângă Asa şi o luă în braţe pe stăpâna sa.

— Sst, *ma petite.* Jean-Marie este aici acum şi nimic nu îţi va face rău, îţi promit, pe sufletul meu.

Peste umărul lacheului, Asa o văzu pe domnişoara Dinwoody clipind şi trăgând aer în piept. Faţa i se schimonosi brusc şi îşi îngropă chipul în umărul lui Jean-Marie, suspinând.

Asa se simţea de parcă ar fi privit ceva prea intim, ca şi când ar fi ar fi rămas fără haine în faţa lui, stând acolo goală şi expusă. Lacheul privi în jur, întâi spre Asa, apoi fix spre câinele care se lăsase pe podea scâncind. Mesajul era clar.

Asa se îndreptă către animal.

— Marş! Dă-i drumul.

Câinele sări şi o tuli din încăpere. Era mare, însă slab şi aproape mort de foame. Nu prea aveai de ce să te sperii.

Asa reveni cu privirea la birou. Ştia că avea să-l urască şi mai mult pentru că o văzuse pierzându-şi controlul, şi în clipa aceea nu voia să-l urască. Voia… Clipi surprins. Avea un impuls aproape visceral de a-l îndepărta pe negru şi de o lua pe domnişoara Dinwoody în propriile lui braţe. Era o nebunie. Închise uşa în tăcere în urma lui. În faţa biroului, câinele dispăruse, şi fu întâmpinat de o mică mulţime. MacLeish era în faţă, cu chipul marcat de îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat? Cine-a ţipat?

În spatele lui stătea Vogel cu buzele ţuguiate, în timp ce alte două dansatoare priveau cu ochi mari dintr-o cabină.

— Nu e niciun motiv de îngrijorare. Asa ridică braţele într-un gest liniştitor. Domnişoara Dinwoody a fost de acord să mă ajute cu contabilitatea şi-a văzut un… ăă… câine. Mă tem că a speriat-o. Zâmbi larg şi le făcu cu ochiul dansatoarelor, deşi nu se simţea foarte jovial după ce văzuse starea în care se afla Eve. Nu e obişnuită să-i iasă în cale javre vagaboande în partea aceea a Londrei de unde vine.

— Am văzut potaia ieri, mormăi unul dintre constructori întorcându-se. Ar trebui să-l prindem şi să-l înecăm. Ar putea ataca pe cineva.

— Animale bolnave. Una dintre dansatoare tresări delicat înainte de a-i face, obraznică, cu ochiul lui Asa la rândul ei, retrăgându-se apoi în cabină.

Mulţimea se răsfiră, şi fiecare se întoarse la treaba lui.

Toată lumea în afară de Violetta.

Purta o rochie stacojie în ziua aceea, culoarea subliniindu-i frumuseţea întunecă şi exotică.

— Domnişoara Dinwoody nu părea genul care să ţipe

la vederea unui biet câine.

Asa privi înapoi spre uşă, apoi o luă de braţ, îndepărtând-o de birou.

— Era speriată de moarte, jur. Nu am mai văzut aşa ceva.

Soprana părea gânditoare în timp ce se îndrepta spre grădină.

— Am cunoscut o fată cândva. Îi era îngrozitor de frică de încăperile întunecate. Fusese închisă într-o pivniţă, vezi tu, când nu era decât o copilă, de mama ei – un lucru îngrozitor pe care să-l facă o mamă. Nu a ţipat niciodată această fată, dar se lupta de parcă ar fi fost scoasă din minţi dacă o duceai spre o încăpere neluminată.

Ca de obicei, accentul „italienesc" al Violettei aproape că dispărea, acum că era singură cu el şi se gândea intens la ceva. Asa se întrebase adesea dacă era adevărat că nu provenea din Anglia.

Deschise uşa care dădea în grădină, când de deasupra lor se auzi un scrâşnet puternic şi ciudat.

Sări instinctiv, trăgând-o pe Violetta cu el departe de pereţii teatrului.

Se auzi un pocnet îngrozitor, şi o grămadă de ţigle se izbiră de pământ, exact unde stătuseră cu câteva secunde înainte.

— O, Dumnezeule! exclamă Violetta, vocea ei cu inflexiuni italieneşti adoptând brusc şi limpede accentul din Newcastle.

— Ce dracu'?! Asa privi ţintă către ţigle, apoi în sus spre acoperiş. Nu se vedea nimeni în partea aceea teatrului. Uşa pe care tocmai ieşiseră se deschise brusc şi MacLeish şi Vogel apărură în fugă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă arhitectul.

Vogel nu făcut decât să se sucească şi să privească şi el înspre acoperiş.

Violetta gesticulă spre ţigle.

— Cineva a încercat să ne omoare!

— Nu se poate! MacLeish clipi îngrozit. Un muncitor neglijent probabil nu a asigurat ţiglele cum trebuie.

Privi întrebător spre Asa.

Asa se uită din nou la grămada de ţigle sparte. Dacă ar fi fost puţintel mai lent, atât capul lui, cât şi al Violetei ar fi fost strivite. Accidentul fusese foarte… ameninţător.

— Nu-mi plac astfel de accidente, mormăi Vogel, dând glas gândurilor lui Asa.

— Nici mie, spuse Violetta cu voce gâtuită. Nu-mi plac *deloc.* Asemenea spaimă nu-mi face bine la sănătate. Nu-mi face bine la *voce.*

Asa cuprinse umerii sopranei cu braţul, liniştind-o.

— Nu se va mai repeta, drăguţo. Privi spre MacLeish. Asigură-te că toţi muncitorii de pe acoperiş ştiu să fixeze ţiglele. Încă un astfel de accident şi îi concediez pe toţi.

— Desigur. Arhitectul părea uşurat că primise instrucţiuni. Privi spre uşă, unde oamenii se strânseseră din nou. Toată lumea înapoi la muncă.

El şi Vogel trimiseră mulţimea dezamăgită înapoi înăuntru şi închiseră uşa în urma lor.

Asa se încruntă la ţiglele sparte, cu mâinile în şolduri. Avea duşmani, era adevărat, dar…

— Vino, *caro,* spuse Violetta recuperându-şi accentul italienesc, după ce îşi reveni de pe urma şocului. Îl trase blând de braţ. Îmi povesteai despre teama atât de morbidă a domnişoarei Dinwoody de câini.

El clătină din cap, întorcându-se să se plimbe cu ea prin grădină.

— Pare o femeie prea raţională pentru a avea o asemenea teamă lipsită de temei.

Violetta ridică din umeri.

— Chiar şi cei mai raţionali dintre noi au astfel de slăbiciuni, în plus, am văzut câinele acela. Nu era deloc mic.

— Nu, dar era aproape mort de foame, spuse Asa,

încruntându-se. Nu era cine ştie ce ameninţare, aş spune, însă, cu toate acestea, era atât de îngrozită, încât nici măcar nu sunt sigur că şi-a dat seama că eram în încăpere.

Ea se opri, făcându-l şi pe el să stea în loc. Se aflau în dreptul galeriei muzicienilor, un spaţiu deschis, pavat cu dale de piatră, cu câteva coloane ale fostei galerii care arsese rămase în picioare într-un semicerc spre exterior. Apollo îl asigurase pe Asa că urma să aibă aspectul unei ruini clasice, iar el se văzu nevoit să admită că asemănarea era izbitoare. Seara, cu luminile acelea feerice plasate ici şi colo, oaspeţii săi aveau să se simtă ca şi când ar s-ar fi plimbat printre nişte ruine din Roma antică.

Violetta îi zâmbi, cu un licăr de amuzament în ochi.

— Pari foarte îngrijorat pentru domnişoara Dinwoody.

Asa ridică dintr-o sprânceană înspre ea, clătinând din cap.

— Sunt îngrijorat doar cu privire la felul în care acest lucru va afecta grădina.

— Desigur, murmură ea. Grădina este, fireşte, ceea ce contează.

— Am lucrat toată viaţa mea de adult la această grădină, mormăi el.

— Da, mi-ai mai spus-o, răspunse Violetta senină. De multe ori. Atunci probabil este vital să vezi ce face domnişoara Dinwoody. Nu ţi-ar plăcea să pierzi creditul fratelui ei încă o dată, cu atât mai puţin în acest moment critic.

— Ai dreptate, mormăi Asa, întorcându-se din nou înspre teatru. Naiba să-l ia pe câinele acela care a speriat-o! Va fi şi mai greu să lucrez cu ea după asta.

Îşi reaminti expresia din ochii albaştri. Voia să şi-o şteargă din minte. Să vadă din nou privirea sigură a domnişoarei Dinwoody, gura ei mică şi afectată strângându-se în timp ce încerca să îl pună la punct.

— Fără îndoială, spuse Violetta, rămânând în urma lui.

Poate ar trebui s-o inviţi să ia cina cu tine în locul meu, în seara asta.

Asa se opri brusc, tresărind.

— Nu am uitat că intenţionam să luăm cina împreună.

— Nu m-am îndoit nicio clipă. Ea zâmbi spre el cu blândeţe. Dar, vezi tu, am un duce – duce *regal* – care îmi tot dă târcoale. Oricât de încântătoare este compania ta, *caro,* el are să-mi ofere mai multe, cred. Înţelegi, nu?

Asa ridică ironic un colţ al gurii. Poate că avea farmec şi poate că era spiritual, dar nu urma să aibă niciodată un titlu şi grămezi de bani, astfel că înţelegea, *într-adevăr.*

Nu avea să fie niciodată alegerea permanentă pentru nicio femeie – învăţase lecţia aceea cu mult timp în urmă.

Se aplecă şi o sărută uşor pe obraz.

— Asigură-te că ticălosul te tratează cum se cuvine, Violetta, sau îmi va da socoteală.

Pentru o clipă, ochii ei se umplură de regret. Întinse mâna, punându-i palma pe obraz.

— Eşti cel mai bun bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, *mio caro,* cinstit, masculin şi bun. Aş vrea ca lumea să funcţioneze altfel… Se întrerupse, făcând un pas înapoi şi ridicând din umeri. Dar nu se întâmplă asta, mă tem. Du-te acum şi vezi ce face domnişoara Dinwoody a ta. Chipul ei fu traversat de un zâmbet secret. Nu cred că îţi permiţi să o pierzi.

Asa încuviinţă din cap şi se întoarse, îndreptându-se spre birou. Domnişoara Dinwoody era tare irascibilă. Poate că ar fi mai bine să pretindă că nu-i văzuse frica. Dar paznicul ei ştia că el fusese acolo când ţipase a doua oară. Îi spusese stăpânei sale? Şi ar trebui să găsească şi să prindă câinele acela – nu, nu să-l înece, desigur, căci avea o slăbiciune pentru animale, ci poate să îl elibereze undeva departe de grădină, astfel încât să nu se mai apropie din nou.

Clătină din cap, cuprins în mod ciudat de nerăbdare în

vreme ce se apropia de uşa biroului, însă, când intră, descoperi că domnişoara Dinwoody plecase.

*

Eve stătea pe canapea cu o cârpă umedă înmuiată în apă cu lavandă aşezată pe ochi, întrebându-se dacă avea să mai poată da vreodată ochii cu domnul Harte. O văzuse. Îi văzuse ruşinoasa lipsă de control. O văzuse transformată într-o fetiţă, plângând fără sens la vederea unui câine.

O, dacă ar putea retrăi această dimineaţă din nou! Nu ar fi trebuit să-l lase pe Jean-Marie să plece din birou. Acesta ar fi împiedicat animalul să intre în încăpere.

Dar nu aceea era adevărata problemă, nu-i aşa? Îşi luă cârpa de pe ochi şi privi în gol la tavanul întunecat. Pur şi simplu nu era ca alte femei, care îşi puteau vedea de treabă fără teama că vor zări un câine vagabond sau se vor atinge accidental de un bărbat. Nu erau bântuite de acele mirosuri şi imagini ciudate, uneori lucruri mărunte care o făceau să îngheţe şi îi accelerau pulsul, înţepenind-o de o groază absolută. Făcând-o să-şi amintească de noaptea *aceea,* de la care trecuse atâta timp, când fugise de câini.

Fugise şi fusese prinsă de ceva – *cineva* – mult mai rău decât câinii.

Eve închise ochii, strângându-i, îndepărtând amintirile, imaginile, sunetele şi – o, Doamne! — mirosurile din minte.

Era în siguranţă. Era în siguranţă.

Era în siguranţă, dar nu era normală. Atunci auzi murmur de voci jos, apoi pe Ruth spunându-i cuiva că nu se simţea bine. Abia când accentul cockney îi ajunse la urechi de pe scări, îşi dădu seama că mesagerul lui Val era acasă la ea.

*

Eve se ridică, îşi netezi părul asigurându-se că era aranjat şi ieşi îndreptându-şi umerii. Poate că nu era întru totul ca alte femei, dar refuza să devină infirmă. Se duse spre capătul scărilor şi strigă:

— Ruth? Trimite băiatul sus.

Alf apăru tăcut pe scări. Eve tresări. Băiatul se mişca cu o graţie nefirească şi tăcută, în ciuda înfăţişării necivilizate. Purta o pălărie ponosită cu boruri largi trasă peste chipul cu un aer isteţ şi atent, o jiletcă prea mare şi o haină care îi atârna pe umerii înguşti.

— Doamnă. Îşi scoate scoase pălăria, dând la iveală un păr castaniu lung, strâns neîngrijit la spate. Am un pachet pentru dumneavoastră de la Excelenţa sa.

Vârî mâna într-unul din buzunarele pătrate ale hainei şi scoase un pachet soios, învelit în hârtie şi legat cu sfoară.

— Mulţumesc. Eve luă pachetul cu delicateţe. Se aşeză şi începu să tragă de sfoară, apoi îşi dădu seama că Alf rămăsese în faţa ei, privind lung către ce mai rămăsese din ceaiul ei.

— Vrei nişte ceai?

— Mulţumesc. Alf se aşeză iute pe un scaun din apropiere, turnându-şi o ceaşcă de ceai cu o mână şi întinzând-o pe cealaltă după un biscuit.

Eve privi în jos când sfoara de pe pachet se desfăcu. Înăuntru se aflau un săculeţ de catifea şi o scrisoare împăturită. Desfăcu săculeţul şi răsturnă conţinutul în palmă, apoi icni. Avea în mână un inel de opal ornamentat, a cărui piatră centrală era înconjurată de nestemate multicolore şi strălucitoare.

Eve privi spre Alf, care îşi vârî aproape tot biscuitul în gură, părând a nu băga în seamă darul scump pe care-l primise de la fratele ei. Se întreba dacă băiatul avea habar ce plimbase prin Londra în buzunar.

Îşi puse inelul pe degetul mijlociu al mâinii stângi şi nu

fu deloc surprinsă să descopere că se potrivea perfect. Era normal ca Val să ştie ce mărime purta.

Scrisoarea era sigilată ca de obicei, şi desfăcu sigiliul de ceară roşie pe care era imprimat un cocoş cântând. Zâmbi uitându-se la sigiliul lui Val – întotdeauna o intrigase, dat fiind că nu avea nimic de-a face cu blazonul Montgomery.

Pergamentul se desfăcu, iar Eve citi, auzind vocea fratelui ei, ca de obicei:

Mult iubită Eve,

Am găsit acest inel în cea mai bizară piaţetă de lângă Veneţia şi l-am cumpărat pentru că fata care îl vindea avea o aluniţă sub formă de inimă pe gât. Dacă te amuză, păstrează-l. Dacă nu, n-ai decât să-l arunci în lacul Serpentine. Sper că reconstruirea grădinii Harte's Folly continuă în ritm susţinut. Mi-a trecut prin cap că s-ar putea să-ţi fie de folos un băiat, aşa că l-am instruit pe Alf să fie la dispoziţia ta în orice privinţă.

Ai grijă ce îi spui.

Fratele tău mereu iubitor & etc., V.

Eve privi ţintă la scrisoare, uimită de generozitatea nepăsătoare a lui Val. Inelul era frumos, şi, firește, avea să-l păstreze. Ce trebuia să facă în privinţa lui Alf îi era însă mai neclar.

Ridică privirea la timp pentru a vedea că băiatul se uita spre ea ştergându-şi gura cu mâneca hainei.

— Excelenţa sa a zis să fac orice îmi cereţi. Mi-a dat leafă pe o lună.

— Ah, spuse ea prudentă. E foarte generos din partea ta – şi, desigur, din partea fratelui meu. Împături cu grijă scrisoarea. Întâmplător, nu am nevoie de serviciile tale

momentan.

Alf ridică din umeri.

— Nu tre' decât să-mi lăsaţi un mesaj la One 'Orned Goat, în St. Giles când aveţi nevoie de mine. Sau, adăugă el grăbit, văzându-i expresia rezervată, dacă e mai uşor, îmi puteţi lăsa vorbă la doamna Crumb. Trec pe la casa Hermes mai în fiecare zi.

Eve încuviinţă din cap uşurată.

— Aşa voi face.

Deşi nu-şi imagina că ar putea avea nevoie de Alf pentru ceva. Cu toate acestea, avea sentimentul că i-ar răni mândria băiatului dacă ar spune acest acel lucru cu voce tare.

De pe scări se auziră voci, iar Alf se ridică trântindu-şi pălăria pe cap.

— Atunci ar fi mai bine să plec, domnişoară, dacă n-aveţi treabă pentru mine acum?

Eve clătină absentă din cap. I se păru că recunoştea vocea masculină care se apropia, şi inima începu să-i bată nebuneşte, aşa cum îi bătuse când văzuse câinele.

Alf o privi curios, apoi încuviinţă din cap şi ieşi tăcut din încăpere.

Exact când domnul Harte intră... cu un buchet de margarete.

Capitolul 4

Printre nenumăratele odrasle ale regelui se afla o fată. Se născuse dintr-o concubină lipsită de însemnătate şi nu era nici prea frumoasă, nici prea deşteaptă, dar doica ei, care crescuse mulţi dintre copiii regelui, o iubea mai mult decât pe toţi ceilalţi. Numele ei era Porumbiţa...

din *Leul şi Porumbiţa*

Asa Makepeace îl privi pe flăcău, oarecum surprins. Băiatul nu părea să se potrivească în lumea domnişoarei Dinwoody.

Apoi privi spre ea.

Domnişoara Dinwoody stătea cu mâinile împreunate în faţă, fără a-l privi în ochi. Purta aceeaşi rochie cenuşie ca penele de porumbiţă pe care o avusese în dimineaţa aceea, o culoare discretă şi ştearsă, ca şi când ar fi vrut să se piardă în fundal. Ciudat. Era directă în solicitările pe care i le adresa, netemătoare chiar şi atunci când îl înfrunta în propria lui grădină şi totuşi absolut îngrozită de câini.

Şi era tăcută, ascunzându-se în propria casă.

Eve Dinwoody părea a fi făcută din două jumătăţi care nu se potriveau pe deplin. Îl intriga.

Cum ea continuă să îi evite privirea, Asa îşi drese glasul şi îi întinse buchetul.

— Ţi-am adus astea, spuse el cu un glas care îi părea aspru chiar şi lui.

Avea în mână un buchet simplu de margarete, cumpărat din impuls de la o florăreasă, în timp ce se îndrepta spre casa ei. Era un dar ieftin, copilăresc chiar, şi începu să se simtă ca un dobitoc în timp ce i le întindea.

Era fiică de duce. Fără îndoială, era mai degrabă obişnuită cu trandafiri de seră şi cu diamante – daruri pe care el nu şi le putea permite. Daruri dintr-o viaţă diferită de-a lui.

Dar, când îşi ridică privirea, chipul ei se lumină de un zâmbet timid.

— Mulţumesc, spuse ea sfioasă, luând cu delicateţe micul buchet de margarete.

Asa simţii că i se umflă pieptul.

— Cu plăcere. Am venit să…

Făcu un gest vag din mâna.

Ea atinse una dintre petalele margaretelor.

— Da?

Dacă aducea vorba despre câine, spunându-i că venise să se asigure că era bine şi să vadă dacă urma să-i susţină în continuare grădina, nu avea s-o facă decât să devină ţeapănă din nou.

Astfel că, în schimb, ridică dintr-o sprânceană.

— Am venit să pozez.

Ea clipi.

— Acum?

— De ce nu? Îşi duse mâna în mod deliberat la eşarfă, privind cum ochii ei albaştri se măresc, trădându-i agitaţia. O, aşa e. Trebuie să rămân îmbrăcat cuviincios tot timpul.

Nu se putu abţine să nu zâmbească văzându-i expresia. Era atât de formală, atât de uşor de şocat.

— Da, aşa e. Strânse din buze. Permite-mi să i le dau lui Ruth să le pună în apă şi să vorbesc cu Jean-Marie.

Şi ieşi grăbită.

El rămase privind prin încăpere. Porumbiţa era încă pe masa, şi se duse să îi dea câteva grăunţe înainte de a se îndrepta spre raftul de cărţi pentru a se uita la titluri. Ridică din sprâncene când îşi dădu seama că jumătate dintre volume erau în franceză.

Se întoarse când ea intră din nou în încăpere.

— Citeşti în franceză?

— Da. Îl măsură din cap până în picioare. Ia loc, te rog.

El se trânti pe canapea, cu braţele pe spetează, cu picioarele întinse oblic în faţă şi ridicând dintr-o sprânceană.

— Aşa?

— Presupun că merge.

Se duse la masă şi căută ceva, cu spatele la el.

Îi simţi privirea zăbovind deasupra taliei subţiri şi asupra fustelor mişcătoare. Dacă îşi înclina capul, aproape că îi putea vedea gleznele pe sub ele.

Se întoarse, iar el se îndreptă, făcând ochii mari, cu o privire nevinovată.

Îi aruncă o privire suspicioasă înainte de a se aşeza pe un scaun în faţa lui. Avea în mână un caiet mare de schiţe şi un creion.

Asa arătă cu bărbia înspre caietul de schiţe.

— Am crezut că vreţi să mă pictezi.

— Da, murmură ea absentă. Dar am nevoie de nişte schiţe preliminare. Întoarce capul spre stânga.

El se întoarse. Eve îi aruncă o privire.

— În *cealaltă* stânga.

Asa îşi dădu ochii peste cap şi se supuse.

— De ce e nevoie…

— Şi lasă bărbia în jos.

El îşi lăsă bărbia în jos şi o privi pe sub sprâncene.

— … Să faci o schiţă?

— Ca să-mi fac o idee despre tabloul pe care vreau să-l realizez, spuse ea, scrijelind cu creionul pe hârtie.

Mişcările ei erau graţioase. Rapide şi hotărâte, în maniera unui profesionist obişnuit cu o anumită sarcină, şi îşi dădu seama că ştia exact ce făcea.

— De cât timp pictezi? întrebă el.

— Nu te mişca.

El pufni exasperat. Brusc îi venea să se scarpine la nas.

— Am început când aveam treisprezece ani, murmură ea, aplecându-se deasupra foii. Când Val m-a trimis la Geneva.

Informaţia îl făcu să devină curios.

— *Montgomery* te-a trimis, nu tatăl dumitale?

Ea îngheţă o fracţiune de secundă, iar el se întrebă ce punct sensibil atinsese. Apoi se relaxă şi reîncepu să deseneze, spunând pe un ton firesc:

— Val a ţinut la mine întotdeauna mai mult decât tatăl nostru.

— Tatăl vostru *ducele,* rosti el rar, privind-o.

— Da. Flutură din gene, apoi rămase nemişcată. Bătrânul duce era un om foarte rece. Am locuit în casa lui în copilărie, dar îl vedeam rar, spuse ea, cu privirea plecată, concentrată asupra desenului, astfel că el nu îi putea citi expresia. Ceea ce a fost foarte bine.

Instinctul îi spunea că asta nu era totul.

— Şi mama dumitale?

Ea nu răspunse preţ de un moment, desenând în linişte, apoi spuse:

— Ce-i cu ea?

El zâmbi larg.

— Cine era?

Atunci ea îşi ridică uşor privirea, întâlnind-o pe a lui, iar ochii ei albaştri erau atât de reci, că ar fi putut foarte bine să fie de gheaţă.

— Era o doică.

El aşteptă, susţinându-i privirea, dar ea nu mai spuse nimic. După un moment, lăsă privirea în jos şi continuă să deseneze.

El ridică din umeri, îndepărtând încordarea care îl cuprinsese cât stătuse nemişcat.

— Nu te mişca, murmură ea absentă.

El îşi miji ochii.

— Acolo ai învăţat franceza? În Geneva?

— Şi germana. Ţinu caietul de schiţe la distanţă, cercetându-l, apoi întoarse privirea spre el, studiindu-i chipul cu un fel de nepăsare abstractă, tulburător de intensă. Am frecventat o mică şcoală exclusivistă pentru fete. Vara locuiam cu un frate şi o soră mai mari şi cu Jean-Marie, care a venit la mine când aveam cincisprezece ani. Fratele era un miniaturist bine-cunoscut. Când a descoperit că aveam un oarece talent la portrete, i-am devenit un fel de ucenică.

— Cât timp ai stat acolo?

— Nu m-am întors în Anglia decât cu cinci ani în urmă, spuse ea, aplecându-se să se uite la ceva pe caietul de schiţe. Fratele şi sora au murit între timp de bătrâneţe.

Cuvintele erau directe, dar Asa detectă o urmă de suferinţă şi se agaţă de ele ca o pisică de un şoarece neştiutor.

— Îţi este dor de ei.

— Desigur. Ea se opri, privindu-l ţintă, strângându-şi sprâncenele într-o încruntătură pe deasupra acelor ochi albaştri precum cerul. M-au primit la ei, m-au hrănit, m-au îmbrăcat şi m-au instruit.

— Pentru că fratele dumitale îi plătea, sublinie el cinic.

— Poate că da. Pe obrajii ei apărură două pete de culoare, şi îşi miji ochii spre el. El simţi o împunsătură de satisfacţie: în cele din urmă, o atinsese într-un punct vulnerabil. Dar afecţiunea nu poate fi cumpărată. *Monsieur* Laffitte nu trebuia să mă înveţe să pictez şi nici *mademoiselle* Laffitte nu trebuia să îmi facă prăjiturile preferate cu apă de trandafiri. Au făcut-o din afecţiune. Au făcut-o din *dragoste.*

Asta era important pentru ea, oare? Ca oamenii să o iubească pentru ea însăşi, nu pentru banii fratelui ei?

— Linişteşte-te, spuse Asa, blând, cu palmele ridicate. Nu am vrut să îţi discreditez familia adoptivă.

— Nu? Avea ochii încă mijiţi, şi el nu se putu abţine să nu se gândească cât de princiară părea când se uita la el ca şi când ar fi fost un gunoi într-un şanţ. Pare să-ţi facă plăcere să reduci totul la bani.

El îşi înclină capul, strângând din fălci în timp ce spuse:

— Ei bine, pentru unii – aceia care s-au născut *fără o* ţâţă aurită în gură –, viaţa se rezumă în bună măsură la bani. Cum să faci bani, cum se păstrezi banii, cum să ai îndeajuns pentru a trăi decent.

— Sunt conştientă…

— *Eşti?* Vocea lui era aspră. Cum dracu’ îndrăznea să îl judece? Dar niciodată nu ai dus lipsă de bani, nu-i aşa? Fratele dumitale îţi oferă tot ce ai nevoie, oricând ai nevoie, fără ca dumneata să trebuiască să îţi baţi capul cu asta. Prin urmare, cum ai putea să ştii câtă disperare poate aduce lipsa banilor?

Ea îl privi un moment înainte de a întreba încet:

— Dumneata ce ştii despre asta?

— Ştiu că sunt judecat în funcţie de banii pe care îi am şi pe care nu-i am. Nu am nume, nu am titlu şi niciun alt talent în afară de a-i pune pe oameni la treabă într-un teatru. Aşadar, după ce altceva m-ai judeca în afară de greutatea pungii mele? Se aplecă în faţă, fără a se mai sinchisi să pozeze, şi o privi ţintă. Şi ştiu că a fost o vreme când, dacă diavolul mi-ar fi apărut dinainte, mi-aş fi vândut sufletul pentru o mie de lire şi o pereche de catarame cu diamante pentru pantofi. Îşi răsfrânse buza şi se lăsă pe speteaza canapelei, îndepărtându-şi privirea de la ea. Nu îmi ţine prelegeri despre cât de dragi îmi sunt banii. Ce contează este ce însemnătate am pentru alţi oameni.

Urmă o pauză, şi o auzi clar înghiţind în sec în tăcerea din încăpere.

— Cine te-a judecat pentru lipsa de bani?

Pentru o clipă, în faţa ochilor lui apăru un chip drăgălaş şi necredincios. Dar asta se întâmpla cu zece ani în urmă, şi îşi impusese să uite numele ticăloasei între timp. Se întoarse din nou spre ea, cu zâmbetul lui cinic lăţit pe chip, privind-o ţintă, provocator.

— Cine nu o face?

Eve îl privi gânditoare.

— Eu nu o fac.

— Nu o face? mormăi el încet. Avertizând-o. Tolera minciunile politicoase ale altor oameni, dar, dintr-un motiv sau altul, nu le putea înghiţi pe ale ei. Nu aş sta în această încăpere dacă nu ai deţine controlul asupra finanţelor mele.

Dar ea nu dădu înapoi.

— Îţi controlez finanţele. Nu te controlez pe *dumneata.* Şi cred, domnule Harte, că, dacă ai avea toţi banii din lume sau dacă ai zăcea fără niciun sfanţ în şanţ, tot nu te-aş găsi prea agreabil.

El o privi fix preţ de un moment înainte de a-şi da capul pe spate, râzând în hohote. Iat-o! Aceasta era Harpia pe care începea să o cunoască. Trecură câteva secunde înainte de a-şi recăpăta controlul şi, când reuşi să o facă, îşi şterse lacrimile de veselie din ochi, spunând:

— Naiba să mă ia, domnişoară Dinwoody, prefer limba dumitale ascuţită nenumăratelor minciuni dulci rostite de buze încântătoare.

Se cam aştepta ca ea să se simtă insultată de cuvintele lui directe, dar, când o privi, văzu că schiţa un mic zâmbet satisfăcut.

Însă dispăru destul de repede.

— Da, ei bine, poate că ai putea reveni la postura anterioară?

— Cu plăcere, spuse el tărăgănat, lăsându-şi bărbia în jos cum făcuse înainte.

În această poziţie, o privea pe sub sprâncene, uitându-se cum se cufunda din nou în desenul ei. Ochii ei treceau de la fruntea lui spre nas, înspre bărbie, apoi înspre gură. Se aplecă deasupra foii, schiţând rapid înainte de a-şi ridica iute ochii spre el, întâlnindu-i privirea aproape provocator. Nările îi vibrau abia sesizabil, în timp ce îşi muşca buza catifelată de jos cu dinţii şi îl privea ţintă cu ochii albaştri mijiţi. Îl scruta direct, analizându-l cu îndrăzneală, şi privirea îl aţâţa.

Asa simţi că i se întăreşte mădularul şi îşi întinse picioarele şi mai mult, susţinându-i privirea. Simţi că vocea îi reverberă uşor în piept când întreabă:

— Ce vezi când mă priveşti?

*

Ce vedea când îl privea?

Eve trase aer în piept, încercând fără succes să-şi desprindă privirea de a lui.

Domnul Harte stătea tolănit pe canapeaua ei elegantă ca un prădător viking într-o biserică creştină jefuită. Umerii lui largi ocupau mai bine de jumătate din canapea, şi avea braţele întinse alene pe spetează. Haina lui stacojie era deschisă, contrastând cu cenuşiul-albăstrui al pernelor într-un mod aproape şocant. Un picior lung era întins drept în faţă, iar celălalt era îndoit, cu cizma sprijinită pe podea. Postura făcea ca locul în care i se împreunau coapsele să fie foarte… evident… Şi, deşi nu-şi desprindea privirea de a lui, Eve simţi că i se încing obraji.

Ce vedea?

Vedea violenţă şi furie, ţinute sub un control fragil – în cel mai bun caz. Vedea o putere şi o forţă care o puteau răni – *ucide* – dacă alegea să o facă. Vedea brutalitatea înnăscută care exista, într-o măsură mai mare sau mai mică, în toţi bărbaţii. Îşi vedea cele mai îngrozitoare temeri.

Dar – şi aceasta era partea cu adevărat fără precedent – vedea *mai mult* în el. Vedea ispita – ispita *ei* –, ademenitoare şi înspăimântătoare în acelaşi timp, virilitatea lui atât de pregnantă, încât era aproape ca o miasmă sesizabilă în spaţiul dintre ei.

Îl dorea. Dorea privirea aceea neruşinată, coapsele acelea lungi şi musculoase, gura aceea ironică şi ofensatoare şi umerii care nu se mai terminau, mari, voinici şi foarte, foarte *masculini.*

Era o nebunie – ştia asta la nivel raţional. Nu mai dorise niciodată un bărbat – de fapt, se *temea* de aproape toţi bărbaţii, cu atât mai mult de unul a cărui sexualitate era atât de vădită şi de ostentativă.

Trase aer în piept, sperând că el nu putea citi toate

aceste lucruri în privirea ei – şi ştiind că era o cauză pierdută. Ochii lui verzi, cu genele lăsate, erau mult, mult prea pătrunzători.

— Văd… Se opri, lingându-şi buzele ce se uscaseră brusc. Văd că linia părului alcătuieşte un arc aproape perfect deasupra frunţii. Că sprâncenele se înclină uşor la capete şi că ai o cicatrice în sprânceana dreaptă. Văd că, atunci când eşti serios, marginile exterioare ale buzelor ajung exact la mijlocul distanţei dintre ochi, dar, când zâmbeşti, depăşesc colţurile. Văd că bărbia şi maxilarul au proporţii aproape clasice şi că o mică cicatrice formează o virgulă pe bărbie, exact la dreapta punctului central. În cele din urmă, îşi desprinse privirea de el, respirând cu greu, convinsă că nu îl indusese în eroare cu detaliile acelea pe care le remarcase ochiul ei artistic. Inspiră din nou şi încheie: Văd fiecare linie de pe chipul dumitale cum se intersectează cu toate celelalte şi ce legătură există între ele. Asta văd când mă uit la dumneata.

— Şi asta este tot ce vezi? Linii?

Vocea lui era profundă şi amuzantă. Ea se încumetă să îi arunce o privire.

Continua să o fixeze cu o privire complet netulburată de observaţiile ei legate de expresia lui.

Nu, nu îl păcălise deloc.

Îşi linse buzele din nou, trăgând de timp.

— Văd, spuse ea atentă, grijulie, un bărbat foarte stăpân pe sine.

— *Stăpân pe sine,* spuse el tărăgănat. Nu sunt sigur ce înseamnă asta, sincer să fiu. Sună cam ca răspunsul unui laş.

Privirea ei se repezi spre a lui, revoltată.

Dar, înainte să îl poate sancţiona, el chicoti înfundat.

— Spune-mi, domnişoară Dinwoody, ai vrea să ştii ce văd când mă uit la dumneata?

— Da, spuse Eve, apoi tresări, căci ştia prea bine ce

gândeau bărbaţii când o priveau: *banală,* dacă erau generoşi.

Urâtă, dacă nu erau.

— Văd, răspunse Asa Makepeace gânditor, cu vocea sa profundă, o femeie care se teme, dar se luptă cu temerile sale. O femeie cu o ţinută de regină. O femeie care ne-ar putea conduce pe noi toţi, bănuiesc. Dar văd totodată o femeie cu o curiozitate pătrunzătoare. Care vrea să simtă, dar îşi face griji – pentru ea? Pentru alţii? Clătină din cap. Nu sunt sigur. Se aplecă încet în faţă, abandonându-şi postura, iar ea trebui să se străduiască din răsputeri să nu-şi tragă scaunul de lângă el. Dar cred că ascunde un foc înăbuşit. Poate că acum nu e decât jăratic, mocnind în întuneric, dar dacă peste el s-ar arunca iască… Pe buze îi înflori alene un zâmbet larg. Primejdios. O, ce incendiu teribil ar izbucni!

Ea rămase fără suflare, privindu-l ca o pasăre care se uită la un motan exact înainte de a ataca. *Ea?* Un incendiu? Simplul gând o făcea să se încingă.

— Eu… îşi lăsă ochii spre desen, dându-şi seama că habar nu avea unde se afla. Eu…

Jean-Marie intră în încăpere.

— *Mon amie?* Mi-ai spus să te anunţ când bate ora două. Se opri şi privi de la ea spre domnul Harte, încruntându-se suspicios.

— Da, mulţumesc, Jean-Marie, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Simţi o undă de dezamăgire. Îl instruise pe lacheu mai devreme să facă asta ca un fel de precauţie, în cazul în care sesiunea de desen ar fi devenit stânjenitoare.

Ei bine, aşa se întâmplase, dar nu în felul în care anticipase.

Domnul Harte oftă.

— Ar fi mai bine să plec dacă este deja două. Trebuie să fac un drum pe Bond Street.

— Da? nu îşi putu reţine ea curiozitatea.

El încuviinţă din cap, ridicându-se.

— Trebuie să merg să cumpăr un candelabru pentru teatru.

Eve luă o decizie foarte impulsivă.

— În cazul acesta, te voi însoţi.

Asa clipi.

— Ce?

Domnişoara Dinwoody zâmbi senină. Unde era femeia care roşise doar auzindu-i *cuvintele?* Dispăruse, se părea, dispăruse în spatele femeii de afaceri.

— Luăm trăsura fratelui meu? Dacă nu mă înşel, este încă pe stradă, de când am împrumutat-o, azi-dimineaţă.

Bineînţeles că avea o trăsură la dispoziţie. El nu deţinea nici măcar un cal.

Se încruntă. Chiar îi plăcuse sesiunea de pozat, oricât de ciudat era să recunoască, dar al naibii să fie dacă avea nevoie să îi stea ea pe cap în timp ce cumpăra candelabrul pentru teatru.

— Nu e decât un candelabru. Va fi plictisitor.

Ea îl privi cu milă.

— Domnule Harte, să faci cumpărături pe Bond Street nu este *niciodată* plictisitor.

Astfel că, zece minute mai târziu, Asa se afla în faţa casei cu domnişoara Dinwoody şi garda ei de corp, privind la trăsura care dădea colţul.

În momentul în care se opri, el apucă portiera, ţinând-o deschisă pentru ea.

Ceea ce îl făcu să primească o încruntătură de la Jean-Marie, căruia îi răspunse în acelaşi fel, pe la spatele domnişoarei Dinwoody, ţuguindu-şi buzele obscen.

— Mulţumesc, spuse domnişoara Dinwoody aşezându-se.

— Cu plăcere, mormăi Asa, aşezându-se la rândul său. Privi înspre gardian o clipă, apoi alese un subiect sigur de conversaţie. Aşadar, franceză şi germană. Şi ce-ai mai

învăţat la şcoala aceea de fete la care ai mers?

Ea ridică din umeri.

— Să dansez, să brodez, puţină matematică şi literatură clasică şi ceva geografie. Nimic foarte util, mă tem. Majoritatea celorlalte fete care au frecventat şcoala se pregăteau pentru o căsătorie de succes.

El se instală mai confortabil pe banchetă. Ar face bine să se bucure de drum.

— Dar dumneata nu?

— Poftim?

— Dumneata nu te aşteptai să te căsătoreşti?

Urmă o scurtă pauză, iar Jean-Marie îi aruncă o privire piezişă greu de interpretat.

Ea îşi ţuguie buzele, privind în jos, în poală.

— Nu.

Ceea ce era puţin ciudat. O fi fost copil din flori, dar fiica unui dulce tot fiică de duce era. Ar fi putut încheia o căsătorie bună dacă ar fi vrut, mai ales dacă Montgomery ar fi fost dispus să o înzestreze.

— Dar dumneata?

Vocea ei îi întrerupsese gândurile.

— Poftim?

Ea îşi înclină capul.

— Unde ai fost educat?

— Acasă. Se gândi dacă să mai adauge ceva, dar, doar pentru că ea hotărâse să fie atât de scumpă la vorbă, nu însemna că şi el trebuia să facă la fel. Ridică din umeri. Laolaltă cu fraţii şi cu surorile mele.

Ea clipi auzindu-l.

— Ai familie?

El zâmbi larg.

— Credeai că am ieşit de sub o piatră, cu trei decenii în urmă? Am trei surori şi doi fraţi.

— Chiar? Dintr-un motiv sau altul, această informaţie o făcu să se aplece puţin în faţă, ridicând din sprâncene,

interesată. Mereu m-am întrebat cum ar fi să ai o familie mare.

El făcu o grimasă gândindu-se la ultima întâlnire pe care o avusese cu Concord, fratele lui mai mare. *Atunci* sfârşiseră strigând unul la altul, Con reuşind cumva să o facă fără a înjura – ceea ce nu se putea spune despre Asa.

— În ansamblu, e o bătaie de cap mai mare decât merită.

Ea părea confuză.

— Cum adică?

El oftă.

— Există reguli şi aşteptări într-o familie – în special în familia *mea* –, şi nu m-am priceput niciodată la reguli *sau* la aşteptări. Ridică dintr-un colţ al gurii, cu un zâmbet lipsit de voioşie. Niciodată nu se integrase pe deplin printre membrii familiei Makepeace – fiind un fel de oaie neagră. Aşa că mi-a venit mai uşor să-i evit pur şi simplu pe toţi.

Ea trase aer în piept.

— Să îi *eviţi?* Nu te vezi deloc cu ei?

El zâmbi cu amărăciune.

— Dacă se poate.

— Atunci, nu-i iubeşti, spuse ea, ciudat de hotărâtă.

— N-am spus asta, mormăi el, privind pe fereastră. Trăsura se mişca într-un ritm al naibii de lent din pricina traficului din Londra.

Ea rămase tăcută preţ de un moment, apoi spuse:

— Îmi imaginez că nu prea ai regulile la inimă, dar cred că familia dumitale ar considera că te bucuri de succes.

El pufni auzind-o. „O, dacă ar şti.” Privi spre ea. Şi ea, şi lacheul se uitau la el.

— Familia mea nu prea este… ăă… interesată de teatru.

— Dar deţii Harte’s Folly, spuse ea părând aproape revoltată. Până să ardă, grădina era o mare atracţie. Îmi

imaginez că familia dumitale este foarte mândră de dumneata.

Nu *mândrie* simţise tatăl său în privinţa lui ultima dată când Asa îl prinsese în viaţă. Îndepărtă acel gând.

— A fost nevoie de ani întregi de muncă neîntreruptă înainte ca Harte’s Folly să aducă bani. Până în momentul ăsta, am băgat toţi banii în grădină. Presupun că familia mea crede în continuare că o duc greu – ceea ce, din pricina incendiului, este adevărat.

— Crede? Îl privi ţintă din nou. Când ai vorbit ultima dată cu părinţii dumitale?

— Sunt morţi, spus el. Mama a murit când aveam cincisprezece ani şi tata cu cinci ani în urmă.

— Şi atunci ai moştenit Harte’s Folly?

— Ce? El zâmbi la gândul că tatăl lui sever ar fi putut fi vreodată implicat într-un lucru atât de frivol precum teatrul. Bătrânul Josiah Makepeace se răsucea probabil în mormânt la un astfel de gând. Nu, ţi-am spus, familia mea nu tolera teatrul – şi nici grădinile de agrement, că tot vorbeam despre asta.

— Atunci, cum ai devenit proprietar la Harte’s Folly?

— O, ei bine, spuse el scărpinându-se la ceafă, nu le spun oamenilor de obicei, dar, dat fiind că eşti unul din investitori – sau cel puţin sora principalului investitor –, întâmplarea face că am primit grădina ca moştenire lăsată de Sir Stanley Gilpin, care a fost bun prieten cu tatăl meu.

— Într-adevăr? Părea sincer interesată de răspunsul lui. Trebuie să te fi îndrăgit foarte mult dacă ţi-a lăsat grădina.

— Presupun că da, spuse Asa. Sir Stanley şi tatăl meu aveau foarte puţine în comun. Tata a fost berar toată viaţa, în timp ce Sir Stanley avea o avere modestă şi îi plăcea să se ocupe de teatru. A cumpărat Harte’s Folly în tinereţe, şi am muncit foarte mult la construirea acesteia de-a lungul anilor. Când aveam în jur de şaptesprezece ani, am început

să fug de pe lângă ai mei şi să petrec timp la teatru ori de câte ori puteam. Când a aflat unde mergeam, tatăl meu nu a fost de acord. *Ceea ce nu exprima nicio fărâmă din adevăr.*

— Dar dacă Sir Stanley era prietenul său…

Se încruntă ca şi când ar fi încercat să înţeleagă.

El clătină din cap.

— Cred că îl iubea sincer pe Sir Stanley, dar, în acelaşi timp, tata credea că ceea ce făcea acesta era un păcat. Aveam nouăsprezece ani când a aflat. I-am spus tatei atunci că voiam să lucrez la teatrul lui Sir Stanley. Nu a primit deloc bine vestea. Se opri şi înghiţi în sec, reamintindu-şi vorbele pe care i le strigase tatăl său. Vorbele pe care le strigase şi el la rândul lui. Clătină din cap şi continuă: Sir Stanley m-a primit. Nu avea familie. A fost bun cu mine, m-a învăţat tot ce ştia despre teatru, despre operă şi despre conducerea unei grădini de agrement. De-a lungul anilor, am primit treptat tot mai multe responsabilităţi. Asa privi ţintă un moment pe fereastră, amintindu-şi de mirarea copilărească şi de entuziasmul lui Sir Stanley pentru teatru.

— Pare că ai ţinut foarte mult la el, spuse ea încet.

— L-am iubit ca pe un tată, spuse el. Şi, când mi-am dat seama că îmi lăsase Harte’s Folly, am jurat să o fac cel mai frumos loc de pe pământ.

— Aşadar, lucrezi la această grădină încă de la şaptesprezece ani. Îşi miji ochii gânditoare, privindu-l. Asta înseamnă mai mult de un deceniu, nu-i aşa?

— Da, spuse el. Am 34 de ani şi am lucrat toată viaţa de adult la grădină.

Ea încuviinţă din cap încet, cu o expresie gânditoare.

— Un singur lucru nu înţeleg.

— Care este acesta?

— Ei bine, spuse ea în timp ce trăsura se opri aproape de Bond Street. Dacă numele de familie al lui Sir Stanley

era Gilpin, de ce purta Harte’s Folly numele dumitale *înainte* de a o moşteni?

*

Eve îl privi pe domnul Harte curioasă. Era un bărbat mult mai complex decât crezuse iniţial, şi descoperi că voia să afle mai multe, mai mult din ceea ce îl făcuse să devină cel care era astăzi, mai mult din ceea ce se afla dincolo de suprafaţa aceea primejdios de necizelată.

Buzele domnului Harte zvâcniră, desprinzându-şi privirea de a ei.

— Ah, ei bine, ca să spun tot adevărul…

— Da, îl îndemnă ea sec. Apreciez, într-adevăr, sinceritatea.

Lângă ea, Jean-Marie pufni printre dinţi, iar domnul Harte îi aruncă o privire cruntă.

— Nu mă numesc Harte.

Ea aşteptă, cu sprâncenele arcuite, simţind cum i se accelerează pulsul. Să descopere informaţii despre domnul Harte – sau oricine ar fi fost – era extrem de incitant.

— Mă numesc Asa Makepeace, spuse el, iar ea clipi.

Asa. Numele i se potrivea. Nu îşi dăduse seama că dorise să ştie care era numele lui de botez, dar acum, ca ştia, simţea o mulţumire pe care nu putea nega. *Asa.* Asa Makepeace. Păcat că nu se cădea să te adresezi unui bărbat pe numele de botez.

Ea făcu ochii mari la gândul care îi trecu prin minte.

— Makepeace. Acesta este numele de familie al administratorului Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi. I-am întâlnit pe el şi pe soţia lui când am participat la o şedinţă a Sindicatului Doamnelor întru Ajutorarea Căminului.

El înclină o dată din cap în semn de încuviinţare.

— Winter este fratele meu mai mic. Aşadar, ai fost la

orfelinat?

— Da. Fusese, deşi nu în nişte împrejurări de care să fie tocmai mândră.

Din fericire, în clipa aceea uşa trăsurii se deschise, distrăgându-i atenţia la momentul oportun. Eve se ridică şi coborî cu ajutorul lacheului care însoţea trăsura. Îi aşteptă pe cei doi bărbaţi înainte de a întreba:

— Ţi-ai luat numele după grădină şi nu invers?

Domnul Makepeace îi întinse braţul, fără a scoate vreun cuvânt, preţ de o clipă. Ea îl privi curioasă. El avea o expresie mohorâtă pe chip.

— Când s-au… răcit relaţiile între noi, tata mi-a spus clar că nu vrea să folosesc numele familiei dacă intenţionez să continui cu teatrul.

Ea trase rapid aer în piept. Începea să creadă că „răcirea relaţiilor” însemna mai degrabă că tatăl său îl dezmoştenise. Domnul Makepeace era un bărbat mândru, văzuse acest lucru încă de la început. Cum trebuie să se fi simţit când tatăl lui îi interzisese să îşi folosească propriul nume? Gândul îi stârnea un sentiment de… Ei bine, nu de *milă,* căci domnul Makepeace nu era un om demn de milă, dar poate de compasiune.

— Înţeleg.

Privi un moment înspre braţul întins. În mod normal, singurii bărbaţi pe care îşi îngăduia să îi atingă erau Val şi Jean-Marie.

Părea o îndrăzneală să îşi aşeze vârfurile degetelor pe mâneca lui.

Însă el nu păru să observe, când porniră pe Bond Street. Era o minunată zi însorită, şi o cuprinse buna dispoziţie mergând alături de el. Jean-Marie venea exact în urma lor, îndeajuns de aproape pentru a-i sări în ajutor în caz că ar fi avut nevoie.

— Încotro ne îndreptăm? întrebă ea.

*

Puteai cumpăra aproape orice pe Bond Street dacă pofteai şi aveai banii necesari. De la papetărie la mobilă, dantelă şi tabac, şi orice îţi trecea prin minte. Mărfurile din toate colţurile lumii ajungeau în portul din Londra şi se puneau în vânzare aici. Strada era ticsită de magazine, fiecare cu tarabe în faţă – mese lipite de faţada prăvăliei şi folosite pentru expunerea mărfurilor. Dar Bond Street nu era doar pentru comerţ. Toţi aceia care erau cineva se plimbau în sus şi-n jos pe stradă, cercetând mărfurile, oprindu-se să pălăvrăgească şi umblând de colo-colo pentru a fi văzuţi de toată lumea.

— La Thorpe’s, răspunse el, conducând-o cu grijă pe lângă o băltoacă.

— Meşterul de candelabre?

— Da. Trebuie să montez lumina pe scenă. Mă gândesc că vom dori un candelabru mare deasupra, precum şi multe felinare şi candelabre de sine stătătoare.

Ea încuviinţă din cap, apoi înţepeni, oprindu-se instinctiv când văzu un căţeluş pufos în lesă, îndreptându-se spre ei. Domnul Makepeace privi spre animal, apoi spre ea, înainte de a o întoarce cu iscusinţă, astfel încât câinele trecu, ieşind din raza lor vizuală.

Ea răsuflă uşurată, simţindu-se totodată prost şi mânioasă pe sine. Aceste temeri erau atât de stupide! Ştia asta la nivel raţional, dar corpul ei continua să răspundă fără încuviinţarea ei în anumite situaţii.

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, domnul Makepeace îşi aplecă uşor capul înspre al ei.

— Înseamnă că e vorba despre toţi câinii?

Ea încuviinţă grăbită, conştientă că simţea un miros lemnos venind dinspre el – poate de la săpunul său?

— Toţi câinii, dar în special cei mari.

El se îndreptă fără să comenteze, dar îi acoperi mâna

de pe braţul lui cu palma, strângând-o. Simpla atingere păru să îi traverseze braţul, ajungând în străfundurile fiinţei, şi Eve se strădui să îşi menţină chipul senin.

— Aici este, spuse el după alţi câţiva paşi.

Firma lui Thorpe se legăna deasupra, cu numele magazinului scris cu caractere negre ornamentate. Două tarabe mari erau încărcate cu sfeşnice de toate felurile. Prăvălia nu avea vitrine, dar, când domnul Makepeace deschise uşa, Eve pătrunse în sala mare de expoziţie, plină de la podea până în tavan cu mii de sfeşnice, candelabre, lustre şi felinare de perete, multe dintre ele aprinse, făcând încăperea să strălucească toată.

Eve se opri privind ţintă, simţind căldura a sute de lumânări dogorindu-i pe obraji, însă domnul Makepeace se îndreptă spre mijlocul sălii. Se răsuci în cerc, examinând lămpile de deasupra, şi arată înspre cel mai mare candelabru din prăvălie.

— Acela. Pe acela îl vreau.

— Pare foarte scump. Eve îşi miji ochii înspre ornamentele şi multitudinea de cristale care atârnau de el. Întreaga piesă părea aurită. Ce zici de aceea?

Arată înspre un candelabru de alarmă mai mic, cu mult mai puţine cristale suspendate.

— Nu se potriveşte, răspunse el repezit, cu chipul întunecându-i-se de iritare.

Ea simţi impulsul instinctiv de a se retrage din calea furiei masculine. În schimb, se forţă să rămână pe poziţie.

— Nu? Explică-mi! Un moment, crezu că avea să o contrazică pur şi simplu. Îi atinse braţul cu vârful degetului. Te rog! Vreau să înţeleg.

El închise gura, se gândi un moment, apoi arată spre candelabrul pe care îl alesese ea.

— Priveşte numărul de lumânări care încap în el. Estimez că încap doar jumătate faţă de câte intră în cel mare. Domnul Makepeace se întoarse înspre cel care îi

plăcea. Acesta nu doar că are mai multe spaţii pentru lumânări, dar şi mai multe cristale care să reflecte lumina lumânărilor. O privi. Lumina este foarte importantă în teatru. Dacă oaspeţii mei nu pot vedea scena şi actorii, nu se vor bucura de reprezentaţie şi nu vor reveni.

Eve privi spre el, înţelegându-i treptat grija. El îi înţelese pesemne expresia, căci zâmbi ironic.

— Ai crezut că l-am ales doar pentru că era cel mai costisitor.

— Poate. Ea îşi drese glasul. Înseamnă că lumina este ceea ce te preocupă cel mai mult, nu aurul?

El îşi miji ochii.

— Fireşte, şi înfăţişarea candelabrului contează.

— Dar va fi mult deasupra capetelor oaspeţilor dumitale. Ea privi scrutător către candelabrul care îi plăcea lui. Mă întreb dacă am putea face unul asemănător la comandă, însă fără alamă aurită. De sus, cu toate cristalele, mă îndoiesc că majoritatea oamenilor din public îşi vor da seama de diferenţă. Privi spre el. Însă economia ar fi substanţială. Înţelegi?

— Da, răspunse el încet. Da, cred că da.

O privea cu admiraţie, şi Eve simţi că i se încing obrajii. Ştiu că roşeşte când zâmbetul lui se lărgi. Ochii lui verzi erau atotcunoscători, cu un soi de intimitate, şi nu îşi putea desprinde privirea.

— Vă pot ajuta să alegeţi, domnule?

Ea clipi, căci vânzătorul rupsese vraja. Omul se înclină în faţa domnului Makepeace, ignorând-o. Se întreba ce ar fi avut acesta de spus dacă ar fi ştiut că *ea* era cea care ţinea baierele pungii.

Privi în timp ce domnul Makepeace cerea lămuriri în legătură cu comandarea unui candelabru. Începu să se târguiască cu vânzătorul în privinţa preţului şi a datelor de livrare – şi ea văzu acelaşi zâmbet, cel pe care îl folosise în faţa ei, îndreptat spre vânzător.

Eve privi în altă parte. Nu ar fi trebuit să se simtă dezamăgită – aproape rănită – că zâmbetul lui nu era doar pentru ea. Trebuia să reţină că domnul Makepeace era un vrăjitor – îşi câştiga traiul convingându-i pe alţii să facă lucruri pentru el, fie că erau cântăreţi, compozitori, un vânzător sau *ea.* Nu era un gest intim sau special faptul că îi zâmbea. Nu trebuia să devină confuză gândindu-se că avea vreun interes special faţă de ea.

Ştia cum arăta, ştia şi că era prea reţinută şi prea ciudată pentru majoritatea gentilomilor. Trase adânc aer în piept. Şi de ce ar fi contat? În eventualitatea, puţin probabilă, ca un gentilom să devină interesat de ea, ar fi oricum incapabilă să răspundă în mod adecvat.

Îşi dăduse seama cu multă vreme în urmă că astfel de lucruri nu erau pentru ea.

— Ce crezi? întrebă domnul Makepeace, iar vocea lui profundă îi alungă gândurile mohorâte.

Ridică privirea şi îi văzu din nou zâmbetul, cald şi ademenitor. Era greu, atât de greu, să îşi aducă aminte că zâmbetul acela nu era adresat exclusiv ei. Îl oferea gratis tuturor celor care îi ieşeau în cale.

— Cred că acel candelabru este în continuare costisitor, chiar dacă e făcut din alamă, spuse ea încet. Dar, dacă e ceea ce trebuie pentru teatru, atunci cumpără-l.

Buzele lui cărnoase se arcuiră, gropiţele apărură în obraji şi ochii îi deveniră iar calzi şi luminoşi. Asa Makepeace nu era un bărbat chipeş – îşi dăduse seama de asta când încercase să îi surprindă esenţa în după-amiaza aceea. Era frustrant de greu să o transpună pe hârtie, căci descoperise că se însufleţea prin gesturi şi respiraţie. Era o fiinţă a acţiunii şi a vitalităţii, şi, când se mişca, când zâmbea, devenea aproape imposibil să îi rezişti.

Însă trebuia să-i reziste.

Probabil i se citi ceva pe chip, poate conflictul interior, căci expresia lui deveni sobră, iar zâmbetul acela

devastator dispăru când se apropie de ea.

— Domnişoară Dinwoody? Eve? S-a întâmplat ceva?

Ea nu ştia ce se răspundă.

Astfel că fu aproape o uşurare când auzi o voce familiară în spatele ei.

— Eve Dinwoody? Tu eşti? Se întoarse, iar inima i se strânse dintr-un cu totul alt motiv când o văzu pe Lady Phoebe, sora mai mică a ducelui de Wakefield.

Femeia pe care fratele său o nedreptăţise atât de îngrozitor.

Eve simţi că i se strânge stomacul. Privi în jos înspre inelul de opal care îi licărea pe deget, apoi ridică din nou ochii.

— Lady Phoebe… Eu… Iertare, milady. Nu ştiam că te vei afla pe Bond Street astăzi.

Simţi că domnul Makepeace o ia de braţ şi fu nespus de bucuroasă că era acolo să o susţină.

Lady Phoebe era scundă, durdulie şi foarte drăguţă, şi, dacă Eve nu se înşela, avea pântecele vag, dar semnificativ proeminent. Se ţinea de braţul unui bărbat mai înalt, mult mai serios, cu părul negru, prins într-o coadă sobră. În cealaltă mână bărbatul avea un baston.

Lady Phoebe avea un zâmbet cuceritor pe chip, care pieri când auzi cuvintele lui Eve, şi femeia păru uşor rănită.

— Mă eviţi, domnişoară Dinwoody? Jur că, indiferent ce s-a întâmplat vara trecută, nu cred că am de ce să te iert.

— Nu? Eve ştia că vorbea prea direct, prea aspru, dar nu se putu abţine. Se simţise îngrozitor când descoperise ce făcuse Val, şi aceasta era prima oară când o vedea din noaptea aceea. Fratele meu a încercat să-ţi facă un rău îngrozitor.

— *Fratele* tău, nu tu, domnişoară Dinwoody, spuse Lady Phoebe cu blândeţe. Ei bine, dacă ar fi să fim judecaţi cu toţii după fraţii noştri, nu sunt sigură ce am face.

— Eu… Eve simţit că ochii se umplu de lacrimi. Nu se gândise că putea avea parte de o asemenea bunătate nedisimulată. Mulţumesc, milady.

— Te rog. Lady Phoebe întinse mâna. Eve i-o luă. Ce altceva putea face? Te rog, spune-mi Phoebe.

— O, eu…

— Şi sper să te văd la întâlnirea Sindicatului Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi de săptămâna viitoare. Ştiu că Hero ţi-a trimis o invitaţie, căci mi-a spus-o limpede. Se pare că ai ratat celelalte întâlniri ale noastre.

Eve simţi că roşeşte.

— Eu… Nu ştiu dacă…

— Dar *eu* ştiu, spuse Phoebe cu blândeţe. Te rog, vino.

Eve privi uşor neajutorată înspre domnul Makepeace, care se mişcă şi se adresă cuplului:

— Milady, căpitane Trevillon. Am auzit că acum locuiţi în Cornwall.

— Da, locuiesc. Căpitanul privi spre femeia de lângă el, şi Eve fu uimită de expresia blândă pe care o căpătară ochii lui. Locuim. Eu şi soţia mea am venit la Londra pentru a-l ajuta pe tata să vândă nişte cai. Phoebe, cred că îţi aminteşti de domnul Harte de la Harte’s Folly? Îi însoţeşte pe domnişoara Dinwoody şi pe lacheul său, cred.

Ochii orbi ai lui Phoebe priveau ţinută pe după umărul lui Eve.

— Mă bucur să te întâlnesc din nou, domnule Harte. Spune-mi, cum merge renovarea grădinii? Îmi lipseşte enorm teatrul de acolo.

Domnul Makepeace se înclină, deşi doamna nu îi putea vedea gestul galant.

— Destul de bine, milady. Sper să redeschidem în mai puţin de o lună. Contez pe prezenţa dumneavoastră?

Ea se întoarse către soţul ei.

— Ce crezi, James? O putem aduce pe Agnes două săptămâni sau mai mult? Întoarse capul înapoi spre ei. Nepoata soţului meu nu a fost niciodată la teatru.

— Atunci trebuie să vină în prima seară când vom redeschide, spuse Asa. Voi trimite câteva bilete din partea casei la reşedinţa fratelui dumitale.

— O, mulţumim! Phoebe roşi, arătând încântător. Eşti foarte amabil, domnule Harte.

— Plăcerea este de partea mea, milady.

— Mulţumim, Harte. Căpitanul Trevillon se înclină înspre celălalt bărbat. Domnişoară Dinwoody, vă rugăm să ne scuzaţi, dar soţia mea se întâlneşte cu sora ei la ceai şi voi da de bucluc dacă întârzie.

Domnul Makepeace se înclină din nou, iar Eve făcu o reverenţă când îşi luară rămas-bun. Privi în timp ce Phoebe şi proaspătul ei soţ ieşeau din magazinul de candelabre. Era atât de minunat să ştie că aceasta nu o învinovăţea pentru păcatul fratelui ei. O plăcea cu adevărat pe Lady Phoebe.

Astfel că se întoarse cu zâmbetul pe buze înspre domnul Makepeace.

Doar ca să-i întâlnească privirea suspicioasă.

— Ce i-a făcut mai exact ducele de Montgomery lui Lady Phoebe?

Capitolul 5

În ziua în care împlinea şaptesprezece ani, doica îi luă mâna Porumbiţei, spunându-i:

— Regele îţi va porunci să cinezi cu el în seara aceasta. Fă tot ce îţi spune, copilă, însă nu asta: orice face sau zice, nu-ţi desprinde nicio clipă privirea din ochii lui...

din *Leul şi Porumbiţa*

Domnişoara Dinwoody aruncă agitată o privire prin prăvălie, înainte de a şopti:

— Vorbeşte mai încet!

Asa ridică dintr-o sprânceană, nederanjându-se să facă după cum i se ceruse.

— Ai de gând să-mi răspunzi?

Ea se îndreptă spre ieşirea din prăvălie. Asa simţi că îl cuprinde furia.

Din doi paşi, o prinse din urmă, deşi nu încercă să o ia de braţ. Jean-Marie era exact în spatele lor, urmărindu-şi fără îndoială stăpâna cu ochi de vultur.

— Îmi displace să fiu ignorat, drăguţo.

— Iar mie îmi displace să discut despre problemele de familie, îl repezi ea în timp ce ieşeau. Ce s-a întâmplat între mine şi Lady Phoebe nu te priveşte.

Asa ştia că ceea ce spusese ea era rezonabil, poate chiar corect, dar ceva înlăuntrul lui se răzvrătiri pentru că fusese respins cu atâta fermitate. Pentru că i se spusese că nu avea niciun drept să discute despre familia şi despre grijile ei.

Pentru că i se spusese să plece ca unui amărât de lustragiu.

— Dacă acţiunile ducelui au efect asupra grădinii mele, mă priveşte întru totul, spuse el, sunând ca un dobitoc pompos, chiar şi pentru el însuşi.

Ea lăsă să-i scape o răsuflare zgomotoasă.

— Chestiunea aceasta nu are absolut nimic de-a face cu grădina aceea preţioasă. De ce nu renunţi?

De ce, într-adevăr? Pentru că îşi făcuse cunoscut interesul şi nu avea de gând să dea înapoi acum. Mai mult, nu avea să se lase ignorat de către ea, chiar dacă era fiica unui afurisit de duce. Poate că alte doamne puteau să îi spună că era prea plebeu, prea *sărac,* dar pe ea nu avea să o lase să o facă.

Nu pe ea.

Ocoli două doamne care stăteau şi pălăvrăgeau în faţa tarabei unei prăvălii, ajungând din nou alături de ea.

— A atacat-o?

Domnişoara Dinwoody se opri brusc, întorcându-se spre el.

— Ce?

Fu rândul lui să privească în jur. Stăteau în plină zi pe Bond Street, cu mulţimea trecând pe lângă ei. Îşi lăsă capul în jos şi o privi scrutător.

— M-ai auzit. Fratele dumitale i-a făcut rău doamnei?

— Nu! Acum privirea ei era de aristocrat pursânge, rece şi detaşată – şi aproape că îl scotea din minţi. Deja ţi-am spus că nu voi mai discuta despre această chestiune.

O privi ţintă un moment, clocotind de mânie. Ea făcu ochii mari, cu o expresie care ar fi putut însemna că înţelegea, dar el se întoarse imediat şi îşi croi drum prin mulţime, lăsând-o în urmă.

— Aşteaptă!

Chemarea ei îl făcu să se oprească, cu pieptul tresăltându-i.

Auzi sunetul pantofilor ei, apoi o văzu alături, privindu-l. Ridică mâna pe jumătate, dar ezită, ca şi când s-ar fi temut, apoi o lăsă jos.

Privi într-o parte, muşcându-şi buza, şi spuse încet:

— Val nu a rănit-o – cel puţin nu în maniera în care insinuezi. Val nu ar răni niciodată o doamnă în felul acesta. Îl privi crunt, iar ochii ei albaştri precum cerul aruncau scântei, ca şi când l-ar fi provocat să o contrazică. Nu îmi vine să cred că poţi crede aşa ceva despre fratele meu.

— Ce altceva să cred când refuzi să-mi spui adevărul? mormăi el.

— Nu *aşa.* Niciodată aşa, şopti ea, şi ceva din vocea ei îl făcu să vrea să o ia în braţe şi să o aline.

El clătină din cap, privind în jur.

— La naiba, unde este trăsura dumitale?

— Pe-aici, se auzi vocea profundă a lui Jean-Marie.

Asa tresări, ca şi când ar fi uitat de lacheu în mijlocul certei lor.

Jean-Marie îi arunca o privire nu tocmai prietenoasă, însă chipul său se îmblânzi când se întoarse înspre stăpâna lui.

— Vino, *ma chérie,* eşti obosită. Haide să mergem la trăsură.

Ea oftă.

— Prea bine.

Porniră, cu Asa călcând mohorât pe urmele lor. Cel puţin poziţia îi oferea o şansă excelentă de a încerca să îi vadă pentru o clipă gleznele din nou. Cinci minute mai târziu, când ajunseră în sfârşit în trăsură şi se instalară, o privi pe domnişoara Dinwoody şi întrebă:

— Ei bine?

Ea privi ţintă spre el, serioasă.

— Nu trebuie să spui nimănui, căci întreaga chestiune a fost înăbuşită de către ducele de Wakefield.

Asa îşi duse mâna la inimă, înclinând din cap ironic.

— Ai cuvântul meu.

Ea îşi ţuguie buzele auzindu-i sarcasmul. El privi ţintă, aşteptând. Părând a ezita, ea spuse:

— Îţi aminteşti de tentativele de răpire ce au avut-o drept ţintă pe Lady Phoebe vara trecută?

Asa ridică din sprâncene.

— Da.

Bârfele spuneau că avuseseră loc câteva tentative de a o răpi pe Lady Phoebe. Mai mult, unii spuneau că cel puţin una dintre tentative reuşise şi că doamna fusese reţinută împotriva voinţei ei zile sau chiar săptămâni – un scandal uriaş în aristocraţie. Lady Phoebe provenea dintr-o familie cu sângele cel mai albastru din câte existau, iar fratele ei mai mare era puternic şi bogat. Bârfele încetaseră

deodată după căsătoria lui Lady Phoebe cu căpitanul Trevillon.

Fericirea, se pare, nu suscita niciun interes necurat.

Domnişoara Dinwoody rămase foarte dreaptă, în ciuda legănării trăsurii.

— Val a fost răpitorul. A vrut să o forţeze să se căsătorească.

— Ce? Nu se lega deloc. Montgomery este aristocrat şi putred de bogat. Dacă dorea să o curteze de pe Lady Phoebe, de ce s-a ostenit să o răpească?

— Pentru că nu intenţiona să se căsătorească el însuşi cu ea. Voia să o forţeze să se căsătorească cu…

Aici se opri şi strânse din buze.

Dar Asa era încă uluit de ideea că Montgomery se implicase într-o treabă atât de prostească.

— De ce?

Domnişoara Dinwoody ridică din umeri, părând nefericită.

— Era furios pe ducele de Wakefield şi voia să se răzbune.

— Răpind-o pe sora lui mai mică? Asa o privi ţintă, încercând să priceapă felul în care gândea ducele de Montgomery. Fratele dumitale e nebun.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti astfel despre Val? spuse ea încet.

Asa nu gândise înainte de a spune cuvintele cu voce tare, dar acum, că o spusese, nu avea de gând să dea înapoi. Se aplecă înainte, ignorând hurducăturile trăsurii, ignorând căutătura cruntă a lacheului, ignorând vocea din mintea lui care îi spunea să nu o contrazică.

— Montgomery este amoral şi nebun.

Ea îl privi ţintă, cu buzele strânse cu încăpăţânare.

El îşi miji ochii.

— De ce îl ajuţi?

— Este fratele *meu.*

— Şi nu-i pasă nici cât negru sub unghie de dumneata sau de oricine altcineva.

— Nu ştii asta. Vorbea mai încet în loc să ridice vocea, dar asta nu făcea decât să îi intensifice cuvintele. Nu ştii nimic despre mine şi despre fratele meu şi despre tot ce a făcut pentru mine. Nu ştie *nimeni.* Trase cu dificultate aer în piept. Poate că Val are o moralitate îndoielnică, poate că e egoist şi rău şi, da, poate chiar nebun, dar îl *iubesc.* Nu am altă familie pe lume. E singura persoană în care pot avea încredere.

El o privi ţintă. Avea dreptate: nu o cunoştea, nu-i cunoştea trecutul sau relaţia cu fratele ei. Asa ar fi bine să rămână.

Asa *trebuia* să rămână.

Petrecu restul drumului cu trăsura privind pe fereastră şi încercând să se convingă de faptul acela.

*

— Aşa, Alice, spuse Bridget cu blândeţe şi mereu răbdătoare, arătându-i servitoarei cum să lustruiască filigranul de pe o ceaşcă de argint.

— Da, doamnă, spuse Alice, aplicând partea aspră a bucăţii de piele pe ceaşcă. Dar nu ar fi mai uşor să folosim nisip?

— Mai uşor, poate, spuse Bridget. Dar nisipul ar toci argintul şi filigranul în timp. De aceea folosim o bucată de piele şi trebăluim din greu.

— Ah. Alice se încruntă, părând a cugeta asupra ideii, în timp ce se apleca asupra sarcinii.

Bridget oftă în tăcere privind-o pe Alice. Totul dura ceva mai mult cu această servitoare – instrucţia, munca, chiar şi să se pregătească dimineaţa. Şi ştia că ar fi trebuit să o lase pe Alice să plece din casa Hermes de la început, dar pur şi simplu nu o lăsa inima să o facă. O fată ca Alice

ar fi găsit cu greu o slujbă decentă în Londra – devenise servitoare la casa Hermes doar pentru că vărul ei era unul dintre lachei. Lăsată de capul ei în oraş, putea foarte bine să cadă în mâinile unui traficant. Nu, decise Bridget, nu avea să o concedieze pe Alice.

Chiar dacă trebuia să depună ceva mai mult efort.

Bridget înclină aprobator din cap înspre servitoare, primind un zâmbet sfios drept răsplată – apoi se întoarse să iasă din oficiul majordomului, închizând uşa în urma ei. Înaintă pe coridorul îngust, îndreptându-se către bucătăriile uriaşe. Doamna Bram, bucătăreasa, tăia legume, în timp ce câteva fete care spălau vasele se foiau de colo-colo.

— Agatha, strigă Bridget la o servitoare mai veche care tocmai intra în bucătărie. Ai terminat de şters praful în salonul de muzică?

— Da, doamnă, spuse servitoarea cu promptitudine.

Agatha era o femeie voinică în jur de patruzeci de ani, impasibilă şi de nădejde.

— Bine, răspunse Bridget. Te rog să o ajuţi pe Alice să lustruiască argintăria din oficiul majordomului. Şi, Agatha?

— Doamnă?

Bridget o privi în ochi.

— Am numărat şi înregistrat toate farfuriile din cămară. Asigură-te că nu dispare nimic.

Agatha înghiţi sonor.

— Da, doamnă.

Bridget încuviinţă din cap şi se întoarse îndreptându-se spre partea din faţa casei. Poate că avea o inimă prea blândă ca să concedieze o servitoare înceată, dar asta nu însemna că era proastă. Argintăria din oficiul majordomului valora mai mulţi bani decât aveau să vadă vreodată servitorii din casa aceasta mare în întreaga lor viaţă.

Înainta prin pasajul întunecat al servitorilor, când deodată în faţă îi apăru o mică siluetă. Bridget se opri brusc, ducându-şi involuntar mâna la inimă.

— ’Nă ziua, doamnă Crumb, se auzi salutul vioi al lui Alf, care se apropia.

Bridget îl privi pe băiat cu ochii mijiţi.

— De unde vii?

Alf ridică din umeri.

— Din St. Giles, dacă trebuie să ştiţi.

Bridget ignoră obrăznicia.

— Eram la bucătărie, şi sigur nu ai intrat pe uşa servitorilor. Te-aş fi văzut.

— Poate că am avut chef să vin pe uşa din faţă, ca oamenii cuviincioşi, spuse Alf ridicând bărbia obraznic.

— Nici eu, nici tu nu ne putem da drept „oameni cuviincioşi”, răspunse Bridget. Cel puţin nu atunci când vine vorba despre reşedinţe aristocratice precum casa Hermes. Asigură-te că pe viitor intri pe uşa servitorilor.

— Da, doamnă, răspunse Alf, ducându-şi degetul la pălăria cu boruri largi.

— Şi de ce *eşti* la casa Hermes, aş putea întreba?

— Îmi fac treaba, nu-i aşa? răspunse Alf. Se lăsă într-o parte, privind ţintă în spatele lui Bridget. Acum aş putea primi nişte ceai sau nu?

Bridget se uită spre băiat. Nu îi răspunsese întocmai la întrebare. Însă ducele fusese întotdeauna un om cu secrete. Poate că într-adevăr avea o treabă despre care nu putea discuta. Oftă şi se dădu într-o parte.

— Bine.

— Mulţam.

Alf trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre bucătărie.

Bridget îl privi plecând. Băiatul avea ceva cam… ciudat.

Se întoarse şi privi de-a lungul pasajului servitorilor.

Alf venise din direcţia aceea, dar nu erau uşi, doar o singură intrare în capăt, care ducea în sala din faţă. Probabil intrase în pasaj fără să îl observe.

Gânditoare, Bridget atinse lambriurile. Apoi, bătu într-

o doară.

Peretele nu suna a gol.

Ei bine, sigur că nu. Clătinând din cap de propria nesăbuinţă, îşi continua drumul.

*

A doua zi dimineaţă, Eve studia o chitanţă cu ochii mijiţi, încercând să decidă dacă o pată de cerneală era un şapte sau un nouă, când uşa biroului se deschise. Muzica pătrunse pe uşă – se părea că orchestra repeta în ziua aceea.

— O, scuză-mă, se auzi o voce cu accent, şi, când ridică privirea, o văzu pe fiinţa aceea revoltător de frumoasă care fusese în patul domnului Makepeace în acea primă zi. Cum îi spusese? O, da: La Veneziana.

Se îndreptă în spatele biroului din lemn de cireş, simţindu-se extrem de şleampătă în rochia ei maro cuviincioasă.

— Sper că nu ai şi tu un copil?

În dimineaţa aceea două dintre prietenele dansatoare ale lui Polly Potts şi o actriţă trecuseră să întrebe dacă îşi puteau aduce şi ele copiii la teatru în timp ce lucrau. Se pare că era o epidemie de probleme legate de îngrijirea copiilor. Eve nu prea putea refuza când îi dăduse deja pe permisiunea lui Polly să o aducă pe micuţa Bets, astfel că spusese da în toate cazurile.

Totuşi, începea să se întrebe cum avea să reacţioneze domnul Makepeace când urma să dea peste un cârd de copilaşi alergând prin teatru.

Poate ar trebui să caute să angajeze o doică pentru teatru.

— Nu, nu am copii. Soprana privi spre Eve puţin ciudat. Îl căutam doar pe Asa. Eşti domnişoara Dinwoody, nu-i aşa? Cred că ne-am întâlnit acasă la el. Îşi înclină

capul, dând la iveală strungăreaţa când zâmbi. Deşi poate că nu mă recunoşti îmbrăcată.

Eve simţit că i se încinge faţa.

— Te recunosc, domnişoară…

— Te rog, trebuie să îmi spui Violetta. Ridică din umeri, aşezându-se pe scaunul gol al domnului Makepeace. Toţi cei care nu mă numesc La Veneziana îmi spun astfel. Strâmbă din nas. Signora sună foarte bătrâneşte, nu crezi?

— Ăăă…

Violetta atinse un mâner de uşă pe care domnul Makepeace îl lăsase, inexplicabil, în dezordinea de pe biroul său.

— Ştii unde este?

Eve clătină din cap.

— Îmi pare rău, nu. Domnul Harte a ieşit cam cu o oră în urmă, şi nu l-am mai văzut de atunci. Privi spre Jean-Marie, care stătea în colţ, cu o carte în mână. Îşi pusese ochelarii cu lentile în formă de semilună, care îl făceau întotdeauna să pară foarte studios.

Jean-Marie puse un deget în carte şi îşi ţuguie buzele.

— Cred că a plecat să vorbească cu domnu' MacLeish. L-am auzit spunând ceva despre ţiglele pentru acoperiş. Să mă duc să-l caut?

Bietul Jean-Marie stătea pe scaunul din colţ de câteva ore. Fără îndoială avea nevoie să îşi dezmorţească oasele.

— Te rog.

Lacheul ieşi, dar Violetta nu părea a se grăbi să plece.

— Ţii contabilitatea, hmm, spuse ea, privind-o cu interes pe Eve, care răsucea hârtia în mână. Admir acest lucru, o minte atât de ordonată. Eu, una, mă tem că nu o am. Ridică din umeri într-o mişcare elaborată, umerii ei catifelaţi lucind în rochia trandafirie cu decolteu adânc.

— Dar nu trebuie să ţii socotelile, aş crede, spuse Eve ezitant.

Privirea Violetei deveni brusc aspră.

— Socotelile, nu, dar nu se cade să uiţi de bani şi de unde vin. Am o voce magnifică, dar cântăreţii nu au decât cel mult câţiva ani de glorie. Trebuie să mă gândesc la viitor, la vremurile când nu voi mai putea cânta.

Eve se cutremură, gândindu-se cât de disperată ar putea deveni o astfel de viaţă.

— Domnul Harte ţi-a plătit o sumă mare pentru a cânta la operă când se vor deschide grădinile.

— Da, aşa este, încuviinţă Violetta. Dar, dacă nu poate găsi un *castrato* – şi asta curând –, va trebui să plec la alt teatru. Nici măcar eu nu pot să cânt singură o întreagă operă, şi ar însemna să mă sinucid stând un sezon întreg fără să cânt.

Eve o privi ţintă. Suna foarte calculat, mai ales având în vedere cum o cunoscuse pe cântăreaţa de operă.

— Am crezut că tu şi domnul Harte aveţi o… înţelegere?

Violetta îşi plecă uşor capul.

— Vreau să spun… Eve îşi drese glasul, simţindu-se foarte stânjenită. Adică… Erai în patul lui ieri.

Violetta îşi lăsă capul pe spate şi râse, sonor şi debordant.

— Da, da, eu şi Asa am avut o aventură în noaptea aceea, dar nu a fost atât de serios, înţelegi.

Eve nu înţelegea, de fapt. De ce s-ar oferi o femeie unui bărbat, dacă nu voia să îl păstreze?

Violetta păru să îi înţeleagă confuzia.

— Este atât de masculin, nu crezi? Îi iubesc umerii şi… cum se spune? Înflăcărarea, vitalitatea. Este atât de *viu,* dragul de Asa.

Eve lăsă ochii în jos. Era profund conştientă de *înflăcărarea* domnului Makepeace şi se întrebă un moment ce însemna ca aceasta să fie îndreptată spre tine.

Violetta ridică din umeri, părând a nu fi conştientă de gândurile lui Eve.

— Dar, vai, nu are bani. Acum sunt prietenă cu un duce, care nu este atât de tânăr şi de viguros ca Asa, dar îmi oferă bijuterii încântătoare şi o trăsură.

Eve clipi, puţin şocată. Domnul Makepeace ştia că fusese înlăturat pentru un bărbat mai înstărit? Nu îşi putu reţine unda de compătimire. Mândria lui ar fi foarte rănită!

— În… înţeleg.

— Nu eşti de acord?

Violetta ridică întrebător din sprâncene.

— Nu, răspunse Eve. Adică nu este treaba mea să aprob sau să dezaprob. Ezită, apoi se trezi spunând: Dar nu înţeleg. Ducele îţi oferă ceva pentru… timpul acordat. Dar ai împărţit patul cu domnul Makepeace doar pentru că… Se întrerupsese, sincer confuză… Pentru că ai vrut să o faci?

— Desigur, spuse Violetta simplu. Este un amant foarte priceput, *caro* Asa.

— Ţi-a plăcut, spuse încet.

O studie pe cealaltă femeie cu atenţie, absolut incapabilă să înţeleagă.

Violetta o privi un moment, cu o expresie împietrită, apoi ochii i se îmblânziră cât de cât.

— Da, spuse ea cu blândeţe. Îmi plac îmbrăţişările bărbaţilor.

Eve privi în jos, înspre mâinile pe care şi le ţinea în poală. Nu pentru prima dată simţea că era atât de diferită de alte femei, încât ar fi putut fi cu totul altceva. O sirenă sau o statuie vie, poate. Ceva fără sex şi bizară. Şi deosebită. Ceva unic, menit să nu găsească niciodată un tovarăş, cu atât mai puţin un partener.

— Nu simţi la fel? întrebă Violetta.

Eve trase aer în piept, afişând un zâmbet firav.

— Nu sunt căsătorită. Fireşte, nu am cunoscut niciodată îmbrăţişarea unui bărbat.

— Dar îţi plac bărbaţii, nu-i aşa?

— Eu… Eve se încruntă, gândindu-se. Ce vrei să spui?

— O, bărbaţii. Violetta zâmbi larg. Îţi place să le priveşti linia umerilor, forţa mâinilor, părul de pe braţe? Uneori o voce pătrunzătoare e îndeajuns să mă facă să… mmm… Zâmbi pentru sine, închizând pe jumătate ochii. Mă încălzeşte *aici.* Îşi aşează mâinile pe pântece. Când sunt lângă un bărbat, uneori parfumul lui, mirosul acela de mosc, masculin, mă înmoaie teribil. Este o senzaţie încântătoare, nu-i aşa?

Privi spre Eve. Iar Eve nu făcu decât să o privească ţintă la rândul ei, uluită.

— Nu simţi asta?

Ochii Violetei erau trişti.

— Mi-e teamă. Eve îşi muşcă buza, îngrozită că spusese cuvintele cu voce tare. Dar, fiindcă le spusese, continua: Mai ales… când văd, sau aud, sau simt miros de bărbat, mă tem.

— Îmi pare atât de rău, *cara.*

Eve înghiţi în sec şi privi într-o parte, nevrând să vadă mila Violettei.

— Poate fi foarte, foarte plăcut, spuse Violetta cu blândeţe. Cu bărbatul potrivit, cu un bărbat care este bun şi care ştie cum să atingă o femeie… Poate fi… atât de frumos.

Eve zâmbi – ţeapăn, îşi dădea seama –, dar nu putea spune nimic. Ştia că niciodată nu avea să i se pară „plăcut” cu un bărbat.

Niciodată nu avea să fie frumos pentru ea.

Uşa biroului se deschise, şi intră domnul Makepeace, urmat de Jean-Marie.

— Ţigle nenorocite! Au găsit un alt doilea transport – şi jumătate dintre ele sunt sparte şi de data aceasta. Poate că, din cele două căruţe, vom avea destule ţigle să acoperim teatrul acesta blestemat.

Era ca o furtună de vară, iute, încins şi copleşitor în încăperea mică. Eve simţi că răsuflarea îi rămâne captivă în

piept, neputând să expire, şi îşi aminti cuvintele Violettei: „Este foarte viu, dragul de Asa”. Gelozia şi dorinţa, bruşte şi copleşitoare, îi inundară inima.

Eve privi într-o parte. Pur şi simplu nu avea niciun drept să fie geloasă pe Violetta şi pe domnul Makepeace. Ştia lucrul acela raţional, dar, vai, gelozia era o emoţie pe care mintea nu o putea influenţa. Nu o putea îndepărta pe deplin.

Domnul Makepeace se opri deodată mijindu-şi ochii şi privind spre Eve şi spre Violetta.

— Ce?

— Nimic, nimic, *caro.* Violetta se ridică şi îl sărută pe obraz. Vino, am să-ţi pun câteva întrebări despre opera pe care o vom interpreta în curând aici. Mergem să ne plimbăm prin grădină?

— O, nu e nevoie să plecaţi din pricina mea, spuse Eve grăbită. Trebuia să îşi recapete calmul. Vă rog să rămâneţi, aş vrea să fac câţiva paşi prin grădină oricum.

Violetta o privi radioasă.

— Mulţumesc, prietena mea. Nu durează mult.

Jean-Marie ridică din sprâncene, dar o urmă afară din birou, fără să comenteze. Traversară labirintul de coridoare din spatele scenei, din care se auzea muzica din faţă înăbuşită, doar puţin mai tare decât din birou.

Eve se întoarse din impuls către Jean-Marie.

— Haide să vedem repetiţia!

El îi aruncă un zâmbet larg, şi se întoarseră amândoi, ieşind într-una din aripi.

Muzicienii repetau într-adevăr, însă nu erau singurii. Polly şi vreo şase dansatoare săreau pe scenă, iar costumele lor de borangic li se unduiau scandalos în jurul picioarelor. Dat fiind că scena avea formă de semilună, din poziţia aceea, vedeau dansatoarele din spate. Când săreau în aer, erau luminate din spate de luminile puternice, ca nişte zâne ţopăind în faţa focului. Eve privi, captivată de

graţia lor, până când melodia se încheie.

Domnul Vogel strigă ceva spre orchestră, în timp ce dansatoarele se rotiră, retrăgându-se spre partea principală a scenei. Polly o văzu pe Eve într-o parte şi flutură din mână spre ea.

— Cred că vrea să vorbească cu tine, spuse Jean-Marie lângă ea, cu amuzament în glas. Voi rămâne aici, în caz că este o discuţie intimă.

— Probabil nu vrea decât să-mi mulţumească pentru că i-am dat voie să o aducă pe micuţa Bets astăzi. Eve îşi muşcă buza, dintr-odată îngrijorată. Dacă nu cumva mai are încă o prietenă cu copil.

Auzi râsul înfundat şi grav al lui Jean-Marie în urma ei când păşi pe scenă. Se opri un moment pentru a privi spre teatru, minunându-se că spaţiul părea mai întunecat şi cumva mai mare din această poziţie.

— Domnişoară Dinwoody! strigă Polly, şi Eve se întoarse spre ea. Veniţi să le cunoaşteţi pe prietenele mele.

Stătea cu alte două dansatoare cu care Eve nu făcuse cunoştinţă încă.

Eve zâmbi şi porni spre centrul scenei – şi în clipa aceea auzi cel mai înspăimântător sunet, un bufnet sonor şi sec!

Un moment, nu se întâmplă nimic.

Apoi totul cedă sub picioarele ei.

*

Asa o lua la fugă înainte să audă bubuitura finală.

Coridoarele din spatele scenei erau înguste şi slab luminate pentru că se aflau în partea în care se lucra a teatrului, care nu era văzută niciodată de oaspeţi. Luă curba brusc, ajungând într-una din aripile de lângă scenă. Vreo şase dansatoare erau strânse acolo, dar trecu pe lângă ele să vadă.

În locul unde se aflase scena acum era un morman de lemn rupt şi nori de praf care încă se ridicau. Fir-ar să fie! Scena se prăbuşise în subsolul de dedesubt.

Orchestra exersase în spaţiul destinat ei. Unii dintre muzicieni stăteau în picioare, în timp ce alţii erau încă aşezaţi, strângându-şi instrumentele şocaţi.

În timp ce Asa privea ţintă, Jean-Marie îşi puse palmele însângerate pe podeaua încă existentă din faţa lui, ridicându-se din ruinele scenei.

— Eve. Trase aer şi se ridică tuşind. *Eve.*

Asa privi spre chipurile care înconjurau scena, dar, chiar în clipa în care îşi dădu seama că nu era printre ele, inima lui ştiu adevărul:

Dumnezeule mare, Eve era sub dărâmături.

Capitolul 6

În noaptea aceea, gărzile regelui veniră după Porumbiţa. O duseră în adâncurile pădurii sălbatice, până când ajunseră la o colibă. Înăuntru, lumânările pâlpâiau pe pereţii sângerii.

Regele stătea la o masă, cu burta enormă atârnându-i peste genunchi, iar pe masă se aflau o sticlă de vin şi o pâine.

Paznicii plecară, lăsând-o pe fată singură cu tatăl ei. Porumbiţa înghiţi înainte de a face o reverenţă.

— Maiestatea voastră...

din *Leul şi Porumbiţa*

Bubuitura scenei care se prăbuşise atrăsese o mulţime de oameni – grădinari, lucrători la acoperiş, muzicieni şi oameni de teatru.

— Ajutaţi-mă să îmi fac loc! urlă Asa, luând o scândură şi smulgând-o din dărâmături. Gândul că Eve era prizonieră în întunericul de dedesubt îi făcea stomacul să i

se strângă de groază. Ai văzut-o? îl întreabă pe Jean-Marie. Este vie?

— Nu ştiu, spuse lacheul mohorât, lucrând alături de Asa. Stătea pe scenă cu două sau trei dansatoare când s-a prăbuşit. Am încercat să o găsesc, dar accesul e blocat de scânduri, şi nu am putut să văd.

— Aduceţi o lumină, strigă Asa smulgându-şi haina de pe el pentru a se mişca în voie.

Coborî în spaţiul strâmt pe care îl eliberaseră. Podeaua subsolului se afla cam la doi metri şi jumătate dedesubtul părţii scenei care rămăsese intactă. Trapa din scenă dădea în subsol, iar zona era folosită şi pentru depozitare. Praful era gros acolo, plutind în aer, şi tuşi, mijindu-şi ochii în beznă. Auzea o respiraţie şi un suspin stins în apropiere. Se uită în sus şi-l văzu pe Vogel întinzându-i un sfeşnic.

Asa ridică sfeşnicul. Dădu peste un zid de scânduri sparte şi dărâmături.

În spatele lui, îl auzi pe Jean-Marie strecurându-se în spaţiul strâmt.

Fără să spună vreun cuvânt, Asa înfipse sfeşnicul într-o crăpătură şi începu să ridice bucăţile de lemn, dându-i-le lui Jean-Marie pe măsură ce le înlătura. Ieşi la iveală o grindă imensă, întinsă diagonal în interiorul spaţiului. Asa înjură printre dinţi şi împinse grinda cu umărul. Aceasta se clinti uşor sub greutatea lui, odată cu dărâmăturile de deasupra ei. Chiar dacă ar fi reuşit să mişte grinda, risca să provoace o nouă prăbuşire. Se întoarse într-o parte şi începu să împingă spre dreapta, încercând să-şi facă loc pe după grindă.

— O vezi? întrebă lacheul.

Asa îşi miji ochii, lungindu-şi gâtul. Nu vedea decât o bucată de satin galben. Dansatoarele purtau costume galbene în dimineaţa aceea.

— O văd pe una dintre dansatoare.

Unde naiba era Eve?

Mai făcu încă un pas cu greu, apoi fu oprit de o grămadă de scânduri. Prinse o scândură şi o scoase. Mişcând şoldurile, reuşi să o treacă peste abdomen şi să i-o dea lacheului.

Repetă procesul încă de două ori şi fu răsplătit cu imaginea unui chip palid. Una dintre dansatoare, Polly Potts. Îşi muşca buza, părând aproape înnebunită de frică.

— Te scoatem într-o clipită, drăguţo, îi spuse Asa. Ştii unde este domnişoara Dinwoody?

Dansatoarea suspină.

— Eu sunt de vină. Am strigat-o pe domnişoara Dinwoody să vină să le cunoască pe prietenele mele. Altfel nu ar fi fost pe scenă.

Asa strânse din dinţi mohorât.

— O vezi acolo?

— Nu văd nimic, răspunse ea. Îmi pare atât de rău, domnule Harte.

— Nu-i nimic, drăguţo. Vino, poţi să te târăşti spre mine?

Ea încuviinţă din cap.

Cu ajutorul lui, se târî din crevasa în care zăcuse, până când ajunse să îşi facă loc lângă el în spaţiul înghesuit.

El o bătu pe umăr.

— În spatele meu este omul domnişoarei Dinwoody, Jean-Marie, care te va ajuta să ieşi.

Polly încuviinţă din cap şi se târî spre lumină şi spre Jean-Marie.

Asa se lasă în mâini şi pe genunchi, strecurându-se în spaţiul în care tocmai fusese Polly. Instinctiv, începu să-l mănânce pielea. Deasupra lui erau rămăşiţele scenei, într-un echilibru cine ştie cât de precar. Dacă s-ar prăbuşi din nou, ar fi îngropat de viu.

Dar auzea un geamăt scăzut şi continuu, ca de animal

rănit. Scrâşni din dinţi la gândul că Eve ar putea fi cea care scotea acel sunet.

Săpă mecanic printre dărâmături, încercând să nu se gândească prea mult, când, deodată, gemetele încetară. Era bine. *Trebuia* să fie bine. Nu putea concepe să nu se mai certe niciodată cu ea.

Întinse mâna după ultima scândură, observând absent că pe capătul ciudat de neted se vedea rumeguş proaspăt. O trase spre el, apoi îngheţă preţ de o clipă.

Scândura era pe jumătate tăiată cu fierăstrăul, iar lemnul era pal şi proaspăt, terminându-se cu aşchii zimţate – locul unde se rupsese frângându-se în două.

Asa trase aer în piept, înghiţindu-şi furia, şi scoase scândura, dându-i-o fără să comenteze lui Jean-Marie.

Când se aplecă să se uite din nou, întâlni ochii mari şi albaştri ai lui Eve şi îl cuprinse ameţeala de uşurare.

— Eşti rănită?

Ea era pe jumătate aşezată, pe jumătate înconjurată de dărâmături, iar dansatoarea cu părul negru stătea întinsă în poala ei. Eve îşi linse buzele, şi el văzu că pe tâmplă i se scurgea un firicel de sânge.

— Trebuie să o scoţi, Asa. Nu… Nu ştiu dacă mai respiră. Gemea înainte, dar acum nu mai scoate niciun sunet.

El privi spre fata din poala ei şi îşi dădu seama imediat că era prea târziu.

— Eve, eşti rănită?

Ea ridică o mână, atingându-şi părul auriu, murdar de praf.

— Eu… Capul meu?

El încuviinţă din cap. Fie se lovise la cap, fie era ameţită din pricina prăbuşirii.

— Stai aşa.

O grindă mare îi bloca accesul la ea. Asa îşi înfipse picioarele în pământ, cuprinse grinda în braţe şi ridică.

Un moment, nu se întâmplă nimic, doar muşchii îi tremurau de efort.

Apoi, grinda cedă scârţâind şi de pe ea începu să se reverse o ploaie de moloz mărunt.

Asa gâfâi un moment, trase adânc aer în piept şi, folosindu-şi picioarele, se împinse în spate, strângând nenorocita de grindă în braţe ca pe o amantă. Repetă gestul de încă trei ori, până când mâinile lui Jean-Marie veniră să-l ajute să îndepărteze lemnul de pe el.

— Eve? întrebă Jean-Marie cu nerăbdare.

Asa îşi dădu seama că nu o putea vedea, doar îi auzea vocea.

— Pare să nu fie rănită prea serios. Deborah, una dintre dansatoare, e întinsă pe ea. Ţi-o voi da pe Deborah.

— Este…? începu Jean-Marie, dar Asa îi aruncă o privire aspră şi clătină din cap.

Lacheul tresări înainte de a încuviinţa.

— Prea bine.

Asa se strecură din nou în spaţiul acela, găsind-o pe Eve cu mâna pe obrazul lui Deborah. Ridică privirea, cu o expresie îngrozită.

— E foarte rău.

— Lasă-mă să o iau, drăguţo, spuse Asa.

Îşi puse braţele inerte ale dansatoarei în jurul gâtului şi o ridică încet, împingând în spate cu picioarele, pe jumătate cărând-o, pe jumătate trăgând-o afară.

Jean-Marie o luă fără o vorbă, iar Asa intră din nou, îndepărtând cu grijă scândurile. Eve era aproape întinsă, cu o grămadă de scânduri rupte prăbuşire direct pe piciorul ei drept. Asa tresări văzând-o şi începu să tragă scândurile de pe ea.

— Te poţi mişca, drăguţo?

— Da, desigur, răspunse Eve şi chiar păru uşor insultată.

Asa simţi cum i se lăţeşte un zâmbet pe faţă.

— Aşa te vreau.

Trase ultima scândură, eliberându-i piciorul. Se aplecă să-l cerceteze. Spre uşurarea lui, nu avea sânge pe rochie. Ridică privirea. Deasupra capului lor atârnau scânduri gata să se prăbuşească în orice moment.

Privi din nou spre Eve, întinzând mâna.

— Vino atunci.

Ea se uită de la el spre mâna lui, strângând din buze, dar fără să se mişte.

Asa se încruntă.

Eve trase aer în piept şi îi luă mâna, înaintând cu greu şi cu stângăcie înspre el, fără niciun sunet.

— Curajoasă fată, spuse Asa cu blândeţe.

O prinse de cealaltă mână, ignorându-i tresărirea, şi o trase în braţele lui. Cât de mică era! Chiar dacă era înaltă, trupul lui Eve era uşor precum al unei păsări. Îi simţea oasele delicate ale umărului şi talia zveltă şi îi mulţumi lui Dumnezeu că nu fusese strivită de scândurile care căzuseră pe ea.

Ea tremura lipită de el, în timp ce el îşi croi drum înapoi înspre lumină şi înspre cei care aşteptau. Stătea ţeapănă, îndepărtându-se oarecum de el, şi lui Asa îi venea să facă un comentariu sarcastic, dar ieşiră la lumină.

— Ah, *ma petite,* spuse Jean-Marie când îi văzu. Ai fost atât de curajoasă. Încă puţin şi totul se va termina.

Lacheul întinse mâna spre Eve, şi un moment Asa se luptă cu impulsul de a o strânge în braţe.

Apoi i-o predă lui Jean-Marie, care o ridică pe podeaua solidă a uneia din aripile de lângă scenă.

— Ea este ultima, spuse lacheul.

— Ce? Asa îşi şterse sudoarea de pe faţă cu mâneca. Credeam că sunt trei dansatoare.

Jean-Marie încuviinţă din cap.

— Vogel şi câţiva dintre muzicieni au reuşit să o salveze pe cea de-a treia dansatoare din cealaltă parte a

scenei.

— Este…?

— Speriată, dar teafără – sau aşa mi-a spus Vogel.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, răspunse Asa.

— *Oui.*

Jean-Marie ieşi dintre dărâmături. Asa se ridică şi el şi se ghemui lângă Eve.

Stătea sprijinindu-se de zid, cu ochii strânşi. Asa se încruntă, apoi observă că venise şi MacLeish. Îi aruncă arhitectului o privire printre gene.

— Am trimis deja după doctor, spuse MacLeish. Ridică şi el privirea şi îl văzu pe Vogel venind alături de ei, apoi se încruntă. Hans! Eşti rănit.

— *Ja, ja,* mormăi Vogel, ştergându-şi o pată de sânge de pe gât. Teatrul tău aproape că ne-a ucis.

MacLeish roşi.

— Nu a fost vina mea. Proiectul meu a fost perfect sigur.

Vogel pufni, iar zgârietura de pe gât i se umplu din nou de sânge.

— Sigur! *Gott im Himmel*[1]*!* Scena s-a prăbuşit…

Asa ridică vocea nerăbdător:

— Unde sunt Polly şi dansatoarea pe care ai salvat-o, Vogel?

Compozitorul se întoarse spre el.

— Le-am dus pe amândouă într-o cabină.

— Bine.

Trebuia să se consulte cu doctorul, să trimită după materiale să reconstruiască scena şi…

— Ce s-a întâmplat cu cealaltă fată? întrebă Eve, întrerupându-i gândurile, cu voce încă slăbită.

Asa se aplecă şi o ridică, ignorând faptul că ea deveni imediat rigidă, şi începu să se îndrepte spre biroul său.

— Ce faci? întrebă ea, împingându-se în pieptul lui.

---

1 În limba germană, în original, „Dumnezeule mare" (n.red.)

Pot să merg, şi, în plus, voiam să aud…

— A murit.

Încercă să o spună cu voce blândă, dar nu era un bărbat blând.

— Ah, suspină Eve. Ah!

El aşteptă ca ea să-i pună întrebări, dar nu o făcu. Poate că în sufletul ei ştiuse tot timpul.

O strânse mai bine în braţe, înaintând pe coridoare. Îi simţea inima bătând lipită de pieptul lui şi nu-i era ruşine că era nespus de *bucuros* că nu ea îşi pierduse viaţa.

Ea trase aer în piept, aşezându-şi o mână delicată pe jiletca lui.

— Cum s-a întâmplat asta, ştii?

— O, bineînţeles că ştiu, răspunse Asa mohorât. Sabotaj.

Eve privi ţintă spre domnul Makepeace. Tocmai se târâse într-un spaţiu în care nu ar fi încăput decât un copil de doi ani, pentru a o salva, pentru a le salva pe ea şi pe Polly. Nu mai văzuse niciodată o asemenea forţă şi un asemenea curaj, afişate cu atâta naturaleţe.

Dar asta nu însemna că îşi pierduse raţiunea.

— Sabotaj? Vrei să spui că cineva a provocat în mod *deliberat* prăbuşirea scenei? Dar de ce?

— Ca să mă distrugă, desigur.

Se opri în faţa uşii biroului său, iar braţele lui îi cuprindeau trupul ca nişte chingi puternice. Eve înţepeni instinctiv amintindu-şi că o *ţinea în braţe.* Asa Makepeace avea o mână pe sub picioarele ei şi cealaltă pe sub umeri. Poziţia o forţa să stea lipită de pieptul lui.

Era prea aproape – mult prea aproape.

El nu păru să observe. Deschidea deja uşa biroului cu umărul.

În momentul în care intrară, Eve se împinse cu putere în pieptul lui, zbătându-se până când o lăsă la pământ. Picioarele îi atinseseră podeaua, şi făcu un pas mare în

spate, sprijinindu-se de colţul biroului lui. Picioarele îi tremurau încă şi capul îi zvâcnea în urma loviturii suferite când căzuse prin scenă, dar îşi încrucişă braţele şi încercă să se adune.

— De ce crezi că prăbuşirea scenei nu a fost un accident? Nu e mai logic să te gândeşti că a fost prost construită şi s-a prăbuşit?

El o privi încruntat.

— Pentru că pur şi simplu nu s-a *prăbuşit,* la dracu'! Am văzut scânduri tăiate sub dărâmături. Cineva le-a tăiat cu fierăstrăul, făcând scena să se prăbuşească.

Ea clipi auzindu-l.

— Cine?

— Ce?

— Cine s-a ostenit să se târască sub scenă şi să taie scândurile cu fierăstrăul pentru a o face să se prăbuşească?

El scutură din cap privind-o ţintă, nevenindu-i să creadă.

— Nu mă crezi.

— Nu despre asta e vorba, spuse ea exasperată. Încerc doar să înţeleg.

— Ce e de înţeles? Începea să ridice vocea. Scena aia nenorocită a fost sabotată.

— Bine. Scena a fost sabotată. Ea trase aer în piept, controlându-se. Acum, spune-mi *de ce* ar distruge cineva în mod deliberat scena?

— Nenorocitul de *Sherwood* are un motiv să ne saboteze pe mine şi teatrul meu.

Ea îl privi ţintă, nevenindu-i să creadă.

— Crezi că domnul Sherwood s-a vârât sub scenă cu un *fierăstrău...*

— Ar fi folosit un lacheu plătit, *evident,* o întrerupse el.

— Nu are nicio logică, obiectă ea. De ce ar face Sherwood toate aceste eforturi, când doar săptămâna

trecută s-a oferit să cumpere partea lui Val din Harte’s Folly?

Pumnul lui izbi masa cu un pocnet sonor.

— Tocmai de aceea a făcut-o, nenorocitul – nu i-ai vândut partea aceea blestemată. Încearcă să mă ruineze – să-mi distrugă teatrul!

Ea se gândi la domnul Sherwood pe care îl întâlnise doar de câteva ori: agitat, zâmbind des, dornic să facă bani, dar în niciun caz nu un om violent. Oricine ar fi sabotat scena trebuia să ştie că cineva putea fi rănit sau ucis.

— Este ridicol.

— O, acum sunt ridicol, nu-i aşa, drăguţă? Îşi miji ochii ameninţător. Mi-am petrecut peste un deceniu în teatru, în grădina asta, şi cred că îl cunosc mai bine pe unul ca nenorocitul de Sherwood decât un şoricel speriat care şi-a petrecut cea mai mare parte din viaţă *ascunzându-se.*

Ea rămase fără suflare, revoltată, strângându-şi mâinile în pumn, pe lângă corp.

— Cum îndrăzneşti? Eşti atât de obsedat de grădina ta, că doar asta vezi şi doar de-asta îţi pasă. Eşti orb la orice altceva.

El se aplecă spre faţa ei, şi Eve îi simţi respiraţia fierbinte pe gură.

— La dracu’, ba bine că nu.

Insulta îi aduse lacrimi în ochi, şi îi deschise larg pentru a le împiedica să cadă, în timp ce îl privea ţintă. Nici măcar nu ştia de ce se simţea rănită – nu avea nicio logică. Ştia cine era el – ce era. Nimic din vorbele lui – oricât de ticăloase – nu erau ceva nou.

Îşi ridică bărbia.

— Atunci presupun că discuţia noastră s-a încheiat.

Se întoarce să plece, dar el o prinse strâns de braţ, trăgând-o înapoi.

— Nu încă, mormăi el.

Eve se luptă cu vechea teamă care îi provoca greaţă.

— Dă-mi drumul.

— De ce? Îşi plecă uşor capul, iar pe buzele frumoase îi apăru un rânjet îngrozitor. Nu suporţi să te ating?

— Da! răspunse ea pierzându-şi răbdarea, autocontrolul şi tot avantajul pe care îl câştigase în cearta lor.

În clipa aceea, el o prinse de umeri, o trase brusc în braţele lui şi îşi apăsă gura pe a ei.

Iar Eve îşi pierdu minţile.

*

Buzele lui Eve Dinwoody erau moi şi dulci, în total dezacord cu personalitatea ei aspră şi acră. Timp de jumătate de secundă, Asa se desfătă cu dulceaţa aceea ademenitoare. O făcuse să tacă în cel mai simplu şi primitiv fel în care putea proceda un bărbat cu o femeie.

Apoi îşi dădu seama că ceva era foarte la nelalocul său.

Se retrase, şi buzele i se curbară cu cinism. Era o aristocrată. Probabil îl considera brutal, primitiv, murdar şi nedemn de gura ei.

Fără îndoială, era dezgustată de el.

Însă ceea ce se citea pe chipul ei nu era dezgust.

Era teamă.

Albul ochilor se mărise în jurul irişilor albaştri, şi avea urme palide într-o parte şi în cealaltă a nărilor. Expresia ei îi reaminti de înfăţişarea pe care o avusese când o găsise cu câinele, dar acum era mai rău – mult mai rău. Nu scotea niciun sunet.

— Eve.

Se încruntă şi scoase cel mai îngrozitor sunet pe care l-ar fi putut scoate.

Scânci.

Înainte să poată reacţiona, fu îndepărtat de ea.

Asa se împiedică de un scaun şi aproape căzu, prinzându-se în ultima clipă cu mâna de birou.

— Ce dracu'?

Jean-Marie o cuprinsese pe Eve cu braţul. Lacheul îl ignoră.

— *Ma chérie,* eşti în siguranţă. Sunt aici. Eşti în siguranţă.

Ea nu răspunse, nici măcar nu scânci. Asa se îndreptă încet, cu ochii la ea.

— Ce i-ai făcut? întrebă Jean-Marie, fără a-şi desprinde ochii de la stăpâna sa.

Nu semăna deloc cu niciun alt servitor pe care îl întâlnise Asa vreodată. Dacă Jean-Marie era lacheu, Asa era o mare ducesă.

— *Nimic.*

Privi ţintă spre Eve, iar pieptul i se strânse ca şi când i-ar fi fost prins într-o menghină. Celălalt bărbat îi aruncă o privire întunecată.

— Nu mă lua de prost. I-ai făcut ceva de ai băgat-o în starea aceasta.

— Am sărutat-o, spuse Asa, refuzând să se simtă ruşinat sau stânjenit.

O îmbrăţişase într-un moment de furie, era adevărat, dar nu o *răpise.* Jean-Marie scoase un sunet dezgustat.

— Vino, *ma petite.* Vino, Jean-Marie te va duce acasă acum.

Eve nu vorbi, nu se mişcă.

Asa simţi că îi urcă un fior pe şira spinării. Era nefiresc, ca şi când mintea lui Eve i-ar fi părăsit corpul.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Jean-Marie îl ignoră, îndreptându-se spre un scaun şi aşezând-o cu blândeţe pe el.

— Stai aici. Trimit după trăsură. Vom merge acasă, şi vei putea bea o cană bună de ceai, *oui?* Lacheul se îndreptă spre uşă, dar Asa i se aşeză în cale, simţind că îl cuprinde

un fel de ură neputincioasă.

— *Răspunde-mi!* Ce s-a întâmplat cu stăpâna ta?

— Ai atins-o.

Faţa negrului era împietrită de furie.

Asa nu dădu înapoi.

— Nu am rănit-o.

— Nu era nevoie, răspunse Jean-Marie cu răceală. Atingerea ta – atingerea unui bărbat – este de-ajuns pentru a-i face asta.

— Şi *tu* eşti bărbat, la naiba, mormăi Asa. Şi *tu* o atingi.

Buza lui Jean-Marie se răsfrânse.

— Eu sunt prietenul ei, sunt căsătorit şi am petrecut ani întregi păzind-o şi câştigându-i încrederea.

Asa clătină din cap, privind din nou spre Eve. Era chircită acum pe scaun. Cel puţin se putea mişca. Dar nu se uita în direcţia lor, deşi nu avea cum să nu le audă discuţia. Asa se întoarse înspre celălalt bărbat.

— De ce? Ce a făcut-o să fie astfel?

— Nu am dreptul să spun povestea asta, zise Jean-Marie. Se întoarse spre uşă, dar ezită, cu mâna pe clanţă, înainte de a spune aproape în şoaptă: Trebuie să o întrebi pe ea.

Apoi deschise uşa şi ieşi pe hol. Probabil era cineva acolo, căci îl auzi dând instrucţiuni. Jean-Marie se întoarse la domnişoara Dinwoody şi o ajută să se ridice.

— Vino. Ni se aduce trăsura.

Asa îşi strângea pumnii şi îi desfăcea întruna, simţindu-se neputincios.

— Va dura mai mult de o oră să ajungeţi la Tamisa, să o traversaţi, apoi să luaţi altă trăsură pentru a ajunge acasă la ea.

Jean-Marie ridică dintr-o sprânceană.

— Ai o idee mai bună, poate?

Asa pufni.

— La naiba, nu.

Privi indispus cum lacheul o ajuta să iasă pe uşă. Eve lăsase capul în jos acum, ca şi când ar fi fost stânjenită, ceea ce, în mod ciudat, îl făcu să se simtă ceva mai bine: dacă era îndeajuns de conştientă încât să fie stânjenită, era un semn bun, nu?

Orice emoţie era mai bună decât vidul acela absolut şi îngrozitor.

— Voi avea grijă de ea, spuse Jean-Marie când ajunseră la uşă.

Asa voia să îl contrazică. Voia să o ia din braţele lacheului şi să o ducă el însuşi acasă. Voia să afle care era problema cu ea.

Dar avea un teatru care tocmai fusese sabotat.

Îi privi pe Jean-Marie şi pe Eve plecând, apoi strânse din dinţi hotărât şi se întoarse, îndreptându-se spre scenă. *După.* După ce se ocupa de teatru, de grădină şi de oamenii săi, avea să se ducă la Eve. Şi avea să afle o dată pentru totdeauna ce se întâmplase cu ea.

Capitolul 7

Regele gesticulă arătând spre pâine şi vin.

— Mănâncă, fetiţo.

Astfel că Porumbiţa se aşeză pe un scaun şi rupse o bucată de pâine, băgând-o în gură. Însă era foarte grijulie să nu îşi desprindă privirea de omul care o zămislise. Regele părea iritat, dar arătă despre vin.

— Bea.

Porumbiţa îşi turnă un pahar de vin, rămânând cu ochii necontenit la tatăl său, iar chipul acestuia era acum plin de furie...

din *Leul şi Porumbiţa*

Mai târziu în după-amiaza aceea, Bridget Crumb deschise uşa casei Hermes, dând peste chipul răvăşit al lui Malcolm MacLeish în prag.

Ridică dintr-o sprânceană şi se dădu înapoi. Arhitectul era un vizitator regulat la casa Hermes, astfel că era obişnuită să-l vadă, deşi de obicei nu avea pete de sudoare pe haină şi praf şi mizerie în păr.

— Trebuie să-i scriu o scrisoare Excelenţei sale, mormăi el, împleticindu-se. Nenorocita de scenă s-a prăbuşit în după-amiaza asta. Una dintre dansatoare a murit.

Dat fiind că era o simplă afirmaţie, şi nu o întrebare sau o poruncă, Bridget se dădu într-o parte fără a-i răspunde, apoi se întoarse să-l conducă pe tânăr în biroul ducelui de Montgomery.

Auzea paşii împleticiţi ai arhitectului în urma ei, în timp ce urca scările, şi simţi că o traversează un val de milă. Bietul om părea epuizat.

Deschise uşa biroului şi spuse:

— Aduc o ceaşcă de ceai şi o gustare în timp ce scrieţi, domnule.

Fu răsplătită cu un zâmbet fugar.

— Dumnezeule, mulţumesc, răspunse domnul MacLeish, intrând în încăpere. Nu am mâncat de azi-dimineaţă.

Bridget încuviinţă şi îl lasă să-şi vadă de scris.

Casa Hermes, ca majoritatea marilor reşedinţe, avea o scară pentru servitori în spatele casei, ascunsă cu iscusinţă în spatele unei uşi montate în lambriuri. Intră pe acolo, coborând rapid în bucătărie.

Doamna Bram stătea la masa cea mare din bucătărie frământând aluat pentru plăcinte.

— Aş vrea o tavă cu mâncare şi ceai pentru domnul MacLeish, te rog, porunci Bridget.

— Da, doamnă. Doamna Bram era o femeie între două vârste, cu păr sârmos şi grizonant, prins strâns într-un coc la ceafă şi acoperit cu o bonetă albă. Avea mâini mici şi iuţi şi, din fericire, nu părea să o deranjeze deloc să primească porunci de la o femeie mai tânără. Îi voi spune lui Betsy să le aducă sus.

— Nu e nevoie, răspunse Bridget, o duc chiar eu.

De asemenea, doamna Bram era minunată, deoarece nu punea niciodată sub semnul întrebării deciziile lui Bridget. Într-adevăr, părea absolut lipsită de curiozitate, fapt pentru care, în general, Bridget era foarte recunoscătoare. Bucătăreasa îi făcu semn uneia dintre fetele care spăla vasele, cufundată până la coate în apă fierbinte. Fata se şterse pe mâini şi dădu fuga să tragă deoparte un ceainic şi o cutie de ceai. Doamna Bram pregăti în scurt timp o tavă, şi Bridget o luă, încuviinţând în semn de mulţumire.

Urcă scările, privind cum făcea întotdeauna într-una dintre numeroasele oglinzi aurite aliniate pe pereţi. Observă spre iritarea ei că boneta îi stătea niţel strâmb.

Domnul MacLeish scria frenetic când intră din nou în birou.

Aşeză tava lângă el şi privi spre scrisoare, distingând cuvintele „posibilă pagubă deliberată” înainte de a se uita în altă parte.

— Fii binecuvântată, îi spuse el cu voce întretăiată, turnându-şi o ceaşcă de ceai. Am petrecut toată după-amiaza ajutând la curăţarea dărâmăturilor.

— Pare a fi fost o treabă grea, murmură Bridget compătimitoare. Ştiţi ce a pricinuit prăbuşirea, domnule?

Domnul MacLeish era ocupat să-şi îndese în gură un biscuit.

— Nu, dar unele dintre scândurile care ţineau scena păreau a fi parţial tăiate cu fierăstrăul, mi-a spus domnul Harte. Bănuieşte că e vorba despre sabotaj.

Bridget ridică din sprâncene. Se pare că cineva nu voia ca Harte's Folly să se redeschidă, ceea ce ridica întrebarea: Ţinta era domnul Harte?

Sau cel care investise – ducele de Montgomery?

Domnul MacLeish muşcă din biscuit şi, mestecând, semnă scrisoarea. O împături şi o sigilă, apoi i-o înmână lui Bridget, iar pe frunte îi apăru o mică încruntătură de iritare.

— Nu ştiu de ce Excelenţa sa nu foloseşte serviciul poştal.

— Nu aş putea spune, domnule, răspunse Bridget, luând scrisoarea.

— Mulţumesc, doamnă Crumb. Eşti, ca întotdeauna, eficienţa întruchipată. Are legătură cu faptul că eşti scoţiancă, presupun, spuse el făcându-i cu ochiul.

Ea simţi că îngheaţă.

— Mi-e teamă că vă înşelaţi, domnule. Nu sunt din Scoţia.

— Nu? De obicei mă pricep destul de bine să le detectez accentul compatrioţilor mei. Domnul MacLeish se ridică şi se întinse, căscând sănătos. Ar fi mai bine să mă întorc la Harte’s Folly. Când am plecat, încă nu terminaseră de curăţat încăperea de sub scenă. S-ar putea să dureze toată noaptea.

— Succes, domnule, spuse Bridget.

Se întoarse şi îl conduse înapoi pe scări, apoi la primul cat.

Îl conduse până la ieşire, apoi încuie uşa. Mişcându-se fără grabă, însă cu pas alert, se îndreptă înspre spatele casei, prin bucătărie, intrând în propria ei cameră de lângă cămară. Acolo închise, încuie uşa şi se duse la oglinda rotundă care atârna deasupra unei comode solide. Oglinda nu era cu mult mai mare decât faţa ei, dar era potrivită pentru a-i reflecta mişcările în timp ce îşi desfăcu boneta şi o scoase. Sub ea, avea părul negru ca pana corbului – în afară de o şuviţă lată, albă ca zăpada, deasupra ochiului

stâng. Albul şerpuia printre bucle şi dispărea într-un coc strâns la ceafă. Bridget se asigură că toate agrafele din păr erau la locul lor înainte de a-şi reaşeza boneta pe cap, acoperind complet şuviţa albă de păr. Apoi legă din nou fundele, încuviinţă din cap spre propria reflexie şi se întoarse la lucru.

*

Era aproape seară când Asa ajunse acasă la domnişoara Dinwoody. Privi treptele din faţă proaspăt măturate înainte de a le urca şi a bate la uşă.

Jean-Marie răspunse şi ridică din sprâncene în tăcere.

— Cum se simte? întrebă Asa.

Lacheul ezită, apoi spuse:

— Teafără, dar obosită. Se odihneşte.

Vru să închidă uşa, dar Asa îşi vârî piciorul, împiedicându-l.

Asa îşi reţinu un suspin. Era a treia sau a patra oară când îl înfrunta pe lacheu în ultimele câteva zile. Jean-Marie era, evident, un fel de gardă de corp mai curând decât lacheu şi părea să îşi ia îndatoririle faţă de stăpâna sa foarte, foarte în serios.

Jean-Marie îl privi neclintit.

— Nu vrea să te vadă.

— Bineînţeles că nu. Asa se sprijini obosit de uşă. Dar, întâmplător, am venit să te văd pe tine.

Paznicul îşi înclină capul ca şi când afirmaţia l-ar fi luat prin surprindere.

— Zău? Şi de ce-ai vrea să mă vezi pe mine, domnule Harte?

— Makepeace, îl corectă Asa absent. Trebuie să lucrez cu ea, şi tu pari să o cunoşti mai bine decât oricine altcineva. Aş vrea să aflu mai multe despre ea.

— Nu îi dezvălui secretele.

Asa clătină din cap.

— Nu-ţi voi cere să o faci.

— O chestiune de afaceri. Jean-Marie îşi miji ochii. Doar pentru asta ai venit?

Asa îşi feri privirea, ezitând. Harte's Folly era, fireşte, cel mai important lucru din mintea lui momentul acela... Ei bine *în fiecare* moment. Reprezenta munca lui de-o viaţă, sufletul şi inima lui. Dar Eve Dinwoody avea ceva. Ordinea ei strictă, replicile înţepătoare, vulnerabilitatea pe care se străduia să o ascundă.

Felul în care îl privea când îi poza.

Nu putea spune că deveniseră prieteni – cum ar putea? Era dintr-o clasă diferită, avea o *viaţă* diferită de a lui şi păreau a se lua la harţă în legătură cu aproape orice, dar cu siguranţă nu mai erau duşmani.

Dar, dacă scopul lui ar fi fost *în întregime* unul de afaceri, ar mai fi acolo în clipa aceea? În seara în care *scena* lui nenorocită se prăbuşise?

Privi din nou spre Jean-Marie şi spuse sincer:

— Nu, nu am venit doar în scop de afaceri.

Acele vorbe trebuie să fi reprezentat parola de care avea nevoie pentru a intra în casă, căci ceva se lumină pe chipul lui Jean-Marie. Încuviinţă din cap şi se dădu înapoi.

— Vino. Putem sta de vorbă în bucătărie.

Asa îl urmă în casă. În loc să urce scările, o luară pe un hol înspre spatele casei.

O femeie roşcată drăguţă îi privi surprinsă când intrară în bucătărie. Era aplecată deasupra vetrei, amestecând într-o oală care fierbea la foc mic.

— Tess, spuse Jean-Marie grav. Avem un vizitator. Acesta este domnul Asa Makepeace, proprietarul grădinii Harte’s Folly. Domnule Makepeace, Tess Pepin, bucătăreasa domnişoarei Dinwoody şi soţia mea.

Jean-Marie spuse ultimele cuvinte ridicându-şi bărbia cu mândrie.

Asa nu mai auzise vreodată ca un negru să se căsătorească cu o englezoaică, dar la teatru întâlnea tot soiul de oameni. Nu mai era de mult şocat de lucruri noi.

Se înclină.

— Doamnă Pepin.

Bucătăreasa roşi aprig şi lăsă lingura pe sobă.

— Ah! A... încântată de cunoştinţă, domnule. Doriţi o ceaşcă de ceai?

— V-aş fi foarte recunoscător, spuse Asa.

Nu se oprise să mănânce o gustare, şi stomacul începea să-i chiorăie.

Doamna Pepin încuviinţă din cap şi se întoarse să se ocupe de ceainic.

Asa privi înspre Jean-Marie. Acesta făcu semn înspre masa de bucătărie uzată.

— Vrei să iei loc?

— Mulţumesc.

Asa se aşeză, privind spre bucătăreasă în timp ce aceasta turna apa fierbinte în ceainic. Cunoştea şi ea metehnele stăpânei sale la fel ca Jean-Marie?

Garda de corp părea să înţeleagă ezitarea.

— Tess e soţia mea de trei ani. A intrat în serviciul domnişoarei Dinwoody cu doi ani înainte, dar Tess este o femeie prudentă. A fost nevoie de doi ani ca să o curtez şi să o fac să devină a mea.

Bucătăreasa privi spre soţul ei, cu o vagă expresie de reproş pe chipul încă îmbujorat.

Jean-Marie zâmbi larg, iar dinţii lui albi străluciră pe chipul de abanos.

— O, dar a meritat să aştept, te asigur.

Ceea ce o făcu pe Tess să roşească din nou şi să ţâţâie printre dinţi, aşezând serviciul de ceai pe masă.

Asa îşi ascunse zâmbetul înainte de privi iar spre bărbat, cu un aer serios.

— Şi tu? De cât timp eşti în serviciul domnişoarei

Dinwoody?

— De zece ani şi ceva, răspunse Jean-Marie, dar ai înţeles greşit. Sunt în serviciul ducelui de Montgomery, la fel ca soţia mea şi ca Ruth, servitoarea. Domnişoara Dinwoody este susţinută de fratele ei.

Tess trânti o oală pe sobă.

— Bărbatul *acela!*

Jean-Marie se încruntă.

— *Oui,* bărbatul acela. Îi datorez…

Soţia se răsuci spre el, cu lingura în mână.

— Ţi-ai plătit de mult datoria pe care o aveai faţă de el. Te împiedică să trăieşti viaţa pe care ar trebui să o trăieşti, viaţa pe care o *vrei.*

Se opri, privi ţintă spre Asa şi îşi muşcă buza înainte de a se întoarce la sobă.

Asa miji ochii. Se părea că totul se învârtea în jurul ducelui, îşi aminti de prima întâlnire cu ducele de Montgomery. Acesta îl găsise bând vin cu Apollo printre ruinele teatrului ars. Asa dăduse deja pe gât o sticlă de vin cu aromă afumată, dar îşi amintea de părul arămiu-auriu al ducelui, de manierele sale afectate şi de volanele de dantelă care îi cădeau peste încheieturi. În momentul acela, Asa fusese mai interesat de banii pe care îi oferea dulcele – un cadou complet neaşteptat, care îi depăşea toate visurile – decât de om ca atare. Se mulţumise să îl catalogheze pe duce drept un filfizon aristocratic care îşi băga nasul în teatru dintr-un capriciu.

Acum, un an mai târziu, ştia mai bine cum stătea treaba. Montgomery îl obligase pe MacLeish să proiecteze şi să construiască noul teatru pentru grădină, insistase ca grădina să se deschidă în toamna aceea şi îşi vârâse degetele cu manichiură mult prea îngrijită în toate aspectele de la Harte's Folly. Asa nu îl mai neglija pe Montgomery. Era puternic şi ciudat, şi nimeni altcineva nu-i cunoştea motivele.

— Cum a ajuns Montgomery să te angajeze? întrebă Asa.

Jean-Marie trase un scaun, aşezându-se la masă.

— A, este o poveste întreagă. Vrei să o auzi? Când Asa încuviinţă din cap, Jean-Marie se arătă încântat. Eram sclav pe o plantaţie de trestie-de-zahăr pe insula Saint Domingue din Indiile de Vest. Am fost adus acolo pe când eram *enfant,* din Africa, sau aşa mi-a spus *ma mere* când nu eram decât un băieţaş. Jean-Marie ridică din umeri sugestiv. A murit când nu aveam decât şapte sau opt ani, aşa că ştiu foarte puţine lucruri despre locul în care m-am născut. Am devenit bărbat acolo pe plantaţia aceea, unul dintre numeroşii sclavi africani. Stăpâna m-a plăcut şi a avut grijă de mine, ţinându-mă în casă să fac mici treburi pentru ea. Îi aruncă lui Asa o privire aspră ce nu se potrivea cu zâmbetul ce-i juca pe buze. Este mult mai bine, înţelegi, ca un sclav să muncească în casă, nu pe câmp.

Asa nu ştia, dar îşi putea imagina. Să trăieşti toată viaţa depinzând de mila şi de capriciile unui alt om, fără întrerupere şi fără avea o speranţă la mai bine... Asta nu era viaţă.

Asta însemna să trăieşti în iad.

Îl privi pe Jean-Marie în ochi, încuviinţând din cap o singură data, cu fermitate.

Jean-Marie încuviinţă din cap la rândul său, iar zâmbetul îi deveni cinic.

— Da, aşa este. Şi am avut ocazia să înţeleg acest lucru când a murit stăpâna mea. Aveam cincisprezece ani. Fiul ei cel mai mare s-a întors acasă şi, văzând că eram tânăr şi puternic, m-a trimis pe câmp. Dar fusesem răsfăţat. Un an mai târziu, când supraveghetorul a biciuit o femeie bătrână pentru că se mişca prea încet, i-am luat biciul din mână. Atunci am fost imobilizat de mulţi bărbaţi, şi supraveghetorul m-a biciuit şi pe mine – mai bine de o oră. Zâmbetul lui Jean-Marie dispăruse complet acum şi arăta

mohorât. Am şi astăzi cicatricele.

Soţia lui aşează în tăcere un bol de tocană în faţa lui Jean-Marie şi îi puse palma pe umăr.

Jean-Marie îi acoperi mâna lui Tess cu palma lui.

— M-au lăsat spânzurat în magazie în noaptea aceea, ca învăţătură de minte pentru orice alt sclav care ar fi îndrăznit să se revolte. Dar am scăpat şi am fugit. Nu am ajuns prea departe. Privi peste umăr şi în cele din urmă spre chipul neliniştit al soţiei sale. Vino, *chérie,* vino şi stai şi mănâncă cu noi tocana ta excelentă.

Ea încuviinţă din cap şi aduse două holuri la masă, dându-i unul lui Asa înainte de a se aşeza şi ea cu al ei. Asa observă că îşi trăsese scaunul mai aproape de soţul ei, ca şi când l-ar fi alinat în tăcere.

Jean-Marie privi din nou spre Asa.

— Astfel că am fost prins şi bineînţeles bătut, apoi au decis să mă spânzure. Dar ce crezi? Ducele de Montgomery sosise în port cu o noapte înainte. I-a văzut pe bărbaţii aceia adunaţi să mă spânzure şi m-a cumpărat de la ei. A trimis după doctor, a plătit să-mi îngrijească rănile şi, când mi-am revenit îndeajuns, m-a luat cu el în călătoriile sale. M-a învăţat engleză, m-a îmbrăcat şi m-a hrănit şi a aşteptat răbdător luni în şir până mi-am recăpătat puterea şi m-am întremat.

Jean-Marie ridică din umeri şi luă o lingură de tocană.

— De ce? întrebă Asa. Nu mi se pare că ducele ar fi un om care să aibă măcar un dram de milă pentru alţii.

Jean-Marie îi aruncă o privire şireată.

— Nu crezi că mi-a salvat viaţa şi m-a vindecat din milă creştinească?

Asa pufni şi gustă şi el din tocană. Era excelentă, groasă, cu carne şi bucăţi mari de cartofi, morcovi şi păstârnac.

— Nu.

— Atunci, ai dreptate, spuse Jean-Marie imperturbabil.

Ducele voia un om care să îi fie dator cu viaţa. Aşa cum îi sunt eu.

— De ce?

— Ah, aceasta este întrebarea. Lacheul încuviinţă din cap ca şi când Asa ar fi spus ceva foarte înţelept. Avea nevoie de un om în care să poată avea încredere deplină pentru a o păzi pe sora lui.

— Şi tu eşti acela? Asa miji ochii. O păzeşti ca să fie în siguranţă?

— *Oui,* de zece ani, dar nu o păzesc doar pentru a fi în siguranţă. Sunt angajat pentru a mă asigura că niciun bărbat nu o atinge vreodată pe stăpână, spuse Jean-Marie.

— Montgomery îşi face griji cu privire la virtutea surorii lui?

— *Non.* Jean-Marie clătină din cap o dată. Îşi face griji cu privire la sănătatea ei mintală.

Asa lăsă jos lingura.

— Ce vrei să spui?

— Ai văzut cum a fost în această după-amiază, zise Jean-Marie sobru. Are demoni, *ma petite.* Demoni care iau formă de bărbaţi şi de câini.

Asa îşi încleştă pumnii pe masă. Nu era greu de ghicit de ce o femeie s-ar putea teme de bărbaţi, dar voia să o audă.

— De ce?

— *Non,* spuse Jean-Marie cu blândeţe. Nu eu trebuie să răspund la întrebarea aceasta.

Asa se ridică.

— Atunci, o voi întreba pe ea.

Se ridică şi Jean-Marie. Îşi scosese haina după ce intrase în bucătărie, iar umerii lui acoperiţi de o cămaşă albă de pânză erau laţi şi puternici.

— Nu te pot lăsa să îi faci rău.

Asa strânse din dinţi. Ar trebui să plece. Să uite de domnişoara Dinwoody şi de fratele ei exagerat de

protector, şi de aşa-zişii ei demoni.

Dar nu putea.

Nu putea.

Asa îşi sprijini pumnii de masa de bucătărie, aplecându-se înspre celălalt bărbat.

— Crezi că asta înseamnă s-o protejezi? Să o împiedici să atingă vreodată un bărbat? Să trăiască permanent cu frică, ori de câte ori părăseşte casa aceasta nenorocită? Asta nu e viaţă, prietene. E un *mormânt* nenorocit în care ai îngropat-o.

Se aştepta la mânie, dar, în mod ciudat, buzele lui Jean-Marie se arcuiră, deşi nu părea tocmai amuzat.

— Ştii o cale mai bună de a avea grijă de ea, atunci? Tu, care o cunoşti doar de câteva zile?

Asa îşi împinse bărbia în faţă.

— La naiba, *da.* Poate că nu ştiu ce să fac acum, dar asta – îşi trecu mâna peste piept, cuprinzând bucătăria şi casa –, *asta* nu este ce trebuie.

Paznicul se ridică privindu-l ţintă timp de un minut întreg, cu chipul lipsit de expresie. Apoi îşi aruncă privirea în sus, ca şi când ar fi putut-o vedea prin tavan pe stăpâna lui de deasupra.

— *Bon.* Atunci, du-te la ea.

*

Eve se aplecă deasupra lupei, privind cu grijă prin ea la miniatura la care lucra. Era o tânără doamnă, cu capul întors într-o parte, cu bucle întunecate, date pe spate.

Înmuie pensula în carmin şi aplică apoi cu grijă culoarea pe zâmbetul firav al doamnei. Părea fericită, doamna ei pictată, iar Eve simţi o mică împunsătură de tristeţe şi de invidie.

Uşa salonului se deschise.

Eve nu ridică privirea.

— Poţi să îmi laşi cina pe masă, Ruth.

— Nu sunt Ruth, se auzi răspunsul cu o voce groasă.

Ea trase aer în piept şi îngheţă. Auzise o bătaie la uşa din faţă mai devreme, desigur, dar, cum nu auzise paşi după aceea, presupusese că Jean-Marie reuşise să îl alunge pe domnul Makepeace.

Se părea că se înşelase.

Ridică privirea şi îl văzu pe domnul Makepeace ţinând o tavă cu mâncare ca un lacheu prost instruit.

El îi prinse privirea şi ridică din colţul gurii lui mari.

— Bucătăreasa ţi-a făcut ouă înăbuşite şi un fel de gem de fructe.

Aruncă o privire suspicioasă înspre tavă.

Ea înghiţi şi încuviinţă.

— Prune.

El ridică privirea.

— Ce?

Ea gesticulă spre tavă.

— Gem de prune. Preferatul meu.

El se uită la ea cu o privire îngrozită, de neîncredere vădită, ceea ce mai că o făcu să izbucnească în râs.

— Chiar?

— Da, chiar. Ea zâmbi inocentă. Doreşti să guşti? Sunt sigură că Tess nu se va supăra să mai facă.

— Nu! El se opri şi îşi drese glasul, apoi începu mai încet: Adică, sunt sigur că prunele sunt delicioase, dar am mâncat deja la bucătărie.

Replica lui o făcu să redevină sobră.

— Cu Jean-Marie, presupun.

El o privi circumspect, aşezând tava pe masa joasă din faţa canapelei.

— Da. Mi-a spus că eşti teafără în urma prăbuşirii scenei.

— Are dreptate.

Fără îndoială, discuţia lor *tête-à-tête* nu se rezumase

la asta. Probabil discutaseră despre ea şi despre reacţia ei bizară la un simplu sărut. Ar fi trebuit să se simtă trădată de Jean-Marie, dar nu simţea decât oboseală.

Trăia cu această afecţiune de peste un deceniu, şi uneori pur şi simplu era istovitor.

Eve se ridică şi se îndreptă spre unul din scaunele de vizavi de canapea. Tess îi pregătise o cină uşoară, una pe care să o poată mânca şi digera fără probleme după tulburarea din ziua aceea, şi îi era recunoscătoare. Tess nu era doar o bucătăreasă bună, ci şi o femeie grijulie.

Luă mica farfurie cu ouă înăbuşite şi se aşeză pe fotoliu.

Domnul Makepeace stătea vizavi de ea pe canapea şi o privi cum mânca timp de minut înainte de a spune brusc:

— Îmi pare rău.

Ea se opri un moment, cu furculiţa în aer, apoi încuviinţă în tăcere şi continuă să mănânce. El îşi trecu mâna prin părul răvăşit.

— Eram furios – supărat din pricina prăbuşirii scenei şi a certei noastre –, şi nu ar fi trebuit să te sărut.

— Şi atunci de ce ai făcut-o? întrebă ea.

El ridică din umeri şi se lăsă pe spate, întinzându-şi picioarele cu o nepăsare masculină. De ce ocupau bărbaţii întotdeauna atâta *loc* pe canapea?

— După cum spuneam, eram furios.

— Şi asta te-a făcut să vrei să mă săruţi, spuse ea, atentă la replica lui.

El făcu o grimasă.

— Da.

— De ce?

El o privi un moment, cu sprâncenele încruntate, apoi se lăsă deodată în faţă.

— Nu ştiu exact. Aşa sunt bărbaţii. Uneori confundăm furia – agresiunea – cu pasiunea şi o transferăm asupra femeilor din jurul nostru. Bărbaţii sunt foarte primitivi.

— Da, spuse ea încet. Aşa sunt.

— Asta nu înseamnă…

Întinse o mâna spre ea, parcă fără să gândească, dar apoi îşi strânse degetele în pumni şi şi-o retrase. Ea îl privi, regretând că nu putea să o *atingă* pur şi simplu ca pe orice altă femeie. El trase aer în piept.

— Nu ţi-aş face rău niciodată, Eve. Nici ţie, nici vreunei alte femei.

— Ştiu, şopti ea, privind ţintă spre mâna pe care o întinsese spre ea. Stătea pe genunchiul lui acum, mare şi masculină, cu pielea bronzată crestată de câteva tăieturi. Simţea că tânjea după ceva fără nume şi trebui să clipească pentru a-şi îndepărta umezeala din ochi. Ştiu, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile, nu cu adevărat. Indiferent că-mi vrei răul sau nu, că eşti un bărbat bun sau unul rău, nu pot suporta să fiu îmbrăţişată de tine sau de vreun alt bărbat. Îşi ridică privirea spre el. Asta este problema la mine.

Expresia lui nu se schimbă, dar privi cum mâna i se strânse pe genunchi în pumn, atât de tare, încât încheieturile i se albiră.

— Voi încerca să nu te mai ating altă dată şi cu siguranţă să nu te îmbrăţişez din nou fără permisiunea ta.

Ea se încruntă. Nu înţelesese? Crezuse că se exprimase cât se putea de clar.

— Nu va exista nicio permisiune.

El încuviinţă din cap, ciudat de protocolar, ca şi când ar fi acceptat o provocare la un duel.

— După cum am spus, nu te voi mai săruta şi nu te voi mai atinge în vreun mod pasional fără acordul tău verbal.

Ea se încruntă la el încă un moment, apoi ridică din umeri în sinea ei şi se aplecă deasupra micului bol cu gem. Tess folosea întotdeauna o picătură de brandy, şi simţi aroma alcoolului pe limbă când muşcă unul dintre fructele

moi şi dulci.

Domnul Makepeace îşi drese vocea.

— Jean-Marie mi-a spus că ar trebui să te întreb de ce eşti astfel.

Ea ridică privirea, alarmată.

Clătină din cap imediat.

— Dar cred că este cel mai bine să-mi spui când vei dori – dacă vei vrea să o faci. Nu voi întreba.

— Mulţumesc.

Ea clipi privind spre gem, simţindu-se dintr-odată mai uşoară. O lăsa să se ascundă în continuare. Să pretindă că era normală. Dacă era după ea, atunci nu avea să-i spună niciodată ce se întâmplase.

Nu ar conta oricum. Era cum era. Era astfel de mai bine de un deceniu, cu prea puţine schimbări. Se resemnase că avea să rămână aşa până la moarte.

Trase aer în piept, aşezând bolul din nou pe tavă, apoi îşi împreună mâinile în poală.

— Ce fac dansatoarele care au fost prinse sub dărâmături?

Şi el păru să se relaxeze, acum că schimbaseră subiectul.

— Polly şi Sarah au câteva cucuie. Doctorul a spus că îşi vor reveni după câteva zile de odihnă. Asa ezită. Am făcut aranjamente ca trupul lui Deborah să fie transportat acasă şi am trimis bani pentru o înmormântare cuviincioasă.

Ea încuviinţă din cap.

— Mă bucur. Şi Polly şi Sarah? Are cine să aibă grijă de ele?

— Le-am angajat o infirmieră. Ridică un colţ al gurii, dând la iveală o gropiţă. Bineînţeles, am folosit banii lui Montgomery – şi pentru înmormântarea lui Deborah. Crezi că ar vrea ca banii lui să fie folosiţi astfel?

— Mă îndoiesc. Ea ridică bărbia. Dar m-a însărcinat pe

mine să mă ocup de bani, şi *eu* consider că sunt folosiţi corect şi cinstit în felul acesta. Polly şi Sarah nu ar fi fost rănite, iar biata Deborah nu ar fi fost ucisă dacă nu ar fi dansat pe scena aceea.

— Eşti o fată bună.

Zâmbi, cu zâmbetul acela minunat, larg şi intim, iar ea clipi spre el, fără să fie intimidată deloc.

O ştia şi el, om îngrozitor ce era. Îşi aruncă braţele pe speteaza canapelei, lăsându-se pe spate ca un leu care de-abia fusese hrănit.

— Ai caietul de schiţe?

— Da, desigur, spuse ea prudentă. De ce?

— Sunt aici. Ridică din umerii laţi. Mă gândeam că aş putea poza din nou.

Eve deschise gura, gata să invoce vreo cinci obiecţii, apoi o închise din nou. Adevărul era că îi plăcea să îl deseneze.

Şi *ea* stabilise că acest lucru făcea parte din târgul lor, nu?

Se ridică şi se duse la birou, luându-şi caietul de schiţe şi creionul înainte de a se întoarce pe scaun.

Însă se opri când văzu ce făcea domnul Makepeace: îşi desfăcea lavaliera.

Ochii lui verzi străluceau înspre ea.

— Ştiu. Ai spus că nu vrei să mă dezbrac. Dar m-ai desenat deja îmbrăcat. M-am gândit că am putea încerca ceva diferit de data aceasta.

Ea înghiţi, incapabilă să-şi desprindă privirea de la degetele lui.

— Cât de diferit?

El ridică din umeri.

— Mă voi opri când îmi vei cere. Da?

Ea se grăbi să încuviinţeze din cap.

— Eve.

Faptul că-şi auzi numele de pe buzele lui o făcu să-l

privească, îl văzu ridicând dintr-o sprânceană.

— Da?

— Trebuie să o spui.

Asta îşi dorea? Era mare şi masculin, şi se afla în salonul ei, singur cu ea – însă nu o atingea. Era în siguranţă, de cealaltă parte a mesei joase din faţa canapelei.

Şi, o, voia să vadă ce se afla sub lavaliera aceea!

— Da.

El ridică un colţ al gurii în timp ce trăgea de lavalieră, desfăcând-o din jurul gâtului puternic şi bronzat.

Eve expiră şi se aşeză destul de brusc pe fotoliu, strângând caietul de schiţe la piept.

El ridică din sprâncene şi duse mâna la nasturi, deschizând unul şi oprindu-se pentru a o privi.

Eve înghiţi în sec.

— Te rog.

Zâmbetul acela îi apăru din nou pe buze în timp ce îşi desfăcea jiletca lungă. Nu se ostenise să-şi scoată haina, ca şi când ar fi ştiut că acest lucru ar fi însemnat să meargă prea departe. Acum îşi dădea cele două jumătăţi ale jiletcii în lături. Dedesubt se afla, desigur, cămaşa, şifonată şi pătată în urma eforturilor din acea zi.

În clipa aceea, o privi uşor provocator, plecându-şi capul într-o parte, cu faţa marcată de seriozitate.

Nu era laşă. Nu în străfundul fiinţei ei. Nu în adâncuri.

Eve ridică bărbia şi spuse clar:

— Desfă nasturii, te rog.

Pe chipul lui licări un zâmbet larg. Degetele lui late păreau să se mişte foarte încet, împingând nasturii mici prin găurile mărunte, desfăcându-şi treptat cămaşa până când ajunse la ultimul nasture, la jumătatea pieptului.

O privea în timp ce trase marginile într-o parte, dând la iveală V-ul pielii bronzate, acoperite cu păr negru răzleţ. Nu era mult. Nu îi vedea sfârcurile, nu vedea mai jos de

piept şi cu siguranţă nu-i putea vedea abdomenul. O, dar era îndeajuns pentru ea. Scobitura de la baza gâtului. Tendoanele lungi de pe marginea gâtului. Liniile orizontale ale claviculei, dispărând sub cămaşă.

Era mai mult decât văzuse vreodată la vreun bărbat.

Acum ar trebui să-i fie teamă. El era un bărbat masiv şi viril, care stătea nemişcat pe canapeaua ei, cu cămaşa desfăcută.

Dar nu se temea.

Trase aer în piept la gândul acela.

Nu se temea de el, câtuşi de puţin – şi gândul o făcu să zâmbească.

El îi surprinse privirea şi încuviinţă din cap, fără a se osteni să vorbească, însă gura îi zvâcnea deja, formând zâmbetul acela larg.

Eve deschise caietul de schiţe, întorcând paginile până găsi una goală. Apoi desenă, pierdută în plăcere, uşurată de arta ei. Singurul sunet din încăpere era acela al creionului care zgâria hârtia. Domnul Makepeace nici măcar nu se mişca – părea mulţumit să stea pur şi simplu şi să lase privirea ei să-l cutreiere.

Eve nu se opri decât când ceasul de porţelan de pe birou începu să bată.

— O, spuse ea. E trecut de zece.

Domnul Makepeace se ridică şi se întinse, căscând de-i trosniră fălcile, ca şi când tocmai s-ar fi trezit după un pui de somn. Începu să îşi încheie cămaşă şi spuse:

— Ar fi mai bine să plec, atunci.

Ea îşi muşcă buza cu regret, dar închise caietul de schiţe şi se ridică şi ea.

— Mulţumesc, domnule Makepeace.

El se opri, cu degetele pe jiletca pe jumătate închisă, şi ridică amuzat dintr-o sprânceană spre ea.

— Ai putea să îmi spui Asa, drăguţo. M-ai făcut să mă dezbrac pe jumătate.

Ea făcu ochii mari, muşcându-şi buza pentru a-şi reţine zâmbetul.

— Nu chiar pe jumătate.

— Pe sfert, atunci. Îşi luă lavaliera şi o îndesă în buzunar.

Ea încuviinţă solemn.

— Un sfert.

El zâmbi larg spre ea înainte de a pocni din degete.

— Aproape am uitat că am primit o veste în după-amiaza asta. Vor veni doi *castrati* la teatru să cânte – amândoi italieni, fireşte. Eu şi Vogel vom alege unul pentru opera noastră. Dat fiind că îl voi plăti cu banii lui Montgomery, probabil vei dori să îi auzi şi tu cântând, nu?

Ea îşi cuprinse caietul de schiţe în mâini, străduindu-se să se gândească la afaceri.

— Da, desigur.

— Ne vedem mâine-dimineaţă atunci. La unsprezece vor veni. Îşi reţinu zâmbetul larg care i se întindea agale pe faţă. Noapte bună… *Eve.*

Spunând acestea, ieşi din încăpere înainte ca ea să apuce să comenteze cu privire la faptul că îi spusese pe numele de botez.

Privi gânditoare în urma lui. Apoi se duse la birou, scoase o mică foaie de hârtie şi scrise o scrisoare scurtă. Sună după Jean-Marie.

— *Mon amie?*

Era încă îmbrăcat, căci Jean-Marie nu prea se ducea la culcare înainte de miezul nopţii.

Privi spre el, văzând pentru prima dată riduri fine în colţurile ochilor lui. Fusese o zi foarte lungă.

— Ţi-am spus vreodată cât de mult îţi apreciez prietenia, Jean-Marie?

— *Non,* dar o aud în glasul tău de fiecare dată când vorbeşti, *ma petite.* Ridică dintr-o sprânceană. Doar de asta m-ai făcut să mă desprind de focul cald? Ca să-mi pui

această întrebare?

— Nu, nu doar de asta. Eve îi întinse scrisoarea. Trimite un băiat cu această scrisoare la One Horned Goat de îndată ce se luminează. Am nevoie de Alf.

Capitolul 8

— Închide ochii, fetiţo, porunci regele, iar Porumbiţa văzu un cuţit scânteind în mâna lui.

Tremura din tot corpul, dar nu îşi desprinse privirea de la el.

— Nu pot.

Buza de sus a bărbatului i se răsfrânse într-un rânjet dispreţuitor.

— Acum, îţi poruncesc!

Lacrimile îi curgeau din ochi, dar Porumbiţa refuză să îşi desprindă privirea.

— Nu.

Auzind-o, regele ţipă:

— Nu te mai uita, ca să îţi pot scoate inima din piept!

Dar, în schimb, Porumbiţa sări în picioare şi fugi din colibă în noaptea neagră...

din *Leul şi Porumbiţa*

A doua zi dimineaţa, Asa stătea ascultând una dintre cele mai frumoase arii, cântate de un *castrato* cu o voce minunată... încercând să îşi ascundă căscatul în spatele mâinii în care îşi sprijinea bărbia. Stătuse treaz până dimineaţa târziu, ajutând la curăţarea scenei. Problema cu *castrati* – ei bine, cu toţi cântăreţii de operă, de fapt – era că erau incredibil de sensibili cu privire la darul lor. La cea mai uşoară neglijenţă, erau în stare să părăsească scena în grabă. Asa văzuse odată o soprană plecând pentru că un spectator avea un căţeluş care adormise în timpul

interpretării ei.

În dimineaţa aceea nu mai exista o scenă de pe care să plece – hotărâseră să îi asculte pe *castrati* în curtea pavată din faţa teatrului, căci Asa nu voia să îşi mai asume vreun risc. Lângă el, Eve stătea foarte dreaptă pe scaun, cu o expresie concentrată şi cu ochii strălucitori, iar Asa nu îşi putu reţine un mic zâmbet. Era evident că îi plăcea spectacolul.

— Ah, nu vei atinge niciodată nota aceea?

Din nefericire, nu acelaşi lucru se putea spune despre Vogel. Asa tresări auzind mormăitul sarcastic al compozitorului.

Castrato-ul, un bărbat înalt cu dinţi lungi şi o perucă galbenă pudrată, îşi întrerupsese cântecul cu un gest foarte nepoliticos.

— Am cântat în biserica Sfântul Petru din Roma înaintea papei însuşi!

— Şi, cu toate acestea, ai interpretat pasajul acesta ca un văcar care îi cântă iubitei lui bovine.

Castrato-ul izbucni în italiană, ceea ce era mai bine, având în vedere gesturile pe care continuă să le facă înspre compozitor. După ce scuipă teatral, plecă în grabă.

— Ei bine… Eve clipi înainte de a se întoarce spre Vogel. Primul cântăreţ, atunci?

— Este tânăr şi nu la fel de faimos ca acesta. Vogel ridică pragmatic din umeri. Dar este un cântăreţ mai bun, *ja.* Îl angajam pe Ponticelli. Merg să-i spun de îndată.

Asa încuviinţă din cap, arătând că era mulţumit de acea alegere.

Compozitorul se înclină şi se îndreptă în direcţia teatrului, unde se dusese să aştepte celălalt *castrato,* după ce îşi susţinuse interpretarea.

— O, mulţumesc lui Dumnezeu, spuse Asa, ridicându-se şi dezmorţindu-şi spatele. S-a încheiat, şi Ponticelli îmi va da mai puţine dureri de cap, cred, decât a făcut-o Gio

vreodată.

— Cum adică? întreabă Eve ridicându-se. Era prima dată când nu era însoţită de Jean-Marie ca o umbră, căci acesta ceruse să ajute la curăţarea scenei.

— Ah…

Un moment, Asa o privi ţintă. Problema era că Gio era un afemeiat teribil, iar din pricina aceasta la teatru veneau necontenit femei plângând.

— Părea foarte instabil când a plecat, remarcă Eve.

— Da, aşa este, încuviinţă Asa, uşurat.

— Desigur, am observat că mulţi dintre oamenii din teatru sunt instabili, reflectă ea privind întrebătoare spre el.

Se aflau la intrarea în teatru, iar Asa făcu ochii mari cu o inocenţă prefăcută înainte de a-i deschide uşa, îndemnând-o să intre cu un gest galant.

Ea păşi înăuntru.

El zâmbi larg, privindu-i şoldurile care se legănau în faţa lui în timp ce îi călca pe urme. Doi copilaşi alergară pe lângă ei, fugind în curte.

Asa se încruntă.

— Ce fac…

Eve îşi drese glasul şi se opri, aşteptând să o prindă din urmă înainte de a continua.

— Aşadar, acum, că ai un *castrato,* opera ar trebui să fie în regulă, nu-i aşa?

— Dumnezeule, nu! exclamă Asa, oprindu-se brusc pentru a bate în lemnul care încadra uşa.

Se întoarse văzând că Eve îl privea ridicând din sprâncene.

— Nu aş fi crezut niciodată că eşti un bărbat superstiţios.

— Sunt implicat în lumea teatrului, mormăi el. Cu *toţii* suntem superstiţioşi. Luând-o de braţ, o conduse înspre birou. Scena tocmai s-a prăbuşit, acum o zi. Nu mai avem decât trei săptămâni până la deschidere, şi tot felul de

nenorociri s-ar putea abate asupra noastră până atunci.

— Şi, cu toate astea, tu eşti cel care mă îndeamnă să cred în tine şi în grădina ta, spus ea încet.

— Asta deoarece nu intenţionez să mă dau bătut. *Niciodată,* răspunse el deschizând uşa biroului. Şi de-ar veni iadul, un incendiu sau potopul, grădina mea se va deschide, şi vom monta opera chiar de va trebui să cânt eu însumi notele înalte.

— Mă îndoiesc că ai aproba gestul necesar pentru a cânta notele acelea înalte, spuse ea sec. Dar îţi admir perseverenţa.

Ocoli masa şi se aşeză graţioasă la birou, părând a nu-şi da seama că el se oprise brusc, privind-o ţintă.

— Da?

Ea hrănea porumbiţa, pe care, din cine ştie ce motiv, o adusese cu ea în dimineaţa aceea, dar ridică privirea auzindu-i cuvintele, cu chipul plin de curiozitate.

— Da, desigur. Un bărbat care îşi stabileşte un drum şi îl parcurge, indiferent de ce obstacole întâlneşte, este demn de admiraţie, în opinia mea.

— Ah. Îşi trecu degetele prin păr, simţindu-se stânjenit fără motiv. Nimeni nu îi spusese că ceea ce făcea era bine – că el era bun – de când… Ei bine, de la moartea lui Sir Stanley, bătrânul său mentor. Mulţumesc.

— Cu plăcere. Replica ei fu spusă cu solemnitate, dar apoi buzele îi zvâcniră, şi se aplecă uşor în faţă. Acum vrei să-mi spui de ce îţi făcea necazuri Giovanni Scaramella?

La naiba, el chiar îşi imaginase că scăpase cu răspunsul acela vag de mai devreme. Asa nu îşi putu reţine un fior de admiraţie pentru faptul că ea nu se dăduse bătută atât de uşor. Oftă şi se aşeză la masă.

— Li plac doamnele şi, din nefericire, şi ele îl plac pe el. Părea să-i placă teribil să îşi aţâţe drăguţele să se ia la harţă, fălindu-se când se băteau pentru el, de obicei la teatru. Asa clătină din cap, strecurându-şi degetele printr-

un teanc de scrisori pe care le adusese de acasă. E, de fapt, cam ticălos.

— Dar…

El ridică privirea şi văzu că Eve avea sprâncenele împreunate, cu o expresie confuză pe chip.

— Adică… Obrajii i se îmbujorară – şi nu-i stătea rău, de fapt. Credeam că un *castrato* cântă cu voce atât de înaltă pentru că… Ei bine, pentru că…

— E castrat, termină Asa propoziţia pentru ea, amabil. Înainte ca vocea să apuce să i se schimbe într-una bărbătească.

— Atunci…?

Eve îşi întrerupse întrebarea cu delicateţe, şi preţ de un moment el rămase privind-o ţintă, încercând să îşi dea seama ce întreba.

— Ah. Deodată înţelese. Aa… Nu *cu totul,* de fapt. Are…

Într-o clipită îi trecură prin minte toate denumirile organului la care se gândea.

Niciuna dintre ele nu era potrivită pentru a fi rostită în prezenţa unei doamne de către un gentilom.

Era bine că el nu se încadra în această categorie, presupuse el.

— Mădular, spuse Asa, mai tare decât intenţionase iniţial. Un *castrato* are totuşi mădular. Doar fuduliile sunt tăiate.

Ea îşi înclină capul, fiind în mod ciudat mai puţin stânjenită decât se simţea el în clipa aceea.

— Şi asta este îndeajuns pentru a… Flutură din mâna. *Delecta* doamnele?

El ridică din umeri.

— Aşa se pare. Cel puţin în cazul lui Gio. Desigur, din câte ştiu, nu are erecţie şi face totul cu mâna, ca să spun aşa.

Zâmbi larg de propria gluma.

Ea plecă încet capul.

— Cu mâna.

— Da, ştii… începu să facă un gest, dar îşi dădu seama că ar fi impardonabil de bădăran şi continuă mişcarea scărpinându-se în cap, încheind jalnic: Cu mâna.

Ea clătină din cap hotărâtă.

— Nu, nu ştiu.

El înghiţi, simţind că *mădularul* îi tresare la această discuţie cu ea. *Aceasta* era o conversaţie periculoasă, şi ea *trebuia* să ştie acest lucru, oricât de inocentă era.

Cu toate acestea, îl privea ţintă, aşteptând răspuns.

Ei bine, dacă era îndeajuns de curajoasă pentru a discuta pe această temă, atunci el nu avea deloc de gând să îi ascundă informaţii.

— Cu mâna, spuse el încet, iar vocea îi deveni mai gravă, fără să-şi dea seama. Când un bărbat îşi strecoară mâna sub fustele unei femei şi o atinge între picioare. Îi atinge zona intimă.

Ochii ei albaştri erau mari, cu buzele uşor deschise, iar îmbujorarea nu-i părăsise obrajii. Descoperi că respira la unison cu ea, iar în încăpere era linişte, în afară de zgomotele vagi de afară, îşi aminti cum arătase cu o seară în urmă când îl privise desfăcându-şi cămaşa: de o inocenţa naivă, *senzuală.* Erau singuri acolo, doar el şi ea, iar lui îi venea greu să îşi amintească din ce motiv o considerase vreodată urâtă.

Ea îşi linse buzele, iar vârful limbii era umed şi şocant de roşu.

— Ce vrei să spui?

Asa o privea, iar ochii lui verzi licăreau.

— Nu te-ai atins niciodată acolo?

Eve ar fi trebuit să se simtă ofensată de o astfel de întrebare, dar ea fusese cea care iniţiase discuţia. Ea era cea care îl tot îmboldea.

Ea era cea care voia să *ştie.*

Clătină din cap în tăcere.

Vocea lui era adâncă şi aproape gravă când spuse:

— În partea de sus a crăpăturii unei femei, este o bucată de carne, o mică umflătură. Unii îi spun perlă, sau butonaş, sau clitoris, dar nu contează cum este numită, căci deţine cheia plăcerii femeieşti. Dacă este frecată sau – trase aer în piept încet – linsă, femeia simte o senzaţie minunată. Este în extaz, la fel ca atunci când un bărbat îşi revarsă sămânţa.

Eve simţea o căldură în josul pântecelui auzindu-l, dar nu era sigură dacă să-l creadă sau nu. Nu simţise niciodată o perlă în crăpătura ei. Cum se putea ca el să ştie mai multe despre trupul unei femei – cum se presupunea că era şi al ei – decât ea?

— Ai făcut asta? şopti ea. Ai frecat şi ai lins?

— Da.

Închisese ochii pe jumătate, verdele aproape dispărând.

— De ce? întrebă ea, cu adevărat uluită. La ce-ţi foloseşte?

El îi zâmbi atunci, nu prieteneşte sau cu bucurie, ci ca şi când i-ar fi dezvăluit un secret.

— Pentru că îmi face şi mie plăcere. Să aud gemetele, icnetele şi scâncetele unei femei, să o văd umezindu-se, să-i simt mirosul răspândindu-se în aer şi să ştiu că *eu* sunt cel care îi aduce plăcere. Că atingerea *mea* a făcut-o să îşi piardă minţile. El clătină din cap. Îţi conferă putere sentimentul acela, momentul acela.

Ea respira cu greu, ca şi când ar fi alergat haotic pe un câmp. Cuvintele lui, *vocea* lui păreau să o ţină într-un fel de vrajă.

— Toate femeile reacţionează în felul acesta?

— Nu. Unele se ţin tari. Trebuie să insist ca să le desfac picioarele, sexul. E posibil să stea nemişcate şi tăcute o vreme, în timp ce le sărut şi le spun cât de

frumoase sunt şi mă joc cu mica lor perlă. Mâna îmi poate fi acoperită de umezeala lor, iar aerul poate ajunge să fie încărcat de sare şi de miros de sex până să se descătuşeze. Altele sunt uşuratice, în cel mai bun sens posibil. Îşi ridică fustele, desfac picioarele şi chicotesc în timp ce le mângâi, lingându-le buzele, oftând şi bucurându-se de propria lor plăcere.

Ea îl privea ţintă, şi-i venea să roşească toată auzind lucrurile interzise pe care i le spunea, dar se controlă.

— Care îţi plac mai mult?

El râse încet, aproape mormăind, iar ea îşi dădu seama că stătea întins pe scaun, cu capul dat pe spate.

— Îmi plac toate. Aristocrate sau simple, fete dulci care chicotesc şi doamne în privirea cărora se citeşte că se pricep la cele lumeşti, îmi plac fetişcanele scunde şi cele înalte, roşcatele şi brunetele, femeile cu sânii mari şi cele cu sânii mici şi delicaţi ca nişte ceşti de ceai. Cele care flirtează doar fluturând din gene şi cele care îi spun unui bărbat imediat ce vor. Îmi plac femeile şi-mi place să fac dragoste cu ele. Toate sunt frumoase pentru mine.

— Dar…

Nu toate femeile erau frumoase. *Ea* nu era frumoasă – îi dăduse clar de înţeles în ziua în care se întâlniseră. Însemna că nu o considera nici măcar femeie, în cazul acesta? Gândul o făcu să se întristeze nespus.

Voia să întrebe, să ceară mai multe explicaţii, dar uşa biroului se deschise. Intră Jean-Marie, iar Asa se îndreptă în scaun.

Vraja se rupsese.

Însă, când se întoarse spre Jean-Marie, surprinse un licăr în ochii lui Asa şi se întreabă ce ar simţi dacă l-ar lăsa să o atingă.

Jean-Marie privi de la ea spre Asa, mijindu-şi ochii bănuitor, dar nu spuse decât:

— Alf te aşteaptă în grădină, *mon amie.*

În cele din urmă, Asa îşi desprinse privirea de la ea auzind vestea.

— Alf?

— Un băiat care lucrează pentru fratele meu, spuse ea ridicându-se. Era încântată să constate că o ţineau picioarele. Şi pentru mine, uneori.

— Ce caută aici? întrebă Asa.

Eve ridică nonşalant din umeri.

— M-am gândit că mă poate ajuta cu treaba – să facă, poate, câteva lucruri mărunte şi diverse comisioane pentru mine.

Nu se pricepuse niciodată prea bine să mintă, şi el o privi ţintă un moment mai îndelung înainte de a răspunde încet:

— Prea bine.

Ea încuviinţă din cap o dată şi ieşi pur şi simplu din încăpere. Ce altceva putea face? Nu avea cum să îşi ia rămas-bun de la un gentilom într-un mod cuviincios după ce discutaseră… lucrul *acela* cu câteva minute înainte. Eve se înfioră. Ce îi venise să îl ia la întrebări? Era ca şi când ar fi fost vrăjit – încăperea tăcută, ochii lui verzi strălucitori, respiraţia ei accelerată. Ar trebui să fie revoltată, îngrozită de ea însăşi. Ruşinată şi umilită.

Însă nu era. Dacă era să spună adevărul, voia să se întoarcă şi să îi pună în continuare întrebări despre ce le putea face femeilor.

Alungă gândul din minte ieşind la soare, cu Jean-Marie pe urmele ei.

— Ce îl vei pune pe acest băiat să facă? murmură paznicul lângă ea.

Ea trase aer în piept, punându-şi gândurile în ordine în timp ce traversau curtea largă pavată.

— Domnul Makepeace crede că s-a umblat la scenă deliberat pentru a o face să se prăbuşească. Spune că pe câteva grinzi se vedeau urme că ar fi fost tăiate parţial cu

fierăstrăul.

— Ah, spuse Jean-Marie. Şi eu am văzut asta. Dar tot nu înţeleg ce legătură are cu băiatul.

— Arată-mi unde este, şi vei afla, răspunse Eve.

Jean-Marie îi aruncă o privire şi gesticulă înainte.

— Acolo, pândind printre stâlpii din galeria muzicienilor. Tare suspicios e băiatul ăsta.

— Probabil e unul din motivele pentru care l-a angajat Val, murmură Eve, înaintând vioaie înspre galeria muzicienilor.

Acum, că Jean-Marie îi arătase unde era ascunzătoarea băiatului, îl vedea printre umbrele din spatele pilaştrilor. Alf părea şi mai slăbănog la lumina zilei, iar lui Eve i se strânse inima. Cât de des mânca băiatul?

— Doamnă. Îşi atinse borul pălăriei prăpădite când ea se opri în faţa lui, dar nu şi-o scoase. Aţi vrut să mă vedeţi?

— Da, Alf, răspunse Eve. Am o treabă pentru tine, dar este oarecum secretă.

Chipul lui fu traversat de un zâmbet.

— Majoritatea treburilor mele sunt aşa.

— Da, ei bine. Eve trase adânc aer în piept. Domnul… ăăă… *Harte,* proprietarul de la Harte’s Folly, crede că e posibil să încerce cineva să îi distrugă grădina. Ieri s-a prăbuşit scena din teatru, rănind două dintre dansatoare şi ucigând una. Domnul Harte nu crede că a fost un accident.

Alf înclină capul, ridicând din sprâncene întrebător.

— Aş vrea să fii spionul meu în această chestiune şi să afli cine ar fi putut pune la cale prăbuşirea scenei. Eu şi Jean-Marie vom spune că eşti aici pentru a mă ajuta, dar, în realitate, vei urmări orice este suspect. Crezi că poţi face asta pentru mine?

— Oh, da, pot face asta, spuse Alf încet, dar nu pot spune dacă îi voi găsi pe răufăcători sau nu.

— Înţeleg, zise ea. Vreau doar să te uiţi.

— O voi face. Încuviinţă din cap. Ce vreţi să fac pentru

dumneavoastră mai întâi?

Eve nu se gândise atât de departe. Privi în jur ca şi când ar fi căutat inspiraţie, şi privirea îi fu atrasă de ceva ce se mişcă în desişul din apropiere.

Îl prinse alarmată pe Jean-Marie de braţ.

— Cred că suntem urmăriţi.

Jean-Marie urmă direcţia privirii ei şi se îndreptă spre tufişuri, apoi dădu crengile într-o parte pentru a se uita.

Eve văzu că linia încordată a spatelui lui se relaxă.

— Nu e nimic îngrijorător.

— Ce vrei să spui? Se duse unde se afla el, cu Alf urmând-o îndeaproape, şi se uită în tufişuri.

Acolo zăcea câinele uriaş pe care-l văzuse în biroul de la teatru, însă de data aceasta avea ochii închişi şi nu se mişca deloc, trupul lui sfrijit stând neclintit în desiş. Eve se simţi cuprinsă de vinovăţie. Se temuse atât de tare de animal, încât nu-l privise deloc îndeaproape. Nu îşi dăduse seama că murea de foame.

— Este… este mort?

Jean-Marie se aplecă şi îşi puse palma pe spatele murdar al animalului, aşteptând un moment înainte de a se îndrepta, clătinând din cap.

— Trăieşte încă, dar nu mai rezistă mult.

Eve privi ţintă la câine. Se speriase atât de tare, că aproape îşi ieşise din minţi când îl văzuse prima dată, dar acum zăcea ghemuit într-o rână, murdar şi cu coastele ieşind în relief. Nimănui nu-i putea fi frică de o astfel de fiinţă.

Nici măcar ei.

Eve se întoarse spre Alf.

— Am o treabă pentru tine.

Băiatul privi de la ea despre câine, iar chipul îi fu traversat de o expresie pasageră de repulsie.

— Vreţi să îl omor?

— Nu, răspunse Eve. Vreau să mă ajuţi să îl facem

bine.

*

Asa se uita ţintă la o scrisoare când uşa biroului se deschise. Ridică ochii pentru a o vedea pe Eve intrând. Ea se întoarse la el fără să-l privească şi spuse:

— Ai grijă acum.

Jean-Marie intră, ducând o potaie slăbănoagă, pe jumătate moartă.

— Ce…? începu Asa.

— Pune-l aici, îi spuse Eve lacheului – încă neacordându-i nicio atenţie lui Asa. Putem folosi câteva dintre cârpele de aici.

Şi arată spre o grămadă de cârpe stacojii şi aurii.

— Vai de mine! Asa se ridică, revoltat. *Cârpele* acelea sunt costume.

Eve îl bagă în cele din urmă în seamă, ridicând dintr-o sprânceană înspre el.

— Par cam murdare de funingine.

Asa îşi trecu o mâna prin păr.

— Au fost recuperate când a ars teatrul.

Eve încuviinţă din cap.

— Iar acum nu pot fi folosite, căci nu cred că vreun actor sau vreun cântăreţ de operă va vrea să le poarte.

— Dar… De fapt, nu îi venea în minte nicio obiecţie, astfel că fu obligat să privească în tăcere în timp ce Jean-Marie strecura câinele în spatele biroului ei, aşezând animalul cu blândeţe pe grămada de costume.

Eve privea şi ea, cu o mică încruntătură de îngrijorare între sprâncene.

Asa nu se putea abţine să nu o privească ţintă. Se temea de câini – ştia al naibii de bine că aşa era –, dar iat-o ocupându-se de aceeaşi potaie pe jumătate moartă care o făcuse să ţipe cu două zile în urmă. Era o mare

contradicţie: sora unui duce, mândră şi băţoasă, dar cu nicio jumătate de oră în urmă îl privise cu ochii mari şi fără răsuflare în timp ce îi descria el cum făcea sex cu o femeie. Nu avea nicio logică. Îşi simţi mădularul zvâcnind când îşi aminti că stătuse de *vorbă* cu ea – fără să se atingă; între ei se aflau atât biroul, cât şi masa lui. Nu era drăguţă. Vedea asta chiar şi acum. Avea nasul prea lung, faţa prea ştearsă. Şi totuşi, ar da aproape orice să-i vadă corpul. Să atingă o mână zveltă sau un umăr palid, el care era obişnuit să facă mult mai mult de-atât cu femeile lui.

Asa pufni. Trebuia să fie de vină tentaţia interdicţiei – faptul că nu o *putea* atinge. Dacă ar putea să o tragă în braţe să îi desfacă buzele acelea sub gura lui, ei bine, s-ar sătura de ea imediat.

Nu-i aşa?

Apoi intră băiatul, cu un lighean cu apă şi un sac aruncat pe umăr.

— O, mulţumesc, Alf, spuse Eve, îndemnându-l să se apropie de câine.

Asa se duse spre ea să vadă ce punea la cale. Se învârtea în jurul câinelui, fără a-l atinge, dar vrând în mod vădit să facă ceva.

— Stai, lasă-mă pe mine, spuse Asa scoţându-şi haina.

Câinele duhnea îngrozitor.

Îşi suflecă mânecile şi se aplecă, rupând o bucată din materialul stacojiu.

— Ce faci? întrebă domnişoara Dinwoody neliniştită.

Asa pufni, împingând-o cu blândeţe într-o parte.

— Dacă vrei să-l ţii aici, am putea încerca să vedem dacă nu îl putem face să nu mai miroasă în halul ăsta. Îi făcu semn cu bărbia băiatului care rămăsese cu ligheanul în mâini. Pune-l jos vino să mă ajuţi.

Băiatul privi spre Eve şi, în urma încuviinţării ei, făcu după cum i se spusese.

Asa se aşeză pe vine, cercetând câinele. Bietul animal

arăta într-adevăr rău, şi se întrebă în sinea lui dacă avea să supravieţuiască peste noapte.

Dar nu avea de gând să i-o spună lui Eve.

Animalul fusese mare când era sănătos, cu fălci lăsate, pe un cap uriaş, dar acum era aproape piele şi os. Pelvisul îi ieşea dureros în evidenţă, săpând scobituri adânci în şoldurile lui. Se vedeau tăieturi şi zgârieturi pe toată blana, urmele a numeroase încăierări pentru resturi de mâncare, fără îndoială. O parte dintr-o ureche era sfâşiată, şi avea cruste pe ochi şi pe nas.

Dar, când puse mâna pe capul câinelui, animalul deschise ochii şi dădu firav din coadă pe materialul pe care zăcea.

— Bun băiat, murmură Asa.

Îşi umezi cârpa în apă şi o trecu încet peste gura animalului. Câinele scoase limba şi lipăi apa care picura.

— I-am adus nişte brânză şi nişte carne, spuse Alf lângă el. Deschise sacul, scoţând o bucată de brânză şi o felie de carne de vită.

Asa clătină din cap.

— S-ar putea să fie prea mult în starea în care se află câinele. Du-te şi vezi dacă nu a adus cineva pâine pentru gustarea de astăzi.

— Bine, spuse Alf şi se ridică.

— Ţi-ai pierdut ajutorul, remarcă Jean-Marie. De ce ai nevoie acum?

— Haide să îl curăţăm cât putem, spuse Asa, atingând capul murdar al câinelui. Însă ar fi mai bine să nu îl udăm prea tare. Răceşte uşor fără niciun pic de grăsime pe oase.

Lacheul încuviinţă din cap şi îşi scoase haina înainte de a îngenunchea şi el.

Asa îi mai dădu câinelui nişte apă, apoi se folosi de cârpă pentru a-i şterge blana. Probabil că îl durea – câteva dintre tăieturi şi zgârieturi erau proaspete şi începură să sângereze când le atinse –, dar câinele nu se mişcă. Stătea

în tăcere, uitându-se la fiecare gest pe care îl făcea. Asa mai observă că, din când în când, ochii animalului se întorceau spre Eve, şi în clipele acelea dădea din coadă din nou.

Asa simţi cum i se arcuiesc buzele.

— Ţi-ai câştigat un admirator.

— Ce?

Ea se întoarse să-l privească, încruntându-se în mod adorabil. El făcu semn cu capul înspre câine.

— Te place.

Ea se încruntă spre animal.

— Dar am ţipat când l-am văzut prima dată. Nu are sens să mă placă.

Asa ridica din umeri, iar el şi Jean-Marie întoarseră animalul cu blândeţe pe partea cealaltă.

— Animalele nu trebuie să aibă întotdeauna un motiv pentru a plăcea pe cineva.

— Înţeleg, spuse ea sobră, continuând să privească ţintă spre câine.

Asa zâmbi văzând cât era de serioasă.

Uşa se deschise din nou, şi privi peste umăr, văzându-l pe Alf întorcându-se, ţinând triumfător în mână o bucată de pâine.

— Am găsit.

— Bun.

Asa încuviinţă din cap, aruncând cârpa în apă şi ştergându-şi mâinile. Făcuseră cât se putea fără a vârî câinele într-o cadă – lucru pe care nu-l puteau face până când animalul nu se întrema puţintel.

Dacă se întrema.

Asa se încruntă, luând pâinea şi rupând o bucăţică pentru câine. I-o întinse cu blândeţe animalului, cu grijă să nu fie muşcat din grabă. Dar, deşi era în mod vădit flămând, îi luă pâinea delicat dintre degete.

— E un gentilom, spuse Alf admirativ în timp ce Asa îl

hrăni cu restul pâinii. Are grijă să nu muşte mâna care îl hrăneşte.

— Da, are maniere foarte alese, spuse Asa încet, netezind fruntea animalului. Păcat că arată atât de rău – pare un animal prietenos. Ei bine, asta e tot ce putem face, cred.

Eve încuviinţă din cap.

— Alf, vrei să iei ligheanul cu apă murdară şi să-mi aduci un bol cu apă proaspătă?

Băiatul încuviinţă din cap şi luă ligheanul cu apă şi cârpa murdară. Eve continua să privească îngrijorată spre câine.

— Crezi că îşi va reveni?

— Nu ştiu, spuse Asa cu sinceritate. Dar odihna îi va prinde foarte bine.

Ea încuviinţă din cap, apoi privi spre Jean-Marie.

— Asta îmi aduce aminte că am uitat să ne aducem o gustare pentru astăzi. Vrei să vezi dacă poţi găsi ceva?

— Este o prăvălie cu plăcinte cu carne nu foarte departe de aici, îi spuse Asa. Ieşi pe poarta din spate, apoi faci stânga pe alee. Nu ai cum să o ratezi, mirosul de plăcintă te va conduce. Te deranjează să îmi cumperi şi mie una?

Băgă mâna în buzunar şi găsi câteva monede pe care i le dădu lacheului.

— Sigur că nu. Jean-Marie zâmbi, iar dinţii lui albi scânteiară. Mă întorc în curând.

Apoi plecă.

Asa privi spre Eve în timp ce se aşeză la masă. Dacă simţea vreo stânjeneală din pricina faptului că rămăsese singură cu el, nu se vedea.

Poate uitase deja discuţia.

El privi spre birou şi văzu scrisoarea pe care o citea când Eve intrase cu câinele.

— La naiba!

Desigur, ea îl auzi.

— Ce este?

— Nimic, nimic, murmură el iritat, împăturind scrisoarea şi împingând-o spre marginea biroului.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Mi-e greu să cred. Haide, dacă mai este vreo problemă cu grădina, este dreptul meu să ştiu.

— Nu are nimic de-a face cu nenorocita de grădină, răspunse el repezit şi iritat.

— Atunci…?

El luă scrisoarea şi o flutură.

— Este o invitaţie la botezul nepoatei mele.

— Oh. Ea zâmbi, iar ochii albaştri i se luminară. Ce drăguţ. Câte nepoate şi câţi nepoţi ai?

— Mult prea mulţi, în special în familia fratelui meu Concord. Cred că ţapul ăla bătrân o epuizează pe nevastă-sa în fiecare noapte.

— Ei bine. Ea îşi drese glasul, îmbujorându-se uşor. Felicitări! Vei cumpăra un cadou pentru copil?

— Nu, mormăi el aruncând scrisoarea. Şi nici nu mă duc.

Zâmbetul ei se transformă brusc într-o încruntătură.

— De ce nu?

— Pentru că, spuse el cu toată răbdarea de care era în stare, *familia* mea va fi acolo.

Ea ridică încet din sprâncene.

El îşi îndreptă degetul arătător înspre fruntea ei.

— Nu mă privi aşa. Nu mi-ai întâlnit familia, aşa că nu ai habar ce îngrozitor poate fi.

— Te asigur că sunt pe deplin conştientă de cât de îngrozitoare poate fi o familie, spuse ea apăsat. Dar nu mi-ai sugerat niciodată că membrii familiei tale ar fi de-a dreptul monstruoşi.

El pufni.

— Mai rău. Sunt *religioşi.*

— Chiar şi aşa, spuse ea, acest copil va creşte într-o zi şi îşi va da seama că botezul lui a fost singurul din familie la care nu ai participat şi va fi… Când Asa mormăi printre dinţi, ea făcu o pauză. Ce-ai spus?

— Am spus că nu am fost la niciunul dintre botezurile lor nenorocite, zise el ceva mai tare.

Numai Dumnezeu ştia de ce nu reuşea să ridice vocea – nu avea problema asta de obicei.

Domnişoara Dinwoody îngheţă un moment, apoi se aplecă puţin în faţă, împreunându-şi mâinile pe birou.

— Dă-mi voie să văd dacă am înţeles corect…

— O, Dumnezeule, mormăi el.

Ea continuă:

— Ai cinci fraţi şi surori şi… câţi au copii?

El roşi.

— Ei bine, Verity şi Concord, cu siguranţă. Nu sunt sigur în ceea ce o priveşte pe Silence – s-a măritat cu un tip încăpăţânat, ştii, şi e mai retrasă. Winter are familia lui, şi, desigur, şi Temperance… Strânse din ochi, gândindu-se. Nu se vorbise oare despre un copil cu un an în urmă? Cred că are o fată?

Domnişoara Dinwoody trase aer în piept grăbită.

— Şi câţi copii au Verity şi Concord?

— Verity are trei copii, răspunse el prompt. Măcar atâta ştia. Şi Concord… oh, cinci sau şase?

— Asta dacă o pui la socoteală pe proaspăta nepoată?

El o privi ţintă un moment. Habar nu avea.

— Da?

Ea închise ochii o clipă, apoi îi deschise.

— Aşadar, să vedem dacă înţeleg. Ai nouă sau posibil unsprezece nepoate şi nepoţi şi nu *ai fost nici măcar la un botez?*

— Am fost ocupat! strigă el, regăsindu-şi – slavă cerului! — vocea. Am avut o grădină de condus şi o afacere de clădit!

Se opri, privind încruntat. Ea strânse din buze, îşi miji ochii şi spuse foarte clar:

— Te duci la botezul acela, Asa Makepeace.

El râse; nu se putea abţine.

— Şi cum mă vei forţa să fac acest lucru? Mă vei lua în braţe şi mă vei căra prin Londra?

— Nu, spuse ea. Pur şi simplu voi face să-ţi intre în cap că sunt familia ta, tineri şi bătrâni, şi nu poţi să fugi de ei mereu. În plus... Ea zâmbi, nu tocmai amabil, observă el. S-ar putea să-ţi placă.

— Nu-mi va plăcea, spuse el, sunând ca un copil de trei ani, ceea ce nu era obişnuit pentru el.

— Prin urmare, atât de îngrozitoare este familia ta? întrebă ea cu seriozitate.

— Concord este un dobitoc iute la mânie, mormăi el.

Ea îl privi insistent.

El simţea că i se încinge ceafa şi căută cu disperare o diversiune.

— Dar tu?

— Ce e cu mine?

— Nu te văd participând la mese în familie, spuse el plin de resentimente.

— Nu prea am familie, răspunse ea sec.

El miji ochii.

— Dar Sindicatul Doamnelor?

Ea îşi întoarse privirea în altă parte.

— Acela este un grup *social.* Nu e deloc acelaşi lucru cu o familie.

— Ha! spuse el arătând din nou cu degetul spre ea.

Ea se feri cu mâna.

— Aş vrea să încetezi cu asta. Este foarte nepoliticos.

— Tu, spuse el cu mare voioşie, eviţi subiectul.

— Ce subiect?

— Faptul că, deşi Sindicatul Doamnelor nu este o familie, *este* un eveniment social la care nu doreşti să

participi. La fel cum eu – îşi flutură mâna înspre piept – nu am nicio dorinţă să merg la ospăţul prilejuit de botezul nepoatei mele.

— Nu este deloc acelaşi lucru, spus ea, privindu-l ciudat. O obligaţie de *familie* la care ţi-a fost solicitată prezenţa este ceva, şi un eveniment *social,* la care nu sunt bine-venită, este cu totul altceva.

— Nu este adevărat, spuse el. Judecând după atitudinea prietenoasă de ieri a lui Lady Phoebe faţă de tine, pun prinsoare că eşti bine-venită.

Ea se încruntă.

— Nu ştii asta.

— Ba da.

Ea strâmbă din nas.

— Ei bine, ar fi foarte stânjenitor, în orice caz.

— Laşo, spuse el afectuos.

— Nemernicule, replică ea, apoi păru surprinsă de ea însăşi. Ei bine, este adevărat – doar un nemernic ar rata botezul nepoatei sale nou-născute.

El flutură din mână.

— Dacă trebuie să particip la acest eveniment nenorocit de familie, atunci şi tu trebuie să te duci la şedinţele Sindicatului Doamnelor. De acord?

Ea făcu ochii mari.

— Nu am fost niciodată de acord…

— Şi, mai mult, declară el, dat fiind că a fost ideea ta să îndur ospăţul, cred că ar trebui să vii şi tu.

— Eu? Ea făcu ochii mari. Dar…

El îşi încrucişă braţele la piept.

— Vii, altfel nu merg nici eu.

Ea deschise gura, apoi rămase pur şi simplu cu gura căscată la el.

Asa simţi o mare satisfacţie că o făcuse să îşi piardă şirul gândurilor. Zâmbi în sinea lui, luând scrisoarea şi uitându-se la ea.

— Este la şapte seara, peste trei zile. Se încruntă un moment, gândindu-se, apoi zâmbi larg spre ea. Luăm trăsura fratelui tău.

Capitolul 9

Porumbiţa alerga şi alerga prin pădurea întunecată şi sălbatică. Crengile îi biciuiau faţa, şi se împiedică, prăbuşindu-se în genunchi, de mai multe ori, dar se ridică de fiecare dată, căci auzea gărzile regelui urmând-o îndeaproape.

Alergă până când condurii i se zdrenţuiră; alergă până când picioarele începură să-i ardă şi să-i tremure.

Alergă până când auzi un răget îngrozitor…

din *Leul şi Porumbiţa*

Târziu în seara aceea, Bridget Crumb umbla prin casa Hermes, asigurându-se că toate uşile erau încuiate pentru noapte. Era treaba lacheului Bob să încuie peste noapte, dar lui Bridget îi plăcea să facă turul casei pentru a fi sigură că acesta nu uitase nimic.

De asemenea, îi plăcea să supravegheze ceea ce considera în sinea ei a fi domeniul său.

Bridget atinse încuietoarea uşii de la intrarea în casa Hermes, înclină din cap înspre Bill, căruia îi venise rândul să stea de pază la intrarea din faţă, şi se întoarse să urce scările şerpuitoare. Lumina candelabrelor sălta şi pâlpâia pe pereţii întunecaţi în timp ce urca. Pe pereţi atârnau zeci de picturi, multe dintre ele portrete, iar chipurile pictate o priveau ţintă în timp ce trecea. Toţi ceilalţi servitori erau în patul lor – sau cel puţin se retrăseseră în seara aceea iar casa era tăcută, în afară de sunetul paşilor ei. La catul de deasupra verifică fiecare cameră pe lângă care trecea până când ajunse la dormitorul ducelui.

Intră în el.

Casa Hermes era un conac opulent. Toate suprafeţele erau sculptate, aurite, acoperite cu marmură importată – sau toate trei la un loc. Era ca şi când ducele ar fi vrut să arate lumii ce avere avea – îndeajuns încât să construiască o casă pe care să o invidieze un rege.

Dar, chiar şi în asemenea opulenţă, dormitorul principal ieşea în evidenţă.

Pereţii de un roz pal erau acoperiţi cu medalioane sculptate şi aurite de viţă-de-vie şerpuitoare. Într-unul din capete, un şemineu din marmură albă ocupa jumătate din perete. Pe podea era întins un covor gros, roşu cu albastru, iar deasupra erau picturi cu nuduri de zei şi zeiţe care se desfătau.

În centrul camerei se afla cel mai mare pat pe care îl văzuse vreodată Bridget – şi lucrase în case de aristocraţi de la treisprezece ani. Era sculptat dintr-un fel de lemn auriu, stâlpii masivi şi arcuiţi susţinând un baldachin albastru precum cerul, plisat, cu canafi aurii. Alţi canafi aurii strângeau valurile de material în jurul stâlpilor, iar pe pat erau atât de multe perne, că aproape acopereau cuvertura. Bridget pufni trecând pe lângă pat. Servitoarele ei aveau nevoie în fiecare săptămână de o jumătate de oră pentru a şterge praful de pe ridicola piesă de mobilier.

Exact lângă pat se afla un birou de scris delicat, cu incrustaţii de fildeş şi aur. Semăna cu o cutie dreptunghiulară aşezată pe picioare. Partea de sus avea balamale şi putea fi ridicată, astfel încât să te poţi aşeza pentru a scrie scrisori. În centrul părţii din faţă a biroului se afla o gaură de cheie. Biroul era încuiat. Bridget puse sfeşnicul pe o măsuţă şi cercetă încuietoarea. Era din aur – *fireşte* – şi se zgâria uşor dacă nu aveai grijă.

Oftă şi se îndreptă.

Deasupra biroului era atârnat un tablou imens, în mărime natural, al ducelui. Un alt portret al ducelui era

aşezat pe peretele de lângă scară. Şi acesta era în tot mărime naturală. În tabloul *acela* stătea în picioare, frumos şi arogant, înveşmântat în hermină, catifea şi mătase şi ţinând o carte între degetele lui lungi. În *acest* portret stătea întins.

Şi gol.

Ei bine, nu în întregime, se corectă Bridget, aruncând o privire critică spre tablou. Ducele avea totuşi o bucată transparentă de material subţire care îi plutea pe deasupra pelvisului, dar care nu făcea decât să îi evidenţieze organele genitale, în loc să le ascundă.

Bridget bănuia de multă vreme că pictorul îl flatase pe duce când venea vorba despre înzestrările lui.

Dar trebuia să se gândească la chestiuni mult mai importante.

Aruncând o ultimă privire la zâmbetul arogant de pe buzele pictate ale ducelui, se întoarse la biroul de scris. Îşi scoase o agrafă din coafură, o îndoi cu grijă şi, aplecându-se, o introduse încet în gaura cheii.

După cinci minute de manevrare răbdătoare, Bridget auzi un *clic* distinct.

Zâmbi în sinea ei, ridicând capacul biroului.

Înăuntru se aflau rânduri de compartimente. Le verifică metodic pe fiecare şi găsi cerneală, peniţe – câteva tocite până la toc hârtie, nisip, două scrisori care erau scandalos de explicite cu privire la ceea ce dorea expeditoarea ca ducele să îi facă, şi mai nimic altceva.

Bridget se îndreptă şi oftă. Ei bine, cel puţin eliminase biroul de scris. Mai petrecu alte câteva minute căutând sertare ascunse şi, cum nu găsi niciunul, puse totul în ordine şi închise, având grijă să îl încuie din nou.

În timp ce făcea acest lucru, auzi un sunet slab, ca un râset înfundat.

Bridget îngheţă, apucă sfeşnicul şi îl ridică.

Nu era nimeni în încăpere în afară de ea.

Se îndreptă spre uşă şi o deschise.

Şi holul era pustiu.

În spatele ei ceva se mişcă.

Se întoarse brusc, privind înspre colţurile îndepărtate ale camerei ducelui. O uşă din zidul de vizavi de şemineu ducea într-o mică debara. Când ducele era acasă, uneori valetul său dormea acolo. Bridget se îndreptă spre uşa aceea şi o deschise.

Încăperea era tăcută şi goală.

Închise uşa debaralei încet. Bridget Crumb fusese crescută la ţară, dar se considera o femeie sofisticată.

Nu credea în fantome.

Privind încă o dată în jur prin dormitorul ducelui, părăsi încăperea şi închise uşa în urma ei.

Şi îşi puse în minte să-l ceară unei servitoare să instaleze curse de şoareci la etaj.

*

Eve nu era tocmai sigură cum ajunsese în trăsură cu Asa – cu siguranţă nu fusese de acord cu un asemenea lucru –, dar acolo se trezi, trei zile mai târziu. Trăsura se hurducă peste o groapă din caldarâm, iar Eve se clătină odată cu ea, cercetându-l pe Asa, care stătea vizavi. Purta o haină de un roşu aprins în seara aceea, tivită cu dantelă aurie. Dedesubt, jiletca era făcută din brocart auriu, cu broderii negre complicate pe deasupra, iar pantalonii erau şi ei negri. Dacă familia sa era „religioasă”, după cum spusese,

Eve nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că întreaga lui ţinută era menită să provoace.

Ea purta o rochie simplă cenuşie, cu dantelă albă discretă la coate şi la decolteu. Îşi strecurase o eşarfă subţire în corsaj, atât pentru a-i ţine de cald, cât şi din bună-cuviinţă. Fusese convinsă să îi acorde o seară liberă

bine-meritată lui Jean-Marie, dar asta nu însemna că era neprotejată – în afară de Asa, îi avea pe birjarul trăsurii şi pe doi dintre lacheii fratelui său.

Mai mult decât suficient pentru o plimbare prin Londra.

Ea îşi drese glasul.

— Te-ai decis ce cadou îi iei bebeluşului?

Petrecuse ultimele zile continuând să pună în ordine registrele contabile de la Harte's Folly, dar, deşi el lucrase aproape de ea în cea mai mare parte a acelor zile, fusese destul de distant. Acum încetase să bată din picior şi se întorsese către ea.

— Nu sunt sălbatic, să ştii.

Ea ridică din sprâncene.

— Eram doar curioasă.

El mormăi, privind morocănos pe fereastra întunecată.

— Am o guinee pentru ea.

— Îi dai bani unui bebeluş.

— E practic, mormăi el. Concord i-o va păstra, şi-o poate folosi mai târziu pentru… pentru… Se încruntă, părând incapabil să îşi imagineze ce putea cumpăra o fetiţă cu o guinee. Flutură nerăbdător dintr-o mână. În orice caz, *chiar* i-am luat un cadou.

— Bineînţeles ca da, răspunse ea liniştitor. Eu, una, i-am luat o mică bonetă drăguţă care sper că-i va plăcea mamei ei.

De fapt, petrecuse mult mai mult timp decât era necesar căutând cadoul pe Bond Street. Să faci cumpărături de cadouri pentru bebeluşi era foarte captivant.

El o privi ţintă.

— Nu trebuia să aduci un cadou. Este nepoata *mea.*

Ea se simţi lezată auzind cuvintele.

— Ştiu asta, dar am vrut să îi ofer un dar. Un copil

este ceva preţios.

Eve îşi privi mâinile. Nu urma să aibă niciodată un copil, ştia. Atunci putea fi învinovăţită pentru că voia să îşi arate afecţiunea faţă de acesta, deşi nu era rudă cu ea?

Chipul lui se înmuie auzindu-i replica băţoasă.

— Sunt sigur că lui Rose îi va plăcea boneta.

Eve nu avu timp să mai spună ceva, căci se apropiau de o prăvălie. Aşteptă ca lacheul să pună scăriţa, apoi coborî din trăsură. Se aflau la marginea cartierului St. Giles – o zonă îngrozitoare din Londra, deşi această stradă părea destul de liniştită.

Ea privi nedumerită înspre prăvălie – o croitorie.

— Fratele meu şi familia sa locuiesc deasupra prăvăliei, îi spuse Asa în ureche, apropiindu-se intim.

— Oh. Eve îşi netezi fustele, simţindu-se brusc agitată. Adevărul era că nu se simţea foarte comod în prezenţa oamenilor, cu atât mai puţin a celor pe care nu-i cunoştea. Adăugând la asta diferenţa de clasă şi teama că avea să facă vreo gafă, îi venea brusc să se întoarcă în trăsură.

Probabil că Asa îi simţise încordarea, căci îi întinse braţul.

— Sunt zgomotoşi şi direcţi, dar nu muşcă. Ochii lui verzi se înmuiară. Şi cred că îţi va plăcea de surorile mele.

— Păi, bine atunci. Trase aer în piept, încercând să zâmbească. Sugerez să intrăm, ca să îi pot cunoaşte.

O conduse spre mica uşă din lateralul prăvăliei. În spatele ei se afla o scară abruptă care ducea direct la etaj. În timp ce urcară, Eve auzi râsete fericite şi voci ridicate în timp ce vorbeau.

Asa se opri un moment pe palier, îşi îndreptă spatele şi bătu tare la uşa închisă de la capătul scărilor.

Vocile se domoliră puţin, apoi uşa se deschise.

Apăru o femeie cu părul blond-arămiu şi un aer primăvăratic, cu obraji îmbujoraţi şi cu ochi verzi-albaştri

încântători. Îi aruncă o privire domnului Makepeace şi îi sări în braţe.

— *Asa!*

— Bună, Rose, mormăi el, cuprinzându-i umerii zvelţi cu braţele.

— Ce minunat că ai venit! Josiah va fi încântat – îşi aminteşte încă de ziua când l-ai dus la spectacolul acela de marionete, cu *ani* în urmă, iar Prudence, John şi George vor fi foarte încântaţi – cred că în mintea lor eşti un mit. O, nu ai cunoscut-o pe mica Re- becca, ca să nu mai spun de Rachel, proaspătul nostru bebeluş. Se retrase, zâmbind larg, şi o văzu pe Eve, stând stânjenită într-o parte. Aproape că putu vedea privirea scrutătoare din ochi femeii. Dar cu cine ai venit?

Entuziasmul lui Rose atrase atenţia celor dinăuntru. Câţiva copii se adunaseră în jurul fustelor ei, privind ţintă cu ochi mari la nou-veniţi, în timp ce trei femei apărură, uitându-se pe după umerii lui Rose.

Una dintre ele, o femeie îmbrăcată elegant, cu ochi albaştri şi păr de mahon, zâmbi curioasă văzând-o pe Eve.

— Vai, domnişoară Dinwoody, ce plăcere să vă revăd.

Eve zâmbi, căci era Isabel Makepeace, soţia lui Winter Makepeace, administratorul Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi.

Întinse mâna.

— Doamnă Makepeace, bună seara şi… Lady Caire?

Eve clipi confuză spre cea de-a doua doamnă. Avea o expresie serioasă pe chip, păr castaniu şi nişte ochi aurii extraordinari. Ambele femei făceau parte din Sindicatul Doamnelor, dar de ce ar fi participat tânăra doamnă Caire, care era soţia bine-cunoscutului Lord Caire, la acest botez?

Însă aceasta din urmă îi risipi confuzia luând-o de mână şi spunând:

— Numele meu de fată este Makepeace. Mă ocupam de cămin împreună cu fratele nostru Winter. Îi aruncă o

privire ironică lui Asa. Înţeleg că Asa nu v-a spus că sunt sora lui când a decis să vă aducă?

— Ăă… Eve evită să răspundă, nevrând să îl pună pe Asa într-o situaţie stânjenitoare. Privi spre el, dar el se uita încruntat înspre sora lui, fără a o ajuta în vreun fel. Trase aer în piept. Sper că nu este nepotrivită venirea mea.

— Oh, deloc, spuse Isabel cu un glas tărăgănat, apucând-o pe Eve de braţ. De fapt, aş spune că este bine venită.

Asa apăru uşor alarmat.

— Uite ce e…

— Te vom prezenta tuturor.

Ultima femeie vorbi în cele din urmă. Avea părul castaniu al familiei Makepeace şi un zâmbet larg molipsitor. Îi făcu o reverenţă lui Eve. Eu sunt Silence Rivers, cea mai mică soră a lui Asa. Sunt foarte bucuroasă ca aţi putut veni, domnişoară Dinwoody.

— Mulţumesc, spuse Eve, zâmbind cu timiditate. Şi nu vreţi să îmi spuneţi cu toţii Eve?

— Eve, atunci. Intră, te rog.

Silence o apucă pe Eve de braţ şi o traseu uşor.

Ea intră şi rămase imediat fără suflare. Chiar dacă Asa îi spusese cât de mare era familia sa, nu anticipase prea bine impactul pe care urma să-l aibă asupra ei faptul că îi vedea pe toţi strânşi laolaltă, în ceea ce era în mod vădit o încăpere prea mică.

Distinse un şir de ferestre în spatele casei, care dădeau, fără îndoială, într-o curte. Sub ferestre, o masă lungă era încărcată cu tot felul de cărnuri, pâine şi budinci. În timp ce privea, o fetiţă brunetă se ridică în vârful picioarelor şi încearcă să îşi vâre degetul într-o prăjitură de un roz strălucitor. Însă înainte să apuce să o atingă, copila fu ridicată de un bărbat cu părul alb legat la spate cu o fundă neagră. Avea un aer intimidant, adevărul fie spus, dar copila părea să nu fie de aceeaşi părere, căci râse când

o ridică.

Probabil că Silence îi văzuse expresia de pe chip.

— Presupun că este uşor dificil la început, dar, de fapt, suntem cu toţii foarte prietenoşi.

— Femeile, în orice caz, mormăi Asa direct în spatele ei.

În acel moment, un bărbat masiv, cu păr castaniu grizonant, se întoarse mijindu-şi ochii când îi văzu.

— Asa! Frăţioare, sunt surprins că ai reuşit să-ţi laşi treburile şi să vii la botezul nepoatei tale.

Rose se desprinse în tăcere de celelalte doamne, se îndreptă spre bărbat, îl cuprinse de braţ şi, continuând să îi zâmbească, îşi înfipse ferm călcâiul în scobitura gleznei lui.

Bărbatul nu scoase niciun sunet, dar făcu ochii un pic mai mari.

— Suntem cu toţii foarte *fericiţi* că Asa a putut veni, nu-i aşa, dragul meu soţ? întrebă Rose.

— Desigur, dragă soţie. Concord se desprinse de mâna soţiei şi făcu prudent un pas în lături. Bun venit, frate.

— Con, răspunse Asa ţeapăn.

Eve se luptă să nu îşi dea ochii peste cap. Se părea că Rose nu îşi făcea astfel de griji.

— Concord, aceasta este domnişoara Eve Dinwoody. Prietena lui Asa.

„Prietena.” Era un cuvânt inofensiv, dar Eve trebui să îşi reprime un fior auzind că era legată de Asa chiar şi într-un asemenea mod nesemnificativ. Erau prieteni? Ei bine, trebuiau să fie. Nu. O simplă cunoştinţă nu l-ar fi însoţit la botezul nepoatei sale.

— Doamnă.

Concord se înclină pe jumătate. Era cu câţiva ani mai mare, însă exista o asemănare trădată de fermitatea maxilarului şi de privirea directă. Privirea aceea se îndreptă spre Asa, care stătea la jumătate de pas în spatele ei, iar

bărbatul mai în vârstă îşi miji ochii, privind între ei.

— Domnule Makepeace, este o plăcere să te cunosc, spuse Eve sinceră şi văzu că privirea fratelui lui Asa se înmuie.

— Spune-mi Concord, zise el morocănos.

Rose îşi mângâie soţul pe mână.

— Acum, dă-mi voie să te prezint restului familiei.

Ce urmă fu, în opinia lui Eve, o pedeapsă. O prezentă restului familiei Makepeace, inclusiv unui gentilom cu părul alb, care se dovedi a fi bine-cunoscutul Lord Caire, şi soţului lui Silence, care era copleşitor de chipeş, domnul Rivers. Verity Brown, cea mai mare dintre fraţii Makepeace, care îi crescuse se pare pe toţi în afară de Concord, după ce murise mama lor, era o femeie senină de vârstă mijlocie, cu părul mai curând argintiu decât castaniu. Copiii îi provocau o mare confuzie, căci erau şase care alergau de colo-colo, precum şi câţiva micuţi care abia mergeau.

Eve întâlni bebeluşul sărbătorit în cele din urmă. Rachel Makepeace era un copilaş frumos, cu o bonetă tricotată de mână, legată sub bărbie. De sub bonetă se vedea o şuviţă mică de păr negru în centrul frunţii. Stătea într-un coşuleţ, dormind profund, în ciuda mulţimii zgomotoase din jur – unchiul şi tatăl ei făcând cea mai mare gălăgie. Concord îl trăsese pe Asa într-un colt, şi discuţia lor era vădit încinsă, iar vocile le deveneau tot mai ridicate.

— Nu îi băga în seamă, spuse Rose, observându-i privirea. Se ceartă într-adevăr mult, dar *sunt* fraţi, iar Concord nu ar îndrăzni sa facă nimic prea îngrozitor de ziua lui Rachel.

— Ceea ce îmi aminteşte, murmură Eve, desprinzându-şi privirea de la Asa şi de la fratele acestuia. Aceasta este pentru Rachel.

Întinse micul pachet pe care îl strecurase în buzunar.

— Oh! Rose radia în spatele ei. Nu trebuia.

Eve zâmbi timid.

— Cui nu-i place să cumpere cadouri bebeluşilor?

Rose chicoti şi scoase funda cu care era legat cadoul. Desfăcu hârtia subţire în care Eve învelise cadoul, apoi spuse cu suflarea întretăiată:

— Este minunată.

Ridică bonetă albă de pânză, brodată delicat cu cel mai pal roz pe margine, astfel încât să o poată vedea şi celelalte doamne. Temperance şi Silence exclamară, mirându-se de broderia fină, iar Isabel întrebă cum se numea prăvălia în care o găsise.

Rose privi spre Eve, cu ochii licărind.

— Mulţumesc, mă bucur atât de tare că ai putut veni.

— Ne bucuram cu toţii, spuse Temperance cu delicateţe.

Eve privi spre ea, confuză.

— Nu ştie, spuse Isabel, cu o urmă de amuzament în voce.

Privi spre celelalte femei ca şi când le-ar fi cerut permisiunea.

Rose încuviinţă din cap. Isabel se întoarse din nou spre Eve.

— De când sunt căsătorită cu Winter, Asa nu adus niciun prieten să-i viziteze familia.

Verity pufni înăbuşit.

— O, e mai mult de atât, dragă Isabel. Asa nu a adus niciodată o *doamnă* în vizită.

Zâmbi conspirativ spre Eve.

„O, Doamne.” Eve deschise gura să explice că între ea şi Asa lucrurile nu stăteau aşa. Erau cunoştinţe de *afaceri.*

Dar nu apucă, fiindcă în acel moment Concord îl lovi pe fratele său Asa direct în faţă.

*

Asa se clătină dându-se înapoi sub pumnul lui Concord. Lovitura în obraz durea al dracului. Mormăi lăsând capul în jos şi atacând, prinzându-l pe Concord de talie şi izbindu-se amândoi într-un scaun din spatele lor. Scaunul se prăbuşi zgomotos sub greutatea lor combinată, şi se rostogoliră amândoi pe podea, cu Asa deasupra.

Naiba să-l ia pe fratele lui cel făţarnic!

Asa îşi trase pumnul înapoi – descoperind că braţul îi era imobilizat din spate.

Mârâi, trăgându-se din mâinile care îl ţineau, dar nu reuşi să se elibereze. Privi în jur şi îi descoperi pe cumnaţii săi, Lord Caire şi „domnul Rivers” – fostul pirat celebru, cunoscut drept Micky Fermecătorul.

Rivers zâmbi larg şi făcu cu ochiul.

— Te-a lovit bine, dragă *frate.*

— Dă-mi drumul, codoş prost, mârâi Asa.

— Nu cred, spuse Lord Caire de cealaltă parte.

Surorile sale aveau cel mai *prost* gust la soţi – ei bine, poate cu excepţia lui Verity, care se căsătorise cu John Brown. John şi cel mai tânăr dintre fraţii Makepeace, Winter, îl ţineau pe Concord. John părea calm, în timp ce bărbatul cu douăzeci de ani mai tânăr decât el încerca să-i scape din mâini.

— Concord Resilience Makepeace! Rose apăruse în faţa soţului ei, cu mâinile în şolduri. De ce l-ai lovit pe fratele tău în ziua botezului fiicei noastre?

Un moment, Con păru aproape spăşit.

— A spus că e prea ocupat, de aceea nu vine niciodată în vizită. Nici măcar nu ştia că Silence a născut-o pe Concordia în martie!

Rose făcu ochii mari auzindu-l, iar Silence, care stătea la un pas în urma ei, privi într-o parte, muşcându-şi buza.

— *Dobitocule,* îi şuieră Micky O’Connor în ureche. În tot acest timp, ai spus că nu ai venit să vezi copilaşul de

teamă să nu mă dai de gol.

Asa simţi o împunsătură îngrozitoare în stomac, dar refuză să se lase distras. Îşi smuci bărbia spre Concord.

— Eşti la fel de rigid şi de neiertător ca tatăl nostru. De ce dracu' ar trebui să vin la vreo reuniune *familială* când sunt primit astfel?

— Să nu îi rosteşti numele! strigă Con. Nu ai dreptul, după suferinţa pe care i-ai provocat-o.

— *Dreptul?* Asa simţi că i se răsfrânge buza superioară. O, scuzaţi-mă. Nu ştiam că te-a făcut cu *sămânţă* de aur.

Cineva icni, dar el nu-i acordă atenţie. Fusese o idee proastă din capul locului. Ca şi cum vreunul dintre membrii familiei sale, în afară de Concord, i-ar ura vreodată bun venit din nou.

— Taci din gură! urlă Concord, iar câţiva dintre copii plângeau deja. Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti după ce…

Se opri brusc, închizând gura cu un pocnet sonor al dinţilor.

O, dar până şi Con ştia că nu era bine să vorbească despre *acel* lucru.

— Ce voiai să spui, dragă frate? comentă Asa e un ton scăzut. Cum îndrăznesc după ce minunatul şi sfântul nostru tată m-a *dezmoştenit?*

În liniştea bruscă, până şi copilaşii încetară să mai plângă.

— Ce? Cea care vorbise fu Verity. Despre ce vorbeşti, Asa?

În cele din urmă, Asa îşi desprinse privirea de la Con şi se uită înspre sora lui mai mare. Verity fusese sufletul familiei de la moartea mamei lor. Era însă surprins de cât de tare îi încărunţise părul. Atât de mult trecuse de când o văzuse ultima oară?

Deodată, se simţi obosit. Îşi trase braţele din mâinile cumnaţilor.

— Tata m-a dezmoştenit, Verity, când aveam nouăsprezece ani. Mi-a spus să plec şi să nu mai vin niciodată atâta timp cât trăieşte el. De aceea am plecat de acasă.

— Dar… Ochii ei căprui calzi erau mari şi priveau şocaţi de la el la Concord. De ce nu a spus nimic? *Tu* de *ce* nu ai spus?

El ridică din umeri.

— Cine ştie de ce a făcut tata vreun lucru? Nu ţi-am spus pentru că nu am crezut că are vreun rost. Cuvântul tatei era lege, nu-i aşa?

Ea tresări auzindu-l, dar apoi privi gânditoare spre fratele lor.

— Însă Con ştia că tata îţi interzisese să faci parte din familie.

— Nu ştiu dacă tata i-a spus înainte să moară, dar ştia cu siguranţă când a citit testamentul tatei, cu cinci ani în urmă. Asa zâmbi larg, fără nicio urmă de veselie. Trebuia să existe o explicaţie când am fost înlăturat din testament.

Con făcu o grimasă, desprinzându-şi privirea de a lui.

Ceea ce îi confirmă lui Asa toate suspiciunile pe care le avusese vreodată. Gura îi tresări privind spre Verity.

— Nu te-ai întrebat de ce a moştenit Con întreaga berărie după ce a murit tata?

Verity clătină încet din cap.

— Nu am ştiut. Am crezut – am presupus – că tu nu ai vrut pur şi simplu să ai de-a face cu afacerea.

— A fost un om bun, spuse Con tare, ca pentru a se convinge pe sine însuşi. Tata a fost un om cu frica lui Dumnezeu şi onest.

— Era onest într-adevăr, spuse Asa dispreţuitor.

— Dar *de ce* te-a dezmoştenit, Asa? întrebă Temperance încet.

El o privi, şi buza de sus i se răsfrânse.

— Din pricina afacerii mele.

O auzi pe Eve trăgând aer în piept şi ştiu că pusese totul cap la cap. Dumnezeule, ura totul. Ura să fie judecat. Ura că *ea* îl vedea expus în felul acesta.

— Şi ce fel de afacere este, aş vrea să ştiu? întrebă Concord. Orice ar fi fost, l-a şocat şi l-a îngrozit pe tata. Vii îmbrăcat aici ca un filfizon, în dantelă şi catifea, fiind evident că faci bani frumoşi, şi nu văd cum i-ai face altfel decât dacă te-ai ocupat de o casă deocheată în aceşti ultimi zece ani.

Asa îşi dădu capul pe spate şi râse zgomotos.

— Un bordel! Bineînţeles că la asta se gândeşte mintea ta ipocrită. Spune-mi, Con, stai treaz imaginându-ţi că dansez cu femei uşoare în timp ce tu îţi tragi pe tine cămaşa modestă şi te duci la culcare?

— Asa! exclamă Verity.

— Nebun nenorocit, fără minte! strigă Concord.

— Ticălos făţarnic ce eşti! urlă Asa la rândul său.

— Nu înţeleg.

Vocea clară a lui Eve pătrunse printre strigăte.

— Ce nu înţelegi? întrebă Verity.

Dar Eve se uită spre el.

— Vrei să spui că în toţi aceşti ani nu le-ai spus niciodată membrilor familiei tale cum îţi câştigi traiul?

— Nu.

Asa o privea încruntat

— De ce? întrebă ea, părând uluită. Se întoarse spre Verity, care stătea lângă ea. Este administratorul de la…

— *Eve!*

— Harte’s Folly. Privi spre el ciudat, poate din pricina că îi spusese pe numele de botez. De fapt, patronul.

— Dar a ars. Temperance părea îngrijorată. Cu un an şi ceva în urmă. Eram acolo când s-a întâmplat. Ea privi înspre el, iar ochii ei căprui păreau plini de durere. *De ce* nu ne-ai spus?

— Nu am crezut că v-ar pasa.

Temperance icni ca şi când ar fi lovit-o, iar Lord Caire îi luă mâna.

— Suntem familia ta. Bineînţeles că ne *pasă.*

Eve îşi drese glasul.

— Asa reconstruieşte grădina. Se îmbujoră când se întoarseră cu toţii spre ea, dar rămase pe poziţie. A fost, într-adevăr, ocupat. Cel puţin anul trecut. Fratele meu este ducele de Montgomery. A investit în Harte's Folly, şi eu îi administrez investiţia. Vom deschide din nou în două săptămâni.

Urmă un scurt moment de linişte. Apoi Concord privi spre Asa, cu fruntea încruntată.

— O grădină de agrement? Tata a dezaprobat o grădină de agrement?

— Şi teatrul din aceasta, răspunse Asa, ceea ce era o ipocrizie din partea lui, având în vedere că Sir Stanley Gilpin era prietenul lui cel mai bun.

Con înţepenise când Asa îl numise pe tatăl lor ipocrit. Asa arătă spre faţa lui, întorcându-se spre Eve.

— Uite, vezi? *De aceea* nu le-am spus niciodată.

— Îmi pare foarte rău că tatăl tău nu a fost de acord cu Harte's Folly, spuse Eve simplu. Privi serioasă spre Verity. Este cea mai încântătoare grădină din Londra, cred, şi teatrul este pur şi simplu magnific. Tocmai am angajat un nou *castrato* pentru opera de deschidere, şi, desigur, va cânta şi La Veneziana. Se încruntă privind cu îndoială spre familia lui. *Aţi auzit* de La Veneziana?

— O, da, spuse Isabel, iar Temperance şi Silence se grăbiră amândouă să încuviinţeze din cap.

Eve zâmbi, iar ochii ei albaştri se luminară.

— Atunci ştiţi cât de minunată va fi opera. Aţi dori bilete, să veniţi la grădină când se deschide?

— O, pentru…

Dar cuvintele lui Asa fură acoperite de vocile copiilor.

— Mama, putem? strigă John sau George – erau

gemeni, şi Asa nu reuşea să îi distingă.

— Desigur, spuse Rose cu căldură. Ce interesant!

Asa clipi. Nu crezuse niciodată că Rose şi Con erau atât de religioşi ca tatăl lor, dar tot era surprins că Rose se arăta interesată de Harte's Folly.

— Atunci ne vom asigura că vom trimite bilete, spuse Eve.

— Pentru *toată lumea?* întrebă George sau John. Băiatul moştenise, evident, tenacitatea tatălui său.

— Da. Eve zâmbi spre el. Faceţi parte din familie, la urma urmelor.

Asa mormăi.

Caire îl pocni pe Asa peste umăr – tare.

— *Ce generos* din partea ta, dragă frate.

Asa l-ar fi privit crunt dacă nu ar fi auzit murmurul din partea cealaltă.

Nenorocitul de pirat îi şoptea la ureche:

— Va trebui să ai grijă de ea – ţi-ar da ţie întreaga afacere, atât de dulce şi de generoasă e.

Dulce? Eve? Asa aproape pufni – până când privi spre ea. Eve zâmbea blând spre unul dintre copilaşi, care se prinsese cu mâna lipicioasă de fustele ei. Era oare aceeaşi femeie care îi invadase casa, tăindu-i creditul fără să asculte ce avea de spus? Aceeaşi femeie care stătea atât de ţeapănă în timp ce scria rânduri după rânduri în nenorocitul de registru contabil? Aceeaşi femeie care păruse atât de speriată când o sărutase? Da, îşi dădu el seama. Era o harpie şi o porumbiţă, aspră şi blândă, rigidă, dar ai cărei ochi albaştri luciseră de curiozitate când el îi descrisese cum se atinge o femeie.

Privi cum sălta cu blândeţe copilaşul în braţe şi se gândi: „Naiba să mă ia, sunt prins până peste urechi de data asta".

Capitolul 10

Porumbiţa căzu în genunchi de frică, fără a vedea nimic în întuneric, şi ceva – ceva mare, blănos şi puternic – năvăli asupra ei, împingând-o.

— Ai milă! ţipă fata, dar singurul răspuns fu un răget asurzitor.

Apoi nu mai ştiu de ea...

din *Leul şi Porumbiţa*

Târziu în seara aceea, Eve urcă obosită în trăsură. Seara nu fusese un dezastru, în ciuda certei dintre Asa şi fratele său. Îi făcuse mare plăcere să îi cunoască familia, şi, chiar dacă Asa şi Concord nu mai vorbiseră după ceartă, cel puţin nu se luaseră la bătaie.

Era ceva bun în treaba asta, şi credea că ar trebui să se mulţumească şi cu atât.

Vizavi de ea, Asa stătea rezemat de perne.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că s-a terminat.

Ea se încruntă spre el dezaprobator.

— A fost foarte plăcut, cred eu.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Chiar şi copiii care ţipau? Chiar şi *bărbaţii* care ţipau?

Întinse mâna, bătând în plafonul trăsurii, pentru a-l anunţa pe birjar că erau gata.

— Ar fi fost mai bine dacă bărbaţii n-ar fi ţipat, recunoscu ea şi ezită un moment. Trăsura se clătină şi porni. Chiar nu ştiau despre Harte's Folly?

El ridică din umeri, privind pe fereastră, deşi era întuneric şi Eve se îndoia că putea vedea ceva.

— Nu au întrebat, iar eu nu le-am oferit informaţia voluntar. După ce tata... Flutură dintr-o mână, apoi o lăsă să-i cadă în poală, clătinând din cap.

— Asa... Ea îşi alese cuvintele cu grijă. Trebuie să fi fost greu când te-a dezmoştenit tatăl tău.

— *Greu.* El râse, scoţând un sunet strident şi chinuit. M-a dat afară din familie. Mi-a interzis să vin acasă, nu mai puteam merge în vizită când era el acolo. Clătină din cap, privind pe fereastră. Tata era prieten cu Sir Stanley de multă vreme – practic, acesta făcea parte din familie. Când i-am spus că vreau să lucrez la teatru – teatrul lui Sir Stanley –, nu mi-a trecut nicio clipă prin cap că mă va dezaproba cu atâta înverşunare. Mi-a spus direct că puteam să o fac, dar nu ca fiu al său, şi, fiind tânăr şi pripit, am acceptat oferta. Mi-am făcut bagajele şi am plecat din casa familiei înainte de apus, cu mâinile goale. Mulţumesc lui Dumnezeu că Sir Stanley m-a primit la el, căci nici măcar nu mă gândisem unde aveam să pun capul în seara aceea.

Ea simţi o strângere de inimă. Trebuia să fi fost îngrozitor să fie respins atât de categoric de un părinte. Bătrânul duce nu-i fusese niciodată tată, dar ştiuse întotdeauna că Val, în felul său capricios, urma să aibă grijă de ea.

— Mă bucur că Sir Stanley a fost atât de amabil, spuse ea cu blândeţe.

— A fost. Mai bun decât tata, cu siguranţă.

Buza de sus i se răsfrânse.

Nu mai putea adăuga ceva fără a-l condamna mai mult pe tatăl lui, astfel că Eve nu făcu decât să îl privească.

Asa se uita pe fereastră în întuneric, cu mâna strânsă pumn pe coapsă.

— Nu am mai vorbit niciodată cu tata, ştii? Nouă ani am locuit cu Sir Stanley la Harte's Folly şi nu am încercat niciodată să îl contactez, în ciuda îndemnurilor lui Sir Stanley. Poate că, dacă aş fi încercat... Clătină din cap şi privi spre ea. Tata a murit brusc. Nu a fost bolnav, nu a existat niciun semn. Pur şi simplu s-a dus la culcare într-o

seară şi nu s-a mai trezit a doua zi – sau aşa mi-a spus Con ulterior. Atunci am aflat că tata mă tăiase din testament. A fost ca şi cum nu m-aş fi născut.

— Îmi pare rău, şopti ea.

El îşi ridică bărbia, mijind ochii verzi.

— Nu e nevoie să-ţi fie milă de mine. M-am asigurat în trecut că Harte's Folly va fi un succes şi mă voi asigura că se va bucura de şi mai mare succes în viitor. Nu sunt un diletant uşuratic, indiferent de ceea ce a crezut tata sau de ce crede Con acum. Nu am nevoie de ei, familie sau nu.

Eve se foi stânjenită, dându-şi brusc seama că dorinţa lui Asa de a redeschide grădina nu avea de-a face doar cu banii.

— Ştiu că nu eşti un diletant, spuse ea. Şi că grădina este importantă pentru tine. Dar nu ai decât o familie. Concord nu părea să ştie *de ce* te-a dezmoştenit tatăl tău – şi nu sunt sigură că este împotriva teatrului, aşa cum era tatăl tău. După tot acest timp, nu poţi să vorbeşti cu el?

— Concord este la fel de încăpăţânat ca tata.

Eve zâmbi, înclinându-şi capul.

— La fel încăpăţânat ca tine?

El zâmbi slab.

— Poate.

Ea îşi încrucişă mâinile în poală, zâmbind la rândul ei.

— Ei bine, în orice caz, mi-a făcut plăcere să-ţi cunosc familia şi să văd copiii astăzi.

— Înseamnă că îţi plac copiii?

Vocea lui era aproape ca un tors de pisică. Ea îşi privi mâinile, iar gura ei tremură uşor.

— Cui nu îi plac? Sunt atât de moi şi de vulnerabili, şi au degete atât de mici.

Îşi muşcă buza, ştiind că dezvăluise prea mult.

Asa rămase tăcut, şi în cele din urmă ea ridică privirea, văzând că ochii lui verzi se îmblânziseră privind-o.

Eve înghiţi în sec şi afişă un zâmbet strălucitor.

— Şi sunt atât de mulţi copii în familia ta…

El pufni, depărtându-şi picioarele.

— Suntem, evident, una dintre cele mai fertile familii din Londra. Lui Concord ar trebui să-i fie ruşine.

— Aş zice că părea mai degrabă foarte mândru, de fapt, murmură Eve.

Asta îl făcu să îi arunce o căutătură cruntă. Apoi ea zâmbi melancolică.

— Poate eşti gelos că nu ţi-ai făcut o familie încă?

— O, nu. El clătină hotărât din cap. Nu plănuiesc să îmi fac o familie.

— De ce nu?

— Nu ai fost atentă? Întinse mâinile, clătinându-se uşor în ritmul trăsurii. Am o grădină de condus. Harte’s Folly îmi ocupă tot timpul, şi este pe primul loc.

Ea simţi o undă de stânjeneală şi se încruntă.

— Într-adevăr? Dar sunt mulţi bărbaţi care au afaceri şi reuşesc totuşi să se căsătorească şi să aibă copii. Fratele tău se ocupă de o berărie, dacă nu mă înşel, şi totuşi a participat la sărbătorirea naşterii celui lui de-al şaselea copil al său, în seara aceasta.

El ridică din umeri.

— Poate că funcţionează destul de bine pentru Concord – micuţa lui berărie şi trupa de copii –, dar eu nu mă ocup de o astfel de afacere. Lucrez zi şi noapte la Harte’s Folly. Nu am loc în viaţă pentru nimic altceva.

— Sau pentru nimeni altcineva? Ea îşi înclină capul, studiindu-l. Asta sună foarte… singuratic.

Unul din colţurile gurii lui se arcui, iar ochii lui verzi deveniră brusc amuzaţi.

— Nu atât de singur, te asigur. Am nevoi ca orice alt bărbat şi mă asigur că le împlinesc.

Ea îşi ţuguie buzele pentru a ascunde faptul că inima i-o luase la galop gândindu-se la *nevoile* lui.

— Am înţeles de la Violetta că nu o mai… delectezi.

— Da, spuse el tărăgănat, sprijinindu-şi capul de pernă. Privea pe sub pleoapele lăsate. Lumina pâlpâitoare a lămpii se reflecta în ochii lui. Băuse trei sau patru beri la fratele său în timpul cinei, observase ea, şi se întreba dacă nu cumva îl afectaseră. Presupun că va trebui să găsesc pe altcineva pentru a-mi satisface dorinţele.

Ea îşi linse buzele agitată.

Privirea lui se fixă asupra gurii ei, şi vocea îi sună răguşit când spuse:

— Sau s-ar putea să trebuiască să mă satisfac singur.

Mâna lui alunecase spre coapsă şi… Era doar în mintea ei sau se vedea o umflătură în prohab?

Ea înghiţi în sec.

— Ce… Ce vrei să spui?

El zâmbi ironic auzind-o, cu dinţii albi strălucind, şi în obraji îi apărură gropiţele acelea ispititoare.

— O, Eve, eşti atât de inocentă. Ar fi trebuit să se simtă insultată, ştia că aşa ar fi trebuit, dar vocea lui joasă promitea informaţii. Nu ţi-am spus că o femeie poate fi satisfăcută cu degetele sau cu gura de către un bărbat, fără ca el să pătrundă în ea?

— Da.

— Ei bine, un bărbat poate fi satisfăcut în acelaşi fel, zise el cu voce profundă, frecându-se pe coapse. De mâinile… Sau de gura unei femei.

Ea rămase fără suflare la acel gând. Spunea că o femeie şi-ar pune mâinile – *gura* – acolo?

Deodată, simţi că o strânge corsajul, iar răsuflarea i se acceleră. Nu ştia unde să se uite: la degetele acelea lungi cu care îşi masa piciorul sau la ochii lui verzi care licăreau atotştiutori.

— Şi, bineînţeles, continuă el, femeia se poate satisface *singură* – cu mâna –, şi bărbatul… Mâna lui urcă, exact între picioarele larg desfăcute. Se prinse de prohab direct – şi obscen –, privind-o.

Ea se pierdu cu totul. Nu mai ştia unde se afla, ce oră era, cine era el şi cine era *ea.*

Priviţi ţintă în ochii aceea verzi senzuali şi şopti:

— Arată-mi!

El făcu ochii mari, de surpriză, de încântare sau din cu totul alt motiv, nu era sigură şi oricum nu conta, căci privirea ei era fixată asupra prohabului lui. Mâna lui apăsa *ceva* de sub material, apoi cealaltă mână o urmă pe prima.

Fără grabă, hotărât, îşi deschise nasturii de la prohab.

Eve îşi strânse mâinile în pumni, prinzându-se de pernele care o încadrau, în timp ce trăsura luă o curbă.

El îşi desfăcu prohabul.

— O, e mai bine.

Ochii ei se îndreptară grăbiţi spre chipul lui. El zâmbea, privind-o.

— Devine strâmt când mă întăresc.

Ea îşi muşcă buza, incapabilă să se abţină să nu privească spre poala lui. I se vedea lenjeria albă, prin care se distingea o coloană groasă.

— Vrei să o vezi, nu-i aşa, murmură el, strângându-se uşor. Vrei să mă vezi pe *mine.*

Ea îşi linse buzele.

— Da.

— Atunci, priveşte, şopti el, desfăcându-şi şiretul care îi ţinea lenjeria strânsă. Îşi înfipse picioarele în podea şi îşi ridică coapsele o idee, trăgând de partea din faţă a pantalonilor şi a lenjeriei.

Ieşi la iveală, arămie şi groasă, mai mare decât îşi imaginase ea. O ţinu dreaptă, astfel încât ea să o poată privi. Părea că îi pulsează între degete, cu glandul acoperit de vene şerpuitoare, şi prepuţul începând să se retragă de pe capul umflat. Părea umed acolo, ca şi când ar fi plâns, iar ea se înghiţi cu dificultate.

— Priveşte, spuse el din nou, strângându-şi pumnul, mişcându-l dinspre rădăcină înspre cap, strângând pielea

alunecoasă de pe cap când ajunse în vârf.

Eve simţea o tensiune în piept şi, prin contrast, pântecele îi era cald şi cumva lichid. Ceva o gâdila între coapse, şi ştia undeva în mintea ei că ar trebui să pună capăt. Să-l facă să se acopere. Să închidă ochii pentru a nu mai vedea imaginea dezmăţată şi obscenă.

O, dar nu voia să o facă.

Nu voia să o facă.

Ochii ei priviră spre chipul lui, care se înroşise, iar ochii lui erau ca două fante. O privea. Ca şi când privirea ei era importantă pentru el în timp ce se atingea.

În timp ce el îşi atingea *mădularul.*

Eve trase aer în piept gândindu-se la cuvânt, privind înapoi în jos. El îşi ridicase cămaşa, îndepărtând-o din cale cu cealaltă mână, şi îi vedea muşchii plaţi de pe abdomen, flexându-se în timp ce se atingea. Un desiş de păr întunecat îi înconjura ombilicul, îngustându-se abrupt dedesubt, într-o linie subţire care dispărea în desişul de cârlionţi din jurul mădularului. Stătea cu picioarele depărtate, încă îmbrăcat cu cămaşa albă şi cu jiletca aurie, cu haina stacojie desfăcută larg în jurul coapselor. Se împingea cu picioarele în podea, şi ea îl văzu începând să mişte din şolduri, împingându-se în pumn într-un ritm susţinut.

Arăta ca un satir desfrânat, debordând de sexualitate şi de dorinţă, şi ea îşi dori brusc să-şi fi scos *toate* hainele. Voia să-i vadă sfârcurile şi fesele, voia să îi descopere pieptul lat şi gol.

Ar râde şi-ar lăsa-o, ştia. Cumva, ştia. Asa Makepeace ar face orice i-ar cere. Nu avea pic de ruşine.

Nu, mai mult: se *desfăta* în neruşinare.

Iar ea era bucuroasă – atât de bucuroasă – că era un astfel de bărbat. Când urma să mai aibă vreodată şansa să vadă asta, un bărbat pierdut în propriile lui nevoi, icnind, gâfâind de efort? Aşa ceva nu avea să se mai întâmple vreodată în viaţa ei, şi era brusc fericită că avusese curajul

să îl roage să i-o arate.

O, dar nu se putea gândi la asta acum. Acum, în momentul acela, când acest lucru incredibil se întâmpla în faţa ei, trebuia să absoarbă totul. Trebuia să îşi întipărească imaginile, şi sunetele şi, Dumnezeule, *mirosurile,* în memorie.

Inspiră profund. În aer plutea un parfum de mosc, sărat şi animalic, şi Eve îşi strânse instinctiv picioarele.

El zâmbi deodată, scrâşnind din dinţii albi, ca şi când ar fi ştiut ce efect avea asupra ei. Pumnul lui se mişca mai iute acum, capul roşu intens al mădularului apărând şi dispărând între degetele lui. Strălucea, complet dezvăluit, şi atât de mare, că Eve îşi muşcă buza.

— Acum, mormăi el. Acum, Eve, priveşte-mă. Mă priveşti?

— Da, gemu ea.

Muşchii gâtului se încordară, şi un lichid alb erupse din mădularul lui, scurgându-se în jeturi, iar picioarele i se cutremurară şi mâna încetini.

Şi în tot acest timp o privi.

*

Membrele lui Asa rămaseră fără vlagă, în timp ce o privea pe Eve pe sub pleoapele lăsate. Avea faţa îmbujorată; sânii, acoperiţi de o eşarfă moale, tresăltau.

Era aţâţată.

El o ştia, chiar dacă ea nu era conştientă de acest lucru, şi *asta* – mai mult decât orgasmul şocant de plăcut – îl satisfăcea.

Închise ochii fredonând pentru sine, simţind legănarea trăsurii, în timp ce înaintau prin Londra întunecată. Era ciudat. Nu o atingea – nu o putea atinge –, însă se simţea mai aproape de ea decât de multe dintre femeile cu care se culcase. Poate din pricină că ceea ce făcuse el acum era un

lucru intim. Poate pentru că era evident că ea nu mai mersese vreodată atât de departe.

Sau poate că era pur şi simplu pentru că o făcuse pentru Eve.

Doar pentru Eve.

— Este… Vocea ei blândă îl trezi din somnul în care aluneca, întotdeauna este aşa?

El deschise ochii. Ea se uita încă fix la mădularul lui pe jumătate tare, care se odihnea gol pe coapsa lui. El zâmbi. Întotdeauna era plăcut să fii admirat de o femeie.

— De cele mai multe ori. Uneori mai bine, deseori nu atât de bine.

El oftă şi se ridică în capul oaselor, apoi îşi şterse mâinile pe o batistă, înainte de a-şi ascunde mădularul, încheindu-se la pantaloni.

— Mulţumesc, spuse ea.

El ridică privirea. Ea îşi muşcă buza, cu o cută mică între ochi. Regreta ce făcuseră? Sau, mai rău, se gândea că făcuse ceva necuviincios?

— Cu plăcere, spuse el cu blândeţe. Păcat că nu îi putea arăta mai mult. I-ar fi plăcut să o facă se simtă minunea unui orgasm.

Să treci prin viaţă fără a simţi niciodată asta – ei bine, era o tragedie, într-adevăr. Şi faptul că *Eve* era cea care era atât de îngheţată… Se încruntă în sinea lui. Faptul că *ea* era în ipostaza aceasta era îngrozitor de greşit. Eve ar trebui să fie liberă să se abandoneze, să se dezlănţuie fără ezitare sau teamă.

Era un rău fundamental în lume faptul că ei îi era inaccesibil acest lucru.

Trăsura se opri brusc hurducându-se, aproape proiectându-l în poala ei. În acelaşi, timp se auzi o împuşcătură în noapte şi cineva strigă:

— Ieşi la iveală şi predă-te!

„Ce naiba?” Erau în mijlocul Londrei.

— Întinde-te la pământ! şuieră Asa către Eve.

Exact la timp. Portiera trăsurii se deschise brusc, şi un bărbat mascat stătea acolo, cu două pistoale în mână.

În spatele lui, Eve scânci de teamă.

Furia, clocotitoare şi purificatoare îi arse venele lui Asa când auzi sunetul.

Apoi bărbatul mascat rânji.

— La dracu'. Asa se ridică în faţa bărbatului. *Tu...* îi dădu braţul deoparte. *Cine...* împuşcătura trecu prin pernele trăsurii când îl prinse de celălalt braţ. *Dracu'...* îi ridică braţul spre plafon. *Crezi...* A doua împuşcătură trecu prin plafon. *Că eşti...* Asa îi luă pistolul. *Ticălosule.* Îl întoarse. *Nenorocitule.* Şi îl izbi peste faţă cu mânerul dăltuit în relief. *Şi nemernicule?*

Sângele ţâşni din nasul hoţului, care căzu din trăsură ţipând.

Asa aruncă pistoalele goale şi sări după el. Afară, un al doilea bărbat mascat stătea călare, privind cu ochii mari spre tovarăşul său, care se zvârcolea la pământ.

— Cum *dracu* îndrăzneşti. Asa se îndreptă spre bărbatul ghemuit şi îl lovi între picioare. Să o *ameninţi.* Bărbatul căzut gâfâia, ducându-şi mâinile de la faţa însângerată între picioare. Pe doamna *mea.* Asa se aplecă, îl ridică de spatele hainei şi îl scutură îndeajuns de tare încât să îl facă să sară dintr-o parte în alta. *Vierme nenorocit?*

— Dă-i drumul!

Era cel de-al doilea hoţ, cu vocea stridentă şi panicată.

— Bucuros.

Asa îi dădu drumul primului hoţ şi se îndreptă spre omul călare, cu mâinile relaxate pe lângă corp.

Al doilea hoţ făcu ochii mari în spatele măştii, şi pistoalele pe care le îndrepta spre Asa tremurară.

— Ce… faci?

— Te voi trage de pe calul tău *nenorocit,* îţi voi lua pistoalele alea *împuţite,* te voi împuşca în genunchii de *dobitoc,* apoi te dau cu capul ăla de *idiot* de caldarâm, spuse Asa.

Unul dintre lachei scoase un sunet.

Primul hoţ făcu o mişcare bruscă pentru a se elibera, căţărându-se pe calul celui de-al doilea. Calul se urni, şi în câteva secunde sunetul copitelor se stingea în depărtare.

Asa era foarte dezamăgit.

Privi înapoi spre birjar şi spre lachei. Păreau teferi, deşi aveau ochii nefiresc de mari.

Asa urcă din nou în trăsură.

— Du-ne de aici.

Intră şi se trânti pe banchetă, şi trăsura se urni.

Pe celălalt scaun, Eve nu părea a se fi mişcat de când începuse atacul. Era încă înghesuită în colţ, cu faţa albă, cu ochii închişi, ca şi când ar fi vrut să blocheze lumea.

El se încruntă îngrijorat.

— Eve?

Ea tresări şi deschise ochii, privind spre el confuză.

Asa se ridică şi se duse lângă ea, dar, când întinse mâna spre ea, Eve se retrase.

— Nu mă atinge!

El strânse din dinţi, ferindu-şi privirea. *Nu* era jignit de frica ei vădită faţă de el.

— Aşadar, mă urăşti acum?

— Nu, clătină ea din cap. Nu, bineînţeles că nu.

— Dar nu mă laşi să te ating.

Ea privi într-o parte.

— Nu las pe niciun bărbat să mă atingă.

— Eu sunt orice bărbat, Eve? întrebă el, dur şi direct.

Nu ar trebui să insiste acum, nu când era şocată şi încă tremura, dar nu se putea abţine. Se săturase de asta. Ura frica pe care ea o resimţea faţă de el.

— Nu… Eu… Ea înghiţi. Ai fost atât de violent.

— Te protejam! Tresări auzindu-şi vocea puternică în spaţiul mic al trăsurii.

— Nu trebuia…

— *Pe dracu.* Se întoarse – nu o atinse, nu, Dumnezeule, nu asta – şi se aşeză cu faţa la ea pe scaun. Voi folosi orice mijloace sunt necesare, orice fel de violenţă *vreau* pentru a te proteja. Înţelegi, Eve? Nu este negociabil. Voi *ucide* dacă va fi nevoie pentru a te şti în siguranţă.

Ciudat, cuvintele lui aspre păreau a o linişti.

— Înţeleg, spuse ea încet. Ştiu raţional că trebuia să îi faci rău acelui bărbat. Îşi frânse mâinile în poală. Dar emoţional… Eu… Nu pot depăşi teama aceasta.

Părea furioasă pe ea însăşi, iar el se întrebă dacă ştia măcar cât de frustrată era.

— Bine, spuse el. Bine. Te poţi îndepărta de mine pentru moment. Poţi sta la distanţă, tremurând. Dar, Eve, nu te voi lăsa să o faci mereu.

Ea ridică privirea auzindu-l, iar ochii ei albaştri erau mari şi speriaţi.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, zise el, lăsându-se cuprins de spiritul onoarei, căutându-şi cuvintele, că nu voi lăsa lucrurile astfel. Te *voi* atinge. Cândva. Undeva. Te voi atinge peste tot, Eve, şi, mai mult, îţi va plăcea.

Vocea lui devenise mai profundă în timp ce vorbea, iar la ultimele cuvinte se transformase într-un mormăit grav. Simţea că i se mişcă mădularul doar gândindu-se că avea să o atingă.

Că ea avea să îi *permită* să o atingă.

Ea îl privea ca şi când ar fi fost fermecată, iar buzele ei roz încântătoare tremurau încă, şi, când le depărtă pentru a vorbi, trebui să se forţeze să îşi ridice privirea spre ochii albaştri.

— Dar… Dar ai promis să nu mă atingi fără să te rog.

— Şi nu o voi face, promise el. Mă vei *ruga* să te ating,

Eve Dinwoody, nu-ţi fie teamă de asta.

Ea făcu ochii mari, iar trăsura se opri, şi Asa îşi dădu seama că ajunseseră acasă la ea. Se ridică, apoi deschise uşa şi sări să îi aşeze scăriţa.

Asa se întoarse, întinzând mâna automat pentru a o ajuta să coboare înainte de a-şi aminti.

— La dracu'.

Nu îşi retrase mâna, ci o lăsă acolo, ca pe-o ofrandă.

Ea era în uşa trăsurii, şi el se aştepta să îi ignore pur şi simplu gestul. Era clar că ezita, privind mâna întinsă. Apoi se îndreptă puţin, ca şi când şi-ar fi făcut curaj.

Îi întâlni privirea şi îşi puse mâna pe a lui.

Pielea ei atinse pielea lui, şi el trebui să se abţină să nu tresară.

Era mai intim decât un sărut.

O ajută să coboare pe caldarâm.

— Mulţumesc, spuse ea răguşit.

El se înclină, dregându-şi glasul.

— Eu sunt cel care ar trebui să-ţi mulţumească pentru că m-ai însoţit la botezul familiei.

— Mi-a făcut plăcere, răspunse ea.

Faţa ei lucea în lumina palidă a felinarului, şi Asa voia… voia mai mult decât îi putea oferi ea în clipa aceea.

Făcu un pas înapoi, retrăgându-şi mâna când Jean-Marie deschise uşa casei, inundând scările cu lumină.

— Ar fi mai bine să merg acasă.

Eve păru brusc îngrijorată.

— Ia trăsura. Nu aş vrea să fii atacat din nou în noaptea aceasta.

El pufni.

— M-am descurcat foarte bine cu hoţii aceia şi te asigur că, dacă va mai dori vreunul ca ei să atenteze la viaţa mea… Se opri, dându-şi brusc seama că aceasta era a doua oară în mai puţin de două săptămâni când viaţa îi fusese pusă în pericol. Ţiglele acelea care se prăbuşiseră

aproape că le striviseră capetele lui şi Violettei.

Mai întâi căzuseră ţiglele, apoi se prăbuşise scena, iar acum fuseseră atacaţi de hoţi. Lanţul evenimentelor era suspect.

— Ce-aţi spus despre hoţi? întrebă Jean-Marie coborând treptele din faţă.

Eve se întoarse spre el.

— Am fost opriţi chiar lângă St. Giles de doi bărbaţi călare. Asa – domnul Makepeace – i-a alungat.

— *Mon Dieu!* Jean-Marie se încruntă feroce. Eşti teafără, *ma petite?*

— Sunt neatinsă, spuse ea, iar obrajii i se îmbujorară privind spre Asa. După cum spuneam, cel care i-a înfruntat a fost domnul Makepeace.

— Atunci trebuie să-ţi mulţumesc, zise Jean-Marie solemn, pentru că mi-ai făcut treaba.

Asa încuviinţă tăcut.

Jean-Marie clătină din cap.

— S-au întâmplat atât de multe lucruri în doar trei zile. Scena şi acum asta…

— Ca să nu mai pomenim despre ţiglele care au căzut de pe acoperiş şi aproape ne-au strivit pe mine şi pe Violetta ieri, adăugă Asa sec.

Eve făcu ochii mari.

— Ce?

— Eşti atacat, spuse Jean-Marie simplu.

Asa privi spre celălalt, întâlnindu-i privirea serioasă.

— Da, cred că sunt.

— Ce vei face? şopti Eve. Nu… îşi muşcă buza. Nu crezi în continuare că domnul Sherwood e în spatele tuturor acestor lucruri, nu-i aşa?

— Poate. Când ea deschise gura, el ridică mâna, împiedicând-o să îi ia din nou apărarea înflăcărată nenorocitului de Sherwood. Nu *ştiu.* Crima pare un pic cam mult pentru Sherwood.

Ea îşi relaxă umerii, părând uşurată.

— Atunci, nu îl vei înfrunta.

— O, nu am promis asta, drăguţă, spuse el rar, privind cum umerii ei se încordau din nou. Dar voi aştepta puţin până când omul meu de la teatrul regal vine cu veşti.

Ea rămase cu gura căscată.

— Ai introdus un *spion* în teatrului domnului Sherwood?

— Bineînţeles. Îi făcu cu ochiul. Cu mai bine de doi ani în urmă.

— O, Dumnezeule!

El râse de expresia ei revoltată.

— Cred că e timpul să iau trăsura spre casă. Noapte bună.

El se întoarse când vocea ei pluti în noapte în aerul din spatele lui.

— … bună.

Asa urcă, cu imaginea chipului ei, şocat şi indignat, vie în faţa ochilor lui. Era specială pentru el, micuţa lui harpie.

Şi nu minţise când îi spusese mai devreme că ar face orice pentru a o şti în siguranţă – mergând până la crimă. Dacă acea parte din el, violenţa aceea care îi mocnea sub piele, urma să o îndepărteze în cele din urmă pe Eve, el nu era sigur ce avea să facă.

Dar ştia că nu avea să se schimbe. Partea aceea din el o salvase pe Eve.

*

Două actriţe, o cântăreaţă de operă şi trei dansatoare se înghesuiau în jurul biroului lui Eve de la teatru a doua zi dimineaţă, îndreptându-şi toate atenţia asupra ei. În spatele ei câinele moţăia, arătând mai bine după ce se odihnise câteva zile şi primise de mâncare, iar porumbiţa

din colivie ciugulea seminţe.

Eve îşi făcu o notiţă în caiet, apoi se îndreptă.

— Staţi să văd dacă am înţeles corect. Daisy, Theresa şi Mary vor împărţi cabina cea mică din partea de vest în marea parte a zilelor, dar, când Daisy vine cu fiul ei Bernard, se va costuma împreună cu Polly şi cu Charlotte, care au şi ele copii mici. Martha se va costuma în de regulă cu Margaret, cu excepţia momentelor când Margaret repetă cântecele – atunci Martha se va muta în cabina din partea de est cu Daisy, Theresa şi Mary.

Studie schema pe care o desenase, apoi privi spre femei.

— Însă, în cazul acesta, cabina din partea de est nu va fi foarte aglomerată, în zilele în care exersează Margaret?

Martha, o roşcată zveltă, ridică din umeri.

— Nu e aşa rău, şi nici măcar nu poţi să gândeşti când se aud ţipetele acelea.

Margaret, care era solidă şi rotofeie, îşi miji ochii.

— Nu ţip.

— Doreşte cineva ceai? întrebă Eve grăbită, când uşa biroului se deschise.

Asa făcu un pas, umplând tocul uşii cu umerii lui, apoi se opri brusc.

— Ce se întâmplă? întrebă el încet.

Eve simţi că se înfioară când îl văzu. Era prima dată când îl vedea după seara trecută.

De când merseseră cu trăsura.

Se gândise la el cu o noapte înainte, în timp ce stătea în pat singură. Îşi amintise cum vocea lui devenise mai gravă când îi spusese să îl privească, şi, amintindu-şi, îşi strecurase ezitant degetele în cârlionţii dintre picioare.

Simţi că i se încinge faţa şi se întrebă disperată dacă el putea intui doar privind-o ce făcuse ea singură în patul ei cu o seară înainte.

Asa îi aruncă o privire pătrunzătoare care o făcu să-şi

strângă picioarele. O, Doamne! Poate că îi putea citi gândurile.

Colţul gurii lui se arcui, ca şi când ar fi putut-o face, iar apoi se întoarse înspre doamnele de la teatru.

Din nefericire, încercară să îi răspundă toate deodată, ceea ce stârni o cacofonie de sunete de neînţeles.

Asa ridică mâinile, şi în încăpere se făcu linişte. Se întoarse şi arătă spre Theresa.

— Explică-mi, drăguţă.

Theresa era una dintre actriţele care se specializaseră în rolul de matroane. Îşi încrucişă braţele peste piept şi spuse:

— Domnişoara Dinwoody se ocupă de cabine.

Asa clipi rar.

— *Ce!*

— Ei bine, unii nu au respectat spaţiul celorlalţi, domnule Harte, spuse Polly, aruncându-i o privire lui Mary înainte de a-şi flutura genele înspre Asa. Şi acum, că ni s-a permis să-i aducem pe cei mici…

— Ce?

Asa se întoarse spre Eve.

Ea nu putu alunga căldura pe care o simţea răspândindu-i-se în pântece sub privirea lui. Cu doar o seară înainte, o privise fix cu aceiaşi ochi verzi închişi în timp ce…

Îşi drese gâtul şi se ridică.

— Câteva dintre doamne au aflat că nu mai au cu cine să-şi lase copiii. Fireşte, nu pot exersa într-o astfel de situaţie, aşa că astăzi am angajat o femeie cumsecade să vină să aibă grijă de copii.

Asa se încruntă.

— Şi de ce nu am fost consultat în această privinţă?

— Ei bine, eşti foarte ocupat, după cum îmi tot spui, sublinie Eve.

— Şi este mereu uşor să stai de vorbă cu domnişoara

Dinwoody, comentă Polly.

— Oh. Eve simţi că îi înfloreşte un zâmbet timid pe faţă. Ce drăguţ din partea ta.

— Este adevărat, sări Mary, ceea ce era de-a dreptul remarcabil, căci, din câte putea vedea Eve, Mary şi Polly erau rareori de acord în privinţa vreunui lucru.

— Şi cu *tine* nu este, îi spuse Theresa direct lui Asa. Uşor să vorbeşti, adică.

Polly ridică din umeri în semn de scuză.

— Îmi pare rău, domnule Harte, dar este adevărat.

Asa se încruntă, deschise gura, o închise, apoi spuse:

— Înţeleg. Se pare că ar fi trebuit s-o aduc pe domnişoara Dinwoody cu multă vreme înainte.

Şi îi aruncă o privire plină de căldură.

Eve simţi că roşeşte când îi întâlni privirea, căci semăna cu cea pe care o avusese cu o seară în urmă în trăsură – *înainte* să fie atacaţi de hoţi. Una dintre femei îşi drese glasul, şi urmă o mare forfotă, căci hotărâră toate că aveau lucruri de care trebuiau să se ocupe. Când Eve îşi desprinse privirea de la Asa şi se uită în jur, dispăruseră toate. Se încruntă un moment, confuză, înainte de a se întoarce spre el.

— Sper că nu te deranjează că le-am rezolvat cererile?

— Nu, nu deloc.

Îşi trecu degetele prin păr.

— De fapt, certurile dintre actori, dansatori şi cântăreţi sunt povara vieţii mele.

— Atunci, sunt bucuroasă să ajut, spuse ea încet.

— Eve, începu el, dar în momentul acela în uşa biroului apăru un bărbat masiv.

— Asa, credeam că urmează să discutăm despre grădini astăzi… îmi cer scuze. Vocea bărbatului era cam ciudată – chinuită şi răguşită.

Ridică din sprâncene când o văzu pe Eve.

Asa se îndreptă.

— Pollo, aceasta este domnişoara Eve Dinwoody, sora ducelui de Montgomery şi cea care se ocupă de afacerile lui legate de investiţia pe care a făcut-o în Harte's Folly. Domnişoară Dinwoody, Apollo Greaves, Lord Kilbourne, cel care a proiectat grădinile.

— Încântat de cunoştinţă, domnişoară Dinwoody, spuse Lord Kilbourne, înclinându-se. Nu era un bărbat chipeş – de fapt, dimpotrivă –, dar părea manierat.

Eve făcu o reverenţă.

— Dacă nu mă înşel, milord, sunteţi, de asemenea, soţul fostei Robin Goodfellow?

Chipul bărbatului masiv se lumină de un zâmbet la pomenirea numelui soţiei.

— Într-adevăr.

— I-am admirat întotdeauna munca de pe scenă. Eve zâmbi la rândul său. Mă tem că aţi răpit un mare talent de pe scena londoneză.

— Şi nu voi renunţa la ea, răspunse Lord Kilbourne afabil. Deşi scrie încă piese de teatru. Mă tem că teatrul londonez va trebui să se mulţumească cu scrisul ei.

— O, aşa va fi, simt eu, spuse Eve. Aştept cu nerăbdare următoarea ei piesă.

Asa îşi drese glasul ostentativ. Îl priviră amândoi. Arată cu capul înspre uşă.

— Grădina?

Lord Kilbourne părea amuzant. Se înclină înspre Eve din nou, gesticulând spre uşă.

— După dumneavoastră, domnişoară Dinwoody.

— Mulţumesc, milord, spuse ea, ignorându-l în mod voit pe Asa.

Ieşi din încăpere şi aproape se izbi de Jean-Marie, care ducea un vas cu apă pentru câine. Lacheul ridică dintr-o sprânceană.

— Mă voi plimba prin grădină, Jean-Marie, spuse ea.

Te ocupi tu de câine?

El privi înspre Asa şi Kilbourne, apoi încuviinţă.

— Desigur. Voi vedea dacă nu poate să iasă să îşi facă nevoile.

— Mulţumesc, spuse ea recunoscătoare.

Se întoarse şi îl găsi pe Asa întinzându-i braţul hotărât.

— Mergem?

Ea înghiţi în sec şi încuviinţă, punându-şi mâna cu blândeţe pe mâneca lui. Aproape că se aştepta la un şoc electric. Nu era la fel ca atingerea lor de cu o seară în urmă – pielea lor nu se atingea direct –, dar, chiar şi aşa era profund conştientă de căldura pe care o emana braţul său prin material.

Se întoarse spre Lord Kilbourne.

— Domnul Makepeace mi-a spus că aţi reuşit să transplantaţi câţiva copaci maturi în grădină.

— Da, într-adevăr, răspunse proiectantul grădinii, iar Eve avu parte de o prelegere fascinantă despre felul în care reuşise să facă acel lucru. Astfel ajunseră în grădină, unde Lord Kilbourne arată spre labirint, despre care voia să discute cu Asa. Gardul viu care rămâne verde tot anul va avea nevoie de ani în şir pentru a creşte, explică Lord Kilbourne, gesticulând spre noile plante. Aşa că m-am gândit ca, între timp, să construim un fel de perete fals. Va fi din lemn, dar am un om care îl poate vopsi să arate ca marmura. Nu este permanent, desigur, dar oaspeţii tăi vor putea să se bucure de labirint până când gardul viu va creşte îndeajuns de mare şi vom putea înlătura gardul de lemn.

— Dar nu se va strica vopseaua de la ploaie? întrebă Eve.

Lord Kilbourne ridică din umeri.

— Da, după câţiva ani, dar, cum spuneam, până atunci gardul viu plantat ar trebui să fie suficient de mare

pentru a fi folosit.

Asa încuviinţă alături de el.

— Îmi place ideea. Privi spre ea pătrunzător. Şi un gard de lemn ar trebui să fie şi destul de ieftin. Sunt sigur că îţi va plăcea asta, domnişoară Dinwoody.

— O economie la buget este întotdeauna bine-venită, spuse ea afectată.

Asa râse, iar sunetul o făcu să se încălzească, de parcă ar fi împărtăşit o glumă secretă.

Începură să se plimbe, iar Lord Kilbourne le arătă alte proiecte planificate. Aproape ajunseseră înapoi în teatru, când se întâlniră cu un gentilom care se îndrepta spre ei. Era de vârstă mijlocie, cu burtă proeminentă şi cu braţe atât de lungi, că nu prea păreau a se potrivi cu restul corpului. Avea faţa roşie, dominată de un nas mare şi borcănat.

Văzându-l, Eve începu să încetinească, simţindu-se ciudat.

— Domnule Harte, strigă gentilomul. Exact omul pe care voiam să-l văd.

Eve înţepeni. Vocea aceea.

Mai auzise vocea aceea.

Bărbatul îi întinse mâna lui Asa. Mâneca hainei i se săltă puţin ca urmare a gestului. Pe interiorul încheieturii avea un mic desen ciudat – un *tatuaj* – cu un delfin.

O cuprinse groaza.

Ridică privirea şi văzu că bărbatul se uita la ea. Pe buzele lui apăru un zâmbet vesel.

— Ca să vezi, iat-o pe micuţa Eve!

Iar Eve îşi aminti unde mai auzise vocea aceea.

În coşmaruri.

Capitolul 11

Când Porumbiţa deschise ochii din nou, era zi, şi un bărbat o privea încruntat. Avea părul roşcovan, umeri laţi şi ochii la fel de verzi ca frunzele pădurii care îi înconjura.

— Nu ar trebui să fii aici, mormăi bărbatul, părând destul de supărat. Cine eşti?

— Mă numesc Porumbiţa. Tu cine eşti?

— Eu sunt Eric.

Spunând aceasta, se îndepărtă.

Şi aici s-ar fi terminat totul – şi povestea mea – dacă Porumbiţa nu ar fi sărit în picioare, urmându-l pe Eric…

din *Leul şi Porumbiţa*

Asa simţi că Eve îşi înfige degetele în braţul lui. Privi spre ea iute înainte de a se întoarce spre gentilomul din faţa lor. Zâmbetul bărbatului era prietenos; nu purta haine tocmai la modă, dar, cu siguranţă, erau scumpe. Şi totuşi, Asa îl găsea puţin cam… alunecos.

Afişă zâmbetul de afaceri.

— M-aţi prins pe picior greşit, domnule.

Celălalt se înclină, foarte scurt, continuând să zâmbească.

— Sunt George Hampston, viconte de Hampston, şi sunt interesat să investesc în grădina dumneavoastră.

Asa se îndreptă de spate. Un investitor nu trebuia niciodată neglijat, alunecos sau nu. Grădina de agrement avea mereu nevoie de bani. Cu toate acestea, degetele lui Eve se înfigeau de-a dreptul în braţul lui, astfel că spuse precaut:

— Şi de unde o cunoşti pe domnişoara Dinwoody?

— O, eu şi Eve ne cunoaştem de multă vreme. Lord Hampston zâmbi afectuos spre ea. Eram prieten cu Excelenţa sa, regretatul duce de Montgomery, tatăl ei. Vai, o cunosc pe Eve de când era o copilă.

— Dar… Cuvântul ieşi neclar din gura lui Eve, şi se

opri pentru a-şi drege vocea. Dar eu nu îmi amintesc de dumneata, milord.

— Nu? Înclină din cap, privind-o insistent pe sub sprâncenele stufoase şi grizonante. Asa îşi reţinu impulsul incontrolabil de a mormăi. Bărbatul îl enerva, deşi nu îşi dădea exact seama de ce. Erai foarte mică, şi s-a întâmplat cu ani în urmă, desigur.

— Dar, cu toate acestea, ai recunoscut-o pe domnişoara Dinwoody, spusele Apollo din spatele lui Asa.

Lord Hampston privi spre el.

— Şi dumnevoastră cine sunteţi, domnule?

— Iertaţi-mi lipsa de maniere, spuse Asa. Lord Hampston, Apollo Greaves, conte de Kilbourne.

— A, desigur! exclamă Lord Hampston. Proiectezi grădinile, dacă nu mă înşel. Încântat de cunoştinţă, milord.

Apollo încuviinţă din cap strângând mâna celuilalt, dar avea o expresie circumspectă.

— Domnule.

Lângă Asa, Eve se cutremură.

Îşi puse palma peste mâna ei aşezată pe mâneca lui, fără a-şi desprinde privirea de la Hampston. Degetele ei erau subţiri sub ale lui, mici, delicate şi reci ca gheaţa. Ar trebui să discute despre afaceri imediat cu Lord Hampston, să bată fierul cât era cald – sau investitorul dornic, în acest caz. Dar Eve se temea.

Ceva primitiv şi protector îl făcu să spună:

— Aş fi foarte încântat să discut despre grădina mea cu dumneavoastră cu altă ocazie. Mă tem că am câteva întrevederi astăzi.

— Bineînţeles, bineînţeles, răspunse Hampston. Trase aer în piept, privind prin grădină – aproape ajunseseră la galeria muzicienilor. Ai făcut o treabă excelentă reconstruind-o. Îmi aduc aminte când Sir Stanley Gilpin a cumpărat locul nu erau decât câteva clădiri şi un teren mlăştinos. Zâmbi larg spre Asa, dând la iveală nişte incisivi

pătraţi foarte mari. Mâine atunci, să spunem după-amiază?

— Aştept cu nerăbdare.

Hampston înclină din cap şi se îndepărtă.

Asa se întoarse imediat spre Eve şi spuse pe un ton scăzut:

— Eşti bine, drăguţă?

Obrajii ei care deveniseră palizi se îmbujorară puţin la cuvintele lui.

— Da, da, bineînţeles. Nu ştiu ce m-a apucat. Este atât de straniu. Vocea lui…

Se încruntă, întrerupându-se. Asa o privi. Voia să o aline şi în acelaşi timp voia să alerge după Hampston şi să îl înfrunte… Cu privire la ce, mai exact?

— Poate nişte ceai ar ajuta, spuse Apollo.

Asa îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Am un ceainic în birou.

— Mulţumesc, murmură Eve. Aş vrea foarte mult o ceaşcă de ceai.

Apollo se înclină.

— Dă-mi voie să-ţi spun din nou că este o mare plăcere să te reîntâlnesc, domnişoară Dinwoody. Îi aruncă o privire amuzată lui Asa. Nu sunt obişnuit ca Makepeace să aibă o companie atât de respectabilă.

— Pf! răspunse Asa binedispus.

Apollo se întoarse să plece, înclinându-se încă o dată, iar Asa o trase pe Eve către teatru. Simţea că trupul ei era încă scuturat de fiori din când în când şi îşi notă mohorât în minte să afle cine naiba era George Hampston.

Din fericire, coridoarele erau în mare parte goale în timp ce o conducea pe Eve spre biroul lor. Sunetele orchestrei se auzeau dinspre teatru şi voci feminine murmurau în spatele uşilor câtorva cabine. Ridică din colţul gurii reamintindu-şi cum o găsise pe Eve mai devreme, înconjurată de femeile din teatru. Trebuia să recunoască faptul că era impresionat de abilitatea ei de a rezolva

ciondănelile legate de cabine. Era genul de cicăleală care îl scotea din minţi. În trecut, de cele mai multe ori nu reuşea decât să ridice mâinile în aer şi să se facă nevăzut când vreunul dintre actori, muzicieni sau cântăreţi i se plângea în legătură cu vreun coleg.

Privi spre ea în vreme ce deschidea uşa biroului. Era ciudat să se gândească la faptul că s-ar putea să îi simtă lipsa aici când avea să vină vremea ca ea să plece.

Ciudat să se gândească la faptul că la un moment dat o catalogase drept băţoasă şi afectată.

Acum se simţea de parcă era legat de ea cu un fir invizibil, care-l făcea să fie conştient de prezenţa ei tot timpul.

— Vino şi stai jos, iar eu o să-ţi fac nişte ceai, începu el şi îşi dădu seama că ea se oprise în pragul uşii. Se întoarse pe jumătate. Ce…?

— O, suspină ea, acoperindu-şi gura cu mâna. O, porumbiţa.

El privi spre biroul ei. Colivia era unde fusese în dimineaţa aceea, dar uşa era întredeschisă acum.

Iar pe birou nu era decât o singură pană.

„La naiba.”

Câinele îşi avea culcuşul exact în spatele biroului şi fusese pe jumătate flămând.

— Nu te uita, spuse el, desfăcându-şi braţele pentru a încerca să o ţină departe de birou şi de ce se afla după acesta. Eve, te rog…

Dar ea fu rapidă, strecurându-se pe sub braţele lui.

— Trebuie să văd. Asa, trebuie să văd.

Se opri.

El se întoarse, punându-i mâinile pe braţe în caz că se prăbuşea.

— Câinele era foarte flămând, drăguţo. Ştiu că este greu să înţelegi acum, dar nu cred că îl putem învinovăţi pentru ce-a făcut, îl duc afară şi…

Dar vorbele lui liniştitoare fură întrerupte.

De un chicot.

El privi ţintă spre ea, îngrijorat. Era afectată de moartea porumbiţei?

Dar ochii ei albaştri se ridicară spre el, scânteind printre lacrimi.

— O, Asa, priveşte.

El se întoarse şi se uită după birou.

Mastiful stătea într-o rână pe grămada de costume stricate, părând adormit. Pe spatele lui, porumbiţa se plimba încrezătoare, părând a nu avea nicio grijă pe lume. În timp ce Asa privea, câinele deschise ochii, privi spre ei, închise ochii din nou şi oftă sonor.

Porumbiţa scoase un uguit.

*

Eve nu mai avusese coşmarul de ani de zile, însă, în ciuda timpului scurs, îl recunoscu imediat.

Lătratul câinilor fu cel care îl dădu de gol.

Gâfâiau în urma ei, flămânzi şi cu răsuflarea duhnind a carne crudă, iar ea gonea orbeşte. Nebuneşte.

Cu disperare.

Urca un şir nesfârşit de scări care coborau brusc. Trecea prin uşi care deveneau din ce în ce mai mici. Iar acum îi auzea şi pe *ei.* Bărbaţii.

Râdeau şi erau mascaţi, iar tatuajul cu delfin plutea pe pielea lor.

Ceva o prinse de călcâie, şi ştiu cu o groază instinctivă ce avea să se întâmple. „Vreau să mor”, se gândea disperată. „Vreau să mă sting din viaţă înainte să simt durerea.”

Era întotdeauna laşă în vis.

Dar se întâmpla oricum, în ciuda rugăminţilor ei, a încercării de a implora o soartă neiertătoare. Se târî spre un

colţ şi dădu de un zid.

O fundătură.

Veniră asupra ei imediat. Bărbaţi sau câini, nu îşi dădea seama, şi poate că oricum nu conta. Şi unii, şi alţii erau nesăţioşi.

Apoi izbucnea sângele.

Eve se trezi speriată, holbându-se în întunericul dormitorului ei. Avea muşchii încordaţi şi stătea ţeapănă, ca şi când, rămânând nemişcată, putea rămâne şi nevăzută.

Ascunsă în siguranţă.

Dar în cele din urmă răsuflarea i se linişti, muşchii se relaxară şi îşi dădu seama că pur şi simplu avea vezica plină. Încet, dureros, se rostogoli pe marginea patului şi se ridică. Pe fereastră intra lumina slabă a lunii, şi se călăuzi după ea pentru a merge să se uşureze.

După asta ar fi trebuit să se întoarcă în pat, dar nu avea rost.

Asa că îşi puse halatul şi îşi croi drum prin întuneric spre salon. Acolo îngenunche în faţa şemineului şi aţâţă cărbunii, în două ore, Ruth avea să se trezească şi să se ocupe ea de această treabă, dar era păcat să o trezească pe fată acum.

Lasă să doarmă şi să viseze alte lucruri în afară de sânge.

Eve oftă şi aşeză cărbunii pe jăratic, folosind vătraiul, astfel încât să nu-şi murdărească mâinile. Era liniştitor să îndeplinească o sarcină atât de comună. Privi cum se aprindeau cărbunii, cuprinşi de o mică flacără portocalie dinspre margine.

Când focul se încinse bine, se ridică, aprinse o lumânare şi se duse la birou. Porumbiţa era în colivia ei, cu capul ascuns sub o aripă pufoasă. Eve zâmbi timid văzând-o. Fusese atât de îngrozită când văzuse colivia goală în după-amiaza zilei trecute, atât de sigură că se întâmplase ce era mai rău...

Şi totuşi, nu fusese aşa.

Câinele de care să temuse atât de tare se dovedise a fi blând ca un miel, lăsând-o pe porumbiţă să-i exploreze spinarea toată după-amiaza. Nu păruse deranjat nici măcar când aceasta se încăpăţânase să îi cureţe blana ciugulind firimiturile din ea.

Eve petrecuse un sfert de oră privindu-i pe cei doi prieteni, fermecată de neobişnuitul celor văzute.

O plăcere atât de simplă nu ar fi trebuit să fie urmată de coşmarul pe care-l avusese în noaptea aceasta.

Şi totuşi, îl avusese.

Oftă şi se întoarse la lucru. Picta un cupidon, inspirându-se după obrăjorii bucălaţi ai Rebeccăi Makepeace. Penultimul copil al lui Concord şi al lui Rose părea modelul perfect pentru ceea ce era în esenţă un copilaş grăsuţ. Se aşeză privind prin lupă. Buclele cupidonului erau pictate doar pe jumătate.

Desfăcându-şi culorile, umezi o pensulă şi o înmuie cu grijă într-un ocru maroniu.

Apoi se apucă de treabă.

Când ridică privirea, lumina începea să se ivească prin perdele. Clipi, observând că porumbiţa ciugulea câteva seminţe de pe podeaua coliviei, apoi se întoarse şi îl văzu pe Jean-Marie în uşă.

Paznicul era atent şi cu un aer solemn.

— Eşti bine, *ma petite?*

— Da, desigur.

Înmuie pensula într-un albastru senin încântător, dar apoi văzu că îi tremura mâna. Şterse pensula cu grijă pe o cârpă.

— Eve, murmură Jean-Marie, şi trecuse mult timp de când nu îl mai auzise atât de trist.

— Am… Am visat azi-noapte, spuse ea, continuând să nu-l privească.

Îl auzi înaintând în salon.

— Este vorba despre administratorului grădinii de agrement? A făcut ceva ce nu ar trebui?

— Nu. Ridică uşor capul, surprinsă. Asa Makepeace a fost un gentilom desăvârşit.

Ei bine, nu tocmai un *gentilom,* dar cu siguranţă nu făcuse nimic să o rănească, şi la asta se referea Jean-Marie.

— Atunci ce este, *cherie?* întrebă el. Nu ai mai visat de cel puţin trei ani.

Ea făcu ochii mari.

— Îmi ţii minte coşmarurile?

— Este de datoria mea, *ma petite.*

Prin minte îi trecu un gând. Se uită la inelul de opal de pe deget.

— I-ai spus lui Val? Despre coşmarurile mele?

El ridică din umeri, dar avea privirea neclintită.

— Şi aceasta este de datoria mea.

Ea se uită într-o parte, simţindu-se cuprinsă de amărăciune.

— Să îi spui că sora lui este nebună.

— Să îi spun când nu te simţi bine sau în siguranţă. Jean-Marie oftă. Are un fel ciudat de a o arăta, dar să nu te îndoieşti: ducele ţine foarte mult la tine. Vrea să fii fericită.

Fericită. Era posibil aşa ceva?

Eve închise ochii. Era atât de sătulă să se mai teamă.

Cu o energie subită, se ridică de la masa de lucru.

— Vino, haide să mergem la Harte’s Folly. Încă nu am terminat cu registrele, şi Violetta a spus că exersează astăzi. Nu trebuie ratată o arie de La Veneziana.

Pe chipul lui Jean-Marie înflori un zâmbet.

— Nu aş pierde-o pentru nimic în lume.

Eve zâmbi larg.

— Ar fi mai bine să mă îmbăiez şi să mă-mbrac atunci.

Aşa se face că Eve şi Jean-Marie sosiră la teatru aproape înaintea tuturor. Se întâlniră cu un paznic la intrarea din spate şi cu încă doi la uşile teatrului – amândoi

angajaţi după prăbuşirea scenei. Când intră, Eve fu surprinsă să-l vadă pe domnul Vogel vorbind în şoaptă cu domnul MacLeish, amândoi serioşi.

Se depărtară unul de celălalt când ea se apropie, iar cel din urmă zâmbi vesel urându-i bună dimineaţa, în timp ce domnul Vogel nu făcu decât să încline scurt din cap.

După câteva minute, Eve descoperi – deloc încântată – că Asa nu îşi încuia biroul.

— De ce, murmură ea pentru sine, privind spre noua încuietoare strălucitoare, instalată cu o zi în urmă, să te străduieşti să pui o încuietoare la uşă dacă nu ai de gând să o foloseşti?

În urma ei, Jean-Marie pufni şi aşeză colivia porumbiţei pe masă.

— Să aduc apă pentru ceai? întrebă el.

— O, te rog, spuse Eve, aşezându-se la birou. Îşi aminti de noii paznici. Şi poţi să afli dacă Alf este pe aici? Aş vrea să ştiu dacă are ceva de spus.

Auzi uşa închizându-se şi cercetă câinele.

— Arăţi mult mai bine, îi spuse animalului. Ce bine, căci s-ar putea ca Jean-Marie să te scoată afară să te spele. O, nu te ridica. Spusese aceste ultime cuvinte agitată, în timp ce câinele se chinuia să se ridice. Chiar nu e nevoie.

Eve îl privi cu ochii mari în timp ce animalul se îndrepta clătinându-se spre ea.

— Aşază-te la loc, te rog, spuse ea cu braţele ridicate, dar animalul fie nu ştia ce era aceea o poruncă, fie o ignoră pe a ei. Veni nesigur direct la ea, în timp ce Eve privi înnebunită spre uşă, sperând că Jean-Marie va avea să apară.

Apoi animalul îşi aşeză capul mare pe genunchii ei.

— O, spuse ea, căci habar n-avea ce să facă.

Câinele o privea cu ochi căprui imenşi, cu fruntea încruntată, ca şi când ar fi fost îngrijorat. Fălcile lui enorme stăteau lăbărţate ca o fustă neagră şifonată în poala ei şi îşi

lăsase urechile triunghiulare pe spate.

Era de-a dreptul adorabil.

Ezitând, Eve îşi aşează palma foarte cu mare blândeţe pe capul lui uriaş.

Încet, câinele începu să dea din coadă, oftând.

*

Când intră în birou în dimineaţa aceea, Asa aproape rămase cu gura căscată. Eve Dinwoody stătea la birou, cu capul uriaş al mastifului pe genunchi, şi îl *mângâia* cu degetele ei subţiri, şoptindu-i.

Câinele privea spre ea ca şi când ar fi fost zeiţa lui personală, ceea ce, presupunea Asa, chiar era.

Dumnezeule, spera că nu avea şi el aceeaşi expresie pe chip.

Jean-Marie intră în urma lui, cu un ceainic în mână.

Asa înclină din cap înspre el.

— Ce s-a întâmplat?

Lacheul spuse încet:

— Cum adică?

Asa privi spre el pieziş, apoi gesticulă uşor precipitat spre scena din faţa lor.

— Păi, aseară când am plecat cu domnişoara Dinwoody, era încă absolut îngrozită de câini – a refuzat să atingă animalul chiar dacă nici măcar porumbiţa nu părea a se teme de el –, şi în dimineaţa asta când am sosit am găsit-o *mângâindu-l. Ceva* trebuie să se fi întâmplat între timp.

— Henry a venit la mine şi şi-a pus capul în poala mea, spuse Eve încet. Nu-i aşa că e deştept?

Un moment, Asa rămase uluit.

— Henry?

— Întotdeauna mi-a plăcut numele Henry, spuse Eve gânditoare. Pare un nume foarte blând, nu crezi?

— Ah… începu Asa, căci singurul Henry pe care îl cunoscuse în viaţa lui fusese un băieţaş căruia îi plăcea să arunce cu pietre în vrăbii şi să se scobească în nas, însă Jean-Marie îi dădu un cot destul de tare în coaste. Au.

— *Oui, ma petite,* spuse Jean-Marie tare. Henry este un nume foarte frumos.

— Este un nume drăguţ, presupun, mormăi Asa, frecându-se la coaste.

Ea ridică privirea, şi pe chip îi apăru un zâmbet, iar Asa rămase nemişcat, cu sângele încingându-i-se şi dându-şi seama de un lucru. Eve Dinwoody nu avea să fie niciodată drăguţă, dar, cu toate acestea, avea ceva ispititor. Avea genul acela de simplitate care trecea dincolo de simetria trăsăturilor, de simpla frumuseţe, devenind ceva extrem de fascinant. Iar când îi zâmbea în felul acela? Cu bucurie, fericire şi un fel de pace…

Era radioasă.

Asa tuşi, întorcându-se, căci gândul îl cutremurase. Cum se putuse înşela atât de tare cu privire la ceva? Cu privire la cineva?

Se auzi o bătaie la uşă şi se ivi capul lui Alf, ciudatul ştrengar.

— Doreaţi să mă vedeţi, domnişoară?

Eve ridică privirea.

— O, da, ai ceva de raportat?

Asa întoarse capul brusc.

— Ce este asta?

Eve ridică din umeri.

— L-am pus pe Alf să investigheze prăbuşirea scenei, pentru a vedea dacă poate descoperi dacă a fost pusă la cale de cineva anume.

Asa ridică din sprâncene şi îşi propuse în gând să nu mai subestimeze niciodată inteligenţa lui Eve.

— E o mişcare inteligentă – cu cât cercetează mai mulţi ochi, cu atât mai bine.

Eve îşi drese glasul şi se îmbujoră toată – şi nu-i stătea rău deloc.

— Da, ei bine, Alf?

— Am ceva veşti, doamnă, dar nu cine ştie ce, spuse băiatul. Se zice că unul dintre grădinari, pe numele lui Ives, nu a mai venit înapoi la muncă a doua zi după ce s-a prăbuşit scena. Am întrebat încolo şi încoace şi am aflat că nimeni nu-l cunoştea bine – sau cel puţin nimeni nu a vrut să-mi spună.

Eve părea sceptică.

— Nu pare foarte compromiţător.

Alf zâmbi cu viclenie.

— Da, nu pare – până când am auzit spunându-se că una dintre dansatoare l-a prins pe acest Ives în teatru săptămâna trecută. Ives spunea că îi plăcea doar să asculte muzica. Părea destul de nevinovat – doar că muzicienii nu cântau în momentul acela.

— De ce nu a spus nimic dansatoarea? mormăi Asa.

Alf ridică din umeri, părând circumspect.

— Nu este foarte neobişnuit ca oamenii să umble de colo-colo prin teatru, din câte înţeleg. Nu cred că dansatoarei i s-a părut ceva important.

— Iar tu nu ai vrut să le spui oamenilor că scena a fost sabotată, îi reaminti Eve. Nu ar fi existat niciun motiv să îţi pomenească despre grădinar.

— La dracu’, mormăi Asa. Ai dreptate. Voi trimite pe unul dintre oamenii mei să vadă dacă poate afla ceva despre acest Ives.

Eve încuviinţă din cap.

— Mulţumesc, Alf. Aş dori să continui să fii cu ochii în patru pentru mine şi pentru domnul Harte, te rog.

— Da, domnişoară, zise băiatul şi dispăru pe coridor.

— Blestemăţie! Asa bătu cu palma în masă, făcând-o pe Eve să tresară şi pe câine să îşi lase urechile pe spate. Suntem atât de aproape de deschiderea grădinii, şi se

întâmplă asta – grădinari care se furişează pe-aici sabotând teatrul şi atacuri asupra mea şi asupra ta.

— Nu ai primit nicio veste de la spionul tău din teatrul domnului Sherwood?

— Nu. Clătină din cap, frustrat. Se pare că Sherwood s-a îndrăgostit de una dintre cântăreţele sale şi tânjeşte după ea. În afară de asta, omul meu nu are nimic de raportat.

Eve împinse cu blândeţe capul lui Henry din poală şi se ridică, apropiindu-se de Asa.

— De acum ştim să fim în alertă şi avem destui oameni care supraveghează.

Îşi puse mâna ezitant pe mâna lui, caldă şi atât de uşoară, ca o aripă de fluture. Asa nu îndrăzni să se mişte, ca nu cumva să o sperie. Îl privi, iar ochii ei albaştri erau cât se poate de serioşi.

— Harte’s Folly se va deschide din nou, îţi promit.

El privi ţintă spre ea şi simţi că i se încălzeşte pieptul când degetele ei trecură nesigure peste mâna lui. Între ei exista o conexiune, un soi de legătură pe care nu o mai avusese cu nicio altă femeie.

Din afara încăperii, se auzi sunetul orchestrei care îşi acorda instrumentele.

— O, se pregătesc pentru La Veneziana? Ochii lui Eve se luminară. Am aşteptat cu mare nerăbdare să o aud cântând din nou.

Asa ridică din sprâncene.

— Din nou? Ai mai auzit-o?

— Nu a auzit-o toată lumea? răspunse ea absentă, retrăgându-şi mâna şi atingându-şi fustele. Vreau să spun, toţi cei care îndrăgesc opera, desigur.

— Desigur, repetă Asa, fără vlagă.

„Ce mult m-am înşelat…”

— Vino, Henry, îi spuse ea câinelui şi porni, ca şi când se aştepta ca potaia să înţeleagă şi să o urmeze.

Şi, spre mirarea lui, chiar aşa se întâmplă.

Deşi, când trecură aproape de el, Jean-Marie înlemni.

— Poate, spuse el precaut, îl voi duce pe ’Enry să-i fac baie, căci miroase îngrozitor.

Eve se încruntă neliniştită.

— Crezi că e destul de înzdrăvenit încât se facă baie?

— Aşa cred, spuse Asa. Avea şi el un oarecare interes în această chestiune, dat fiind că biroul mirosea teribil de câteva zile.

— Ei bine, dacă tu crezi că este îndeajuns de înzdrăvenit, spuse ea. Dar voiai să o auzi pe La Veneziana, Jean-Marie.

— O voi auzi din grădină, căci are o voce legendară. Vino, ’Enry, spuse lacheul, aplecându-se să ia câinele în braţe. Se clătină puţin când se îndreptă. Henry nu era un câine mic oricum ai fi luat-o, chiar şi pe jumătate înfometat. Să încălzim nişte apă pentru tine. Vei face o baie demnă de un rege.

Lacheul ieşi, iar Asa se întoarse spre Eve.

— Mergem?

Ea zâmbi, luându-i braţul fără ezitare, iar Asa nu se putu împiedica să nu fie cuprins de un sentiment de mândrie.

Femeia aceasta ajunsese să aibă încredere în el, ceea ce nu era puţin lucru.

Asa o conduse pe Eve afară, înspre galeria muzicienilor. Scena era încă în reconstrucţie, astfel că fuseseră aşezate scaune acolo, atât pentru muzicieni, cât şi pentru puţinii oameni din public – Asa, Eve, câteva dansatoare şi alţi cântăreţi de operă. Eve zâmbi spre Polly şi înclină din cap înspre MacLeish, care stătea undeva pe margine.

Asa găsi două scaune alăturate şi o aşeză. Nu o privi când luă loc lângă ea, dar de la acea distanţă simţea parfumul floral cu care se dăduse.

Acelaşi cu care era dată cu două nopţi în urmă, în trăsură, când el îşi scosese mădularul şi…

Violetta apăru costumată. Purta o rochie roşie strălucitoare, cu paiete cusute pe jupă şi pe corsaj. O dantelă aurie îi încadra decolteul adânc, căzând în cascade de la mâneci.

Stătea în centrul curţii rotunde, la fel de sigură pe sine ca o regină şi, la fel ca o regină, înclină din cap înspre Vogel, semnalând că era gata.

Vogel privi serios spre muzicienii săi şi ridică braţele.

Apoi începu muzica, fermecătoare şi frumoasă.

Asa îşi ţinu răsuflarea. Erau ani buni de când deţinea Harte’s Folly. Asistase la nenumărate spectacole şi la repetiţii, dar încă simţea o emoţie tulburătoare absolut de fiecare dată.

Dumnezeule, *iubea* teatrul.

Muzica, atât de grandioasă, atât de îndrăzneaţă. Costumele, stridente la lumina zilei, dar cumva sublime la lumina lumânărilor din teatru. Iar oamenii – actori, cântăreţi şi dansatori. Individual, rareori arătau extraordinar în timpul zilei. Vedeai coşurile, ochii prea mici, personalitatea nesuferită. Dar, sub lumini, pe fundalul muzicii şi costumaţi, se transformau în zei. Zei şi zeiţe, mai graţioşi şi mai iuţi, mai frumoşi decât simplii muritori. Şi, când mergeai la teatru, vedeai piesa, ascultai muzica, trăiai minunea – ei bine, atunci te simţeai o vreme mai aproape de Olimp. De tărâmul adevăraţilor zei şi zeiţe.

Renunţase la numele şi la familia sa pentru asta. Întorsese spatele numelui tatălui său şi dezamăgirii continue a lui Con, şi-n acest moment, aici, înconjurat de oamenii săi, în grădina sa, nu regreta absolut niciun lucru.

La Veneziana – căci aici nu mai era doar Violetta – deschise gura, şi de pe buzele ei se revărsă o dulce ambrozie.

Asa simţi strânsoarea degetelor lui Eve şi se întoarse.

Văzu imediat că motivul pentru care îl strângea de braţ era foarte diferit de cu o zi în urmă.

— Este frumoasă, nu-i aşa? şopti Eve, fără a-şi lua ochii de la cântăreaţă.

Asa ridică un colţ al gurii văzând în ochii albaştri acelaşi entuziasm pe care îl simţea şi el.

— Da, îi murmură Asa la ureche. Da, este.

Aceasta era lumea lui. Familia lui. O crease cu propriul sânge şi cu sudoarea frunţii.

Şi, pe Dumnezeu, avea să o protejeze cu sângele şi cu sudoarea lui.

Capitolul 12

Eric se încruntă.

— Nu trebuie să mă urmezi.

— De ce nu? întrebă Porumbiţa. Nu am unde altundeva să mă duc.

— Pentru că sunt ocupat, spuse Eric. Sunt ucenicul unei vrăjitoare puternice, şi m-a însărcinat să fac ceva.

— Ei bine, poate am cum să te ajut, răspunse Porumbiţa plină de speranţă.

Auzind asta, Eric pufni, dar nu o alungă pe Porumbiţa, astfel că ea fu mulţumită...

din *Leul şi Porumbiţa*

Eve fredona în timp ce Asa o însoţea înapoi spre birou, cu simţurile încă aţâţate de interpretarea magnifică pe care o avusese La Veneziana. Dacă ar putea reconstrui scena, ar termina acoperişul teatrului, ar încheia cu plantaţiile din grădină la timp – şi toate *celelalte* lucruri care trebuiau făcute înainte să deschidă... *Dacă* ar putea face toate acestea, atunci Harte’s Folly avea să fie un

succes garantat, o *ştia,* căci nu mai auzise niciodată o muzică atât de minunată, o interpretare atât de sublimă în toată viaţa ei.

Tot ce trebuia să facă era să îi aducă pe oameni să o *audă.*

Aproape ajunseră la uşa biroului, când îl văzu pe Jean-Marie. Stătea ţinându-l pe Henry, care părea foarte trist, şi era ud din cap până în picioare.

Eve făcu ochii mari.

— Ce…?

— ’Enry, lui nu-i place să fie curat, spuse Jean-Marie foarte demn. Dacă nu vă deranjează, mă voi duce acasă să îmi iau haine uscate.

— Îmi pare foarte rău, Jean-Marie, spuse Eve, simţindu-se vinovată, mai ales că Henry profită de ocazie pentru a se îndepărta de lacheu şi a veni alături de ea. Se pare că animalul simţea că ea nu recurgea la îmbăiere pe furiş. Bineînţeles că te poţi întoarce acasă să îţi schimbi hainele.

— Te vei simţi în siguranţă? întrebă Jean-Marie cu seriozitate.

— Da, spuse ea hotărâtă.

Chiar dacă începuse ziua cu coşmaruri, acum era amiază şi se afla în compania lui Asa. Privi spre el. Avea dreptate: nu mai era doar „un bărbat ca oricare altul”. Se întoarse din nou spre Jean-Marie.

— Voi sta aici la birou cu domnul Makepeace. Voi fi bine.

Jean-Marie schimbă o privire cu Asa, care păru să transmită anumite informaţii masculine, apoi încuviinţă.

— *Bien.* Mă voi întoarce cât de repede pot.

Se scutură uşor şi se îndepărtă.

Asa se întoarse la birou şi deschise uşa pentru ea şi Henry. Câinele se duse ţintă la patul lui colorat, se întoarse cu totul şi se prăbuşi pe el cu un oftat adânc.

— Nu se poate să fi fost atât de rău, îl mustră Eve, atingându-l cu blândeţe pe o ureche. Nu trebuia să-l fi udat pe Jean-Marie până la piele.

Câinele nu făcu decât să dea din coadă lovind podeaua o singură dată şi închise ochii.

Eve ridică ochii şi văzu că Asa o privea ţintă, dându-şi brusc seama că era prima dată când se aflau singuri de la plimbarea cu trăsura, când el…

Nu se putu abţine. Se sprijinea de masă cu picioarele larg desfăcute, cum stătea de obicei, iar ochii ei alunecară spre locul în care i se împreunau coapsele.

O, ce n-ar da să îl mai privească o dată!

Îşi desprinse privirea grăbită, dar era prea târziu. Îl văzu privind-o şi ştiu că o surprinsese. Simţi că i se încing obrajii.

— A fost foarte bine. Muzica, vreau să spun.

— Da, spuse el absent. Se îndreptă, depărtându-şi şoldurile de masă.

O mişcare banală, dar foarte sugestivă.

— Cred… Vocea ei ieşi sugrumată şi fu obligată să se oprească şi să înghită în sec. Cred că vocea La Venezianei s-a îmbunătăţit de când am auzit-o cântând ultima oară.

— Da?

El ocoli masa, apropiindu-se încet de marginea biroului ei.

Eve făcu un în pas în spate şi se aşeză brusc pe scaun.

El se opri şi se sprijini de colţul biroului ei, stând cu faţa la ea. Era foarte înghesuit, şi aproape că li se atingeau genunchii.

Aproape, dar nu chiar.

Îşi plecă privirea, căci, într-adevăr, şoldurile lui erau *exact* la nivelul ochilor ei, şi i se păru că umflătura de sub pantaloni se făcuse mai mare.

Îşi ridică privirea încet, întâlnindu-i ochii. De data

aceasta nici măcar nu pretinse că nu se uitase.

Ştia.

Ştia.

Îşi lăsă mâinile în jos, încadrându-şi prohabul.

— Nu pot să nu mă gândesc la asta, spuse el cu voce joasă şi profundă. La felul în care m-ai privit. Dorinţa din ochii tăi. Trase aer în piept. Parfumul din trăsură, din seara aceea. Mă gândesc la asta şi mă întăresc. Ea îl privi intens, nefiind în stare să îşi desprindă privirea. Inima îi bătea iute. Mă gândesc la asta, spuse el din nou, cu vocea şi mai profundă acum. Şi îmi doresc să te fi văzut şi eu.

— Să mă fi văzut, spuse ea, foarte precis. Foarte prudentă – şi totuşi, cu un licăr de entuziasm.

De excitare. Nu avea rost să o nege.

— Să te fi văzut. O privea cu atenţie. Să îţi fi văzut picioarele, coapsele, sexul.

Ea trase aer în piept auzind cuvântul. Atât de direct. Atât de vulgar. Nu exista nicio îndoială, şi până şi ea ştia ce voia să spună.

Nu era o femeie atât de netemătoare.

Sau era?

— Pot? şopti el. Pot să te văd?

Buzele ei se desfăcură, dar nu ieşi niciun sunet.

— Nu te voi atinge, spuse el, ca o sirenă masculină. Voi sta exact aici, ţinându-mi mâinile deoparte. Vreau doar să te văd. Te rog, Eve. Arată-mi păsărică.

Nu putea. Era greşit, nu-i aşa? Doar că nu îşi dădea seama de ce, şi în momentul acela voia să îi ofere acest lucru.

Voia să şi-l ofere ei însăşi, după ani în care trăise în întuneric. Trăise în frică.

Nu mai voia să trăiască în frică.

Mâinile i se mişcară înainte să ia o decizie conştientă, apropiindu-se de fuste. Apropiindu-se de tivul acestora. Privirea lui era fixată asupra degetelor ei, ca şi când urma

să îi arate minunile lumii.

Poate chiar aşa era.

Se aplecă încet şi prinse tivul fustelor, apoi le ridică. Nu privi în jos – *ea* era mai interesată de chipul lui, – dar simţi aerul rece trecând prin ciorapi. Întâi în jurul gleznelor, apoi al gambelor.

— Mai mult, şopti el, şi Eve văzu că începea să se desfacă la prohab.

Simţi o căldură între picioare la gândul că asta îl stârnea – că *ea* îl stârnea – şi îşi ridică fustele mai sus. Simţi aerul pe genunchi şi apoi pe coapse, goale deasupra jartierelor.

El gemu, desfăcându-şi nasturii rămaşi.

— Eve, draga mea, mi-aş da mâna dreaptă pentru alţi câţiva centimetri.

— Nu trebuie, şopti ea, ridicându-şi fustele deasupra şoldurilor.

În clipa aceea, închise ochii, prea sfioasă să-l vadă privind-o, dar liniştea fu prea mult pentru ea.

Deschise ochii şi văzu că el îşi desfăcuse lenjeria, scoţându-şi mădularul. Se atinse, cu ochii fixaţi asupra locului în care i se împreunau coapsele.

— Vrei să-ţi depărtezi picioarele pentru mine?

Ea rămase fără răsuflare.

Îşi depărtă genunchii încet, simţind aerul rece în locul acela, cel mai intim din fiinţa ei.

El gemu, strângându-se mai tare în pumn. Avea mădularul gros şi tare, şi ceva în interiorul ei şopti că era din pricina ei.

— Simţi? întrebă el, cu vocea aproape un mormăit. Te-ai mai atins acolo până acum, Eve?

— Eu… Nu putea spune, nu putea. Doar alaltăseară, după trăsură. Doar puţin.

— Bravo. El râse înfundat, jos şi senzual. Te-ai gândit la mine?

— *Ah.* Închise ochii, căci nu-l putea privi. *Da.*

— Te-ai satisfăcut gândindu-te la mine, vârându-ţi degetul în păsărică ta drăguţă, dragă Eve? Spune-mi.

— Eu… Ea deschise ochii din nou, uitându-se la privirea lui atotcunoscătoare. Era atât de carnal, atât de stăpân pe ce se întâmpla, ca şi când scopul vieţii lui ar fi fost să îi povestească despre dorinţele ei cele mai adânci şi mai întunecate. Voia să răspundă poruncilor lui, să devină cumva egalul său în ceea ce făceau. Îşi linse buzele, susţinându-i privirea. Nu înţeleg, ce vrei să spui?

— Înseamnă că nu ai făcut-o, spuse el hotărât, întrerupându-şi mişcările şi strângându-se în pumn. Vocea lui se înăsprise, şi pentru un moment închise ochii, fără a mai face vreo mişcare, ca şi când ar fi încercat să se controleze. *Dumnezeule.* Ai şti dacă ai fi făcut-o.

Ea icni, privindu-l neajutorată, în timp ce el se uita ţintă la carnea ei. Aştepta… *dorind* ca el să-i arate ce urma.

— Simţi partea aceea din tine, Eve? Mâna lui se mişca din nou – mai încet acum, ca şi când ar fi vrut să îi smulgă răspunsul –, şi deschise ochii brusc. Erau verzi ca smaraldele. Atinge-te!

Ea îşi trecu mâna dreaptă pe deasupra materialului adunat al fustelor. Simţi cârlionţii sârmoşi dedesubt… Icni la prima atingere.

— O, da, spuse el răguşit, iar mâna i se opri subit. Închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate, şi Eve îi vedea mărul lui Adam mişcându-se în timp ce înghiţi. Aproape că am ajuns acolo, Eve, când ţi-ai pus degetele pe păsărică ta drăgălaşă. Ştii?

— Nu, şopti ea. Spune-mi.

— O, Dumnezeule, mormăi el printre dinţi. Doar gândul că te atingi… Şi apoi să o văd. Deschise ochii, aplecându-şi capul pentru a se uita din nou. Coboară degetele, vrei? Lasă-mă să-ţi văd degetele umezindu-se.

Era atât de şocant. Nici măcar nu era sigură ce voia

să spună. Dar îşi împinse degetele între pliurile sexului, şi el avea dreptate – era udă acolo. Ar fi putut fi stânjenită, doar că se părea că el se aşteptase ca ea să fie astfel.

Îşi linse buzele, simţind carnea moale.

— Ce să fac acum?

El ridică privirea, întâlnindu-i ochii.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus înainte? Despre bucăţica aceea din partea de sus a despicăturii tale? Clitorisul?

— Da.

— Găseşte-o.

Ea îşi ridică degetele încet, simţind alunecarea. Era un sentiment ciudat şi încântător. Mai explorase cândva locul acela – ezitant, pe furiş şi în întuneric –, dar acum, în faţa lui, pe lumină, era îndrăzneaţă. Atinse ceva care o făcu să tresară.

— Acolo, gemu el. O, acolo, Eve. Aşa, fetiţă. Aşa, draga mea. Atinge-te acolo pentru mine.

Ea închise ochii şi îşi strecură degetele pe deasupra acelui loc, simţind din nou aceeaşi tresărire. Un fel de scânteie, bruscă şi neaşteptată, care părea să fie ataşată de ceva din adâncul ei.

Îşi simţea pielea hipersensibilă, şi o furnicau tălpile.

Era atât de ciudat… şi atât de minunat.

Deschise ochii, descoperind că el începuse să se atingă din nou, sprijinindu-se de biroul ei, cu mădularul îndreptat spre ombilic. Capul era strălucitor şi roşu – şi ea îşi dorea să îl atingă.

Poate să îl lingă.

Gândul o făcu să tresară din nou, de data aceasta resimţind senzaţia direct în locul pe care îl freca.

El îi surprinse fiorul, zâmbi larg, cu ochii fericiţi şi verzi.

— Aşa, scumpo, aproape că ai ajuns, fetiţa mea. Ştii cât de drăguţă eşti acolo? Atât de roz şi de rotundă, iar părul tău de fecioară este de un blond-roşcat încântător.

Dacă aş fi pictor, mi-ar plăcea să te pictez. Te-aş picta şi aş pune tabloul deasupra patului meu, ca să mă pot uita în fiecare seară la păsăricăta frumoasă.

Ea icni, rămase fără suflare… şi se întâmplă cel mai extraordinar lucru.

Explodă, pur şi simplu, pasiunea radiindu-i din corp, căldura invadându-i membrele şi coborându-i până în vârfurile degetelor de la picioare. Era atât de dulce, atât de minunat – şi pentru moment îşi pierdu vederea.

Totul deveni alb, în timp ce ea se cutremura.

Dar nu-şi pierduse auzul, căci îl auzea pe Asa râzând în hohote, în timp ce sămânţa lui îi împroşca genunchii.

*

Asa se simţi invadat de bucurie, mai puternică decât orice vin, în timp ce privea spre chipul lui Eve, care se cutremura în plin orgasm. Avea gura deschisă, obrajii îmbujoraţi şi ochii închişi în extaz, în timp ce degetele ei se mişcau din ce în ce mai repede.

Era prima dată când experimenta asta, şi Asa simţea o tandreţe ciudată faţă de ea, faţă de această femeie strictă care se abandonase în cel mai primitiv mod, pentru el. Voia să o ţină în braţe şi să o sărute blând. Să îi simtă trupul tremurând şi relaxându-se în timp ce îşi revenea. Voia…

Privi într-o parte, simţindu-se dintr-odată ciudat de frustrat. Voia ceva de la ea, ceva *cu* ea, şi pur şi simplu nu avea niciun sens. Tocmai o instruise cum să ajungă la primul orgasm, mersese mai departe cu ea decât bănuia că o făcuse vreun bărbat. Îşi ţinea încă în pumn mădularul care se înmuia, cu sămânţa revărsându-i-se pe degete. Şi voia *mai mult.*

Lucrul blestemat era că bănuia – destul de îngrijorat – că acel „mai mult” pe care îl voia nu era ceva fizic.

— O, răsuflă Eve, deschizând ochii.

Părea buimacă. Părea ca şi cum făcuse *sex,* şi mădularul lui tresări la acest gând. Poate că voia mai mult decât o legătură trupească, dar era bărbat. Cu siguranţă nu ar refuza nimic trupesc din ceea ce i-ar putea oferi.

Doar că nu-i oferea nimic. El o convinsese să facă asta, nu-i aşa? În clipa aceea, îşi trăgea fustele în jos, ascunzându-şi păsărică drăgălaşă, şi aproape că îi opri mâna pentru a mai privi măcar o dată.

Doar o dată.

Dar o convinsese deja să facă mai mult decât visase probabil vreodată, şi ar fi trebuit să se simtă vinovat pentru asta. Doar că nu se simţea.

Ea îşi privea degetele. Străluceau de umezeală, şi strâmbă din nas, ca o pisică deranjată.

Asa nu se putu abţine să nu zâmbească, scoţând o batistă din buzunar şi oferindu-i-o.

— Poftim.

— Mulţumesc, spuse ea protocolară, ca şi când şi-ar fi şters orice numai nu urmele orgasmului de pe mâini.

Ţinea batista între degetul mare şi arătător, vizibil nesigură ce să facă cu ea.

El i-o luă fără un cuvânt şi şi-o trecu în mod voit peste mădular, amestecându-i secreţiile cu sperma lui.

Eve se uită la el, cu ochi mari şi tăcută, şi, când privirile li se întâlniră, el zâmbi cu subînţeles.

Ea privi într-o parte, dregându-şi glasul, în timp ce el îşi aşeza hainele.

— Eu… Adică. Vreau să îţi mulţumesc.

— Să-mi mulţumeşti?

Zâmbetul i se întinse pe faţă.

— Pentru că mi-ai arătat… Flutură din mână. Lucrul acela.

— Oricând, drăguţo, spuse el. Impulsul de a o trage în braţele sale era mai puternic decât fusese vreodată.

Se ridică înainte de a face ceva ce ar putea să regrete.

— Presupun ca trebuie să merg să văd dacă a ajuns Hampston.

Ea făcu o mişcare stranie, aproape ca şi când ar fi vrut să-l prindă de braţ.

Asa se uită la ea.

— Ce?

— Nu te vedea cu el, spuse ea grăbită. Te rog.

El se aşeză din nou pe birou.

— De ce?

Credea că ştia, dar o parte plină de cruzime din interiorul lui îl făcea să dorească să o audă spunând.

Ea flutură neajutorată dintr-o mână şi clătină din cap.

— Din pricina că îmi oferă bani asupra cărora nu ai control? întrebă el tărăgănat.

Eve se întoarse brusc.

— Ştii că nu e asta.

Da, ştia.

— Atunci, ce e? întreabă el, brusc frustrat.

Fusese extrem de răbdător pentru un bărbat nu prea răbdător, dar ea nu îi spusese *nimic.* Toate informaţiile pe care le avea erau simple supoziţii sau informaţii smulse de la Jean-Marie. Dacă bărbatul acela constituia un pericol pentru ea – dacă *o rănise* în trecut –, trebuia să îi *spună,* la naiba.

— Eu… Trase aer în piept, îndreptându-se uşor. Am avut un coşmar azi-noapte.

„O, la dracu'!"

— Lasă-mă să te ţin în braţe.

— Ce?

Ochii albaştri erau speriaţi şi mari.

El întinse braţele, aşteptând. Dacă îl refuza acum, nu era sigur ce avea să facă.

Dar ea nu o făcu. Îi privi braţele o secundă, apoi

încuviinţă din cap ezitant.

Asa nu aşteptă ca ea să îşi ducă gestul până la capăt. Se aplecă, o ridică în braţe, ignorându-i scâncetul, şi se întoarse, aşezându-se pe scaunul pe care stătuse ea.

Eve stătea complet nemişcată şi ţeapănă.

La naiba, nu avea de gând să-i dea drumul.

Ignoră faptul că semăna cu o păpuşă de lemn şi o cuprinse cu braţele, trăgând-o aproape. Părul ei auriu mirosea vag a flori, şi inhală profund, atingându-i braţele încet, aproape la fel cum ar fi putut face cu un animal speriat. Nu era deloc un gest încărcat de sexualitate.

Dar era plin de căldură, şi, deşi poate că pe ea nu o liniştea, îl ajuta pe el.

— Spune-mi, îi şopti el la ureche. Spune-mi ce s-a întâmplat în coşmarul tău.

Ea suspină şi îşi plecă uşor capul, până când acesta ajunse să o se odihnească pe umăr – ce povară dulce.

Ar considera-o oricând o victorie.

— Este un vis pe care îl am de când mă ştiu, spuse ea, atât de încet, încât el trebui să îşi aplece capul pentru a o auzi. Începe la fel: cu câini.

Asa privi spre locul în care Henry sforăia în colţ. Acum, că era spălat, avea o culoare cafenie, cu pete negre la bot şi pe urechi, începuse să se mai îngraşe şi, deşi Asa nu se temuse niciodată de el, înţelegea că lui Eve i-ar putea fi teamă.

— Ce fac câinii? întrebă el.

— Mă urmăresc, spus ea plat, ca şi când s-ar fi împăcat de mult cu frica, cu groaza, iar acum pur şi simplu o îndura. Mă aflu într-o casă mare, şi mă urmăresc dintr-o încăpere în alta, pe holuri şi pe scări, în sus şi-n jos, lătrând tot timpul.

El înghiţi în sec, căci îi venea să strige. Să îşi strige revolta. Dar ştia că asta nu avea să o ajute pe Eve.

— Apoi?

— Mă prind, spuse ea simplu. Mă prind şi mă sfâşie, iar în spatele câinilor sunt bărbaţi cu măşti, care râd.

„Dumnezeule.” El clipi, căci, deşi văzuse şi auzise lucruri îngrozitoare în viaţa lui, nu era sigur că fusese vreodată martor la ceva atât de îngrozitor precum relatarea lui Eve, care îşi povestea propria moarte.

O strânse mai tare, simţindu-i oasele fine, căldura pielii. Eve a lui era delicată, dar atât de puternică pe dinăuntru

— De ce visezi asta? întrebă el cu grijă.

— Nu ştiu, răspunse ea cu aceeaşi voce pierită.

Asa începea să urască totul, adevărul fie spus. Şi, mai mult, era cumva sigur că ea minţea.

— Dar… Ezită, alegându-şi cuvintele cu mare atenţie. Nu s-a întâmplat niciodată asta, nu-i aşa? Nu ai cicatrice lăsate de câini.

Sau avea? Nu o văzuse dezbrăcată în partea de sus.

El lăsă să-i scape în tăcere o răsuflare de uşurare când ea spuse:

— Nu. Nu am cicatrice.

— Slavă Domnului, replică el, mângâindu-i obrazul catifelat. Slavă Domnului!

Ea îşi întoarse faţa spre pieptul lui, şi pentru prima dată mâna ei se mişcă, aşezându-i-se pe jiletcă.

El suspină, dorindu-şi ca ea să-i spună mai mult.

— Ştii unde te afli în vis? Ce casă este?

— Da, şopti ea la pieptul lui. Sunt în casa tatălui meu.

El rămase tăcut un moment, aşteptând mai mult, dar bineînţeles că ea nu mai spuse nimic.

Ar trebui să fie fericit, presupunea el, că o făcuse să recunoască măcar atât. În cele din urmă, el întrebă:

— Şi ce legătură are cu Hampston?

— Nu ştiu, recunoscu ea. Dar nu am mai avut coşmaruri de ani de zile, până să îl văd – ieri.

— Poate… El tresări înainte de a rosti cuvintele, dar

trebuiau spuse. Poate că nu au nicio legătură. Poate fi doar o coincidenţă că în aceeaşi zi te-ai întâlnit cu un vechi prieten de-al tatălui tău şi ai avut coşmarul acela.

— Poate ai dreptate, spuse ea cu vocea ceva mai puternică, înălţă capul şi îl privi în ochi. Dar mai este ceva. Lord Hampston are un tatuaj pe încheietură – arată spre interiorul braţului ei, pentru a indica locul –, l-am văzut ieri. Este un delfin. În visul meu, bărbaţii mascaţi care râd au şi ei tatuaje cu delfini.

El privi înspre interiorul catifelat al încheieturii ei, apoi spre ochii ei albaştri.

— Eve.

— Nu vreau să te vezi cu el astăzi – sau vreodată.

Se auzi o bătaie la uşă, iar Asa de-abia avu timp să o aşeze pe Eve, fără prea multă ceremonie, pe scaun, grăbindu-se spre partea sa de masa, înainte ca uşa să se deschidă. În uşă stătea Lord Hampston, zâmbind larg.

— Bună dimineaţa, Harte.

— Milord. Asa se mişcă astfel încât să stea între Hampston şi Eve. Poate că nu voia să-l se întâlnească, dar, dacă Hampston era o ameninţare pentru ea, trebuia să afle mai multe despre el. Vrei să ne plimbăm prin grădină în timp ce vorbim?

Dar mişcarea lui păru că nu face decât să-i atragă atenţia lui Hampston asupra lui Eve.

— Vai, micuţa Eve, aproape că nu te-am observat aici. Zâmbetul lui deveni mai larg. Spune-mi, ţi-ai amintit de mine între timp?

Era de-ajuns. Asa înaintă, forţându-l pe Hampston să facă un pas în spate. Îşi lăţi un zâmbet afabil pe faţă şi gesticulă spre uşă.

— Mergem? Aş vrea să vezi labirintul pe care-l construieşte Lord Kilbourne.

Fie diversiunea funcţionase, fie Lord Hampston nu fusese prea interesat de Eve din capul locului, căci

încuviinţă din cap.

— Se vorbeşte despre proiectele inovatoare ale lui Kilbourne. Într-adevăr, aş vrea să văd cu ochii mei.

Asa se încumetă să arunce o privire peste umăr, spre Eve.

— Nu durează mult, domnişoară Dinwoody, căci ştiu că voiai să discutăm despre registrele acelea. Ea nu spusese aşa ceva, desigur, dar el voia să o anunţe cumva că nu o abandona. Dacă doreşti să lucrezi netulburată, poate c-ar trebui să încui uşa.

Arătă înspre încuietoare.

Eve îşi drese glasul.

— Mulţumesc, domnule Harte.

Asa nu-şi putea da seama din vocea sau din atitudinea ei dacă îi pricepuse mesajul sau măcar dacă era supărată pe el pentru că pleca cu Hampston, după ce ea îl implorase să nu o facă.

Dar acesta era cel mai rapid mod de a-l îndepărta de ea.

Asa îl conduse pe Hampston pe coridor.

— Ai mai fost la Harte’s Folly înainte să ardă, milord?

— Da, într-adevăr, zise Hampston înfundat. Am venit atât cu soţia mea, cât şi cu fiicele ei aici, iar ea a cerut – a cerut cu insistenţă, domnule Harte! — să o aduc din nou, atât de mult i-au plăcut grădinile de agrement. Ei bine, nu mă deranjează să spun că soţia mea este ceva mai tânără decât mine – căci este cea de-a doua căsătorie pentru amândoi –, şi îmi permit să îi fac pe plac. Intenţionam să o aduc din nou aici, dar s-a întâmplat tragicul incendiu. Ridică din umeri şi îi aruncă un zâmbet vesel lui Asa. Este întristată de atunci.

— Vă voi trimite bilete, atât pentru soţie, cât şi pentru fiice, spuse Asa. Ca să puteţi participa cu toţii la marea deschidere.

— Mulţumesc, Harte, spuse Hampston când ieşiră în

grădină. Nu ştii cât de încântată va fi – la fel şi fiicele mele vitrege. Sunt trei – Flora, Grace şi Mărie – şi toate trei sunt cele mai încântătoare fete pe care le-ai văzut vreodată. Hampston îi făcu cu ochiul. Într-adevăr, m-am căsătorit cu mama lor la fel de mult pentru frumuseţea acesteia, cât pentru frumuseţea lor, căci inima unui bărbat se înveseleşte să aibă atâta frumuseţe în casă.

Asa zâmbi larg. Ajunseră în apropierea labirintului şi apoi se opriră.

— O, iată-ne, se vede labirintul şi modul cum Lord Kilbourne intenţionează să îl mărească. Mai târziu va fi vopsit, pentru a arăta ca marmura.

În următoarea jumătate de oră, Asa se concentră asupra afacerilor, arătându-i lui Lord Hampston teatrul şi grădinile, la fel cum ar fi făcut cu orice potenţial investitor. Hampston fu impresionat, exclamând entuziast la vederea copacilor transplantaţi şi a insulei feerice pe care o construise Apollo. Avea calităţile pe care Asa le-ar fi căutat în mod normal la un investitor: era curios, inteligent şi, cel mai important, bogat. Nu trebuia să îţi *placă* de cineva pentru a-i lua banii.

Hampston era cam ciudat, era foarte adevărat. Rânjea prea mult, făcea comentarii ciudate din când în când şi îl linguşea pe Asa nefiresc, dar nu părea avea nimic *rău* în mod vădit. Se oferise să-i arate scrisori de la bancherii săi, pentru a dovedi că era pe deplin capabil să ofere bani grădinii. Părea, de fapt, absolut normal pentru un aristocrat: arogant şi nonşalant, sigur atât pe rangul său superior, cât şi de faptul că Asa avea nevoie de el, puţin dispreţuitor faţă de cei care îşi câştigau traiul lucrând cu mâinile.

Asa strânsese din dinţi şi luase banii unor bărbaţi mai unsuroşi decât Hampston.

De fapt, dacă nu ar fi fost groaza lui Eve faţă de el, Asa ar fi încheiat bucuros târgul cu Hampston.

— Nu? Pentru un moment, Lord Hampston îl privi pe Asa uluit. Mărturisesc, domnule, că sunt uimit. Rareori am oferit bani şi am fost refuzat.

— Înţeleg, milord, şi îţi apreciez cu adevărat oferta, răspunse Asa relaxat.

Lord Hampston mormăi:

— Mulţi oameni ar accepta banii oricum.

— Mulţi oameni se îngroapă fără speranţă în datorii, răspunse Asa zâmbind.

Hampston îi întoarse zâmbetul.

— Te pricepi la afaceri, domnule.

Vicontele era vădit dezamăgit, dar îşi luă rămas-bun destul de cordial, câteva minute mai târziu.

Asa se întoarse în birou, îngândurat.

Ce avea, mai exact, Eve cu aristocratul acela? Pur şi simplu îi amintea de tatăl ei? De ceva mult mai rău?

Îi făcuse Hampston rău?

Deschise uşa biroului, hotărât să afle răspunsul, dar descoperi că era gol.

Eve dispăruse.

*

Bridget Crumb supraveghea lustruirea marilor scări de marmură – o treabă laborioasă, care trebuia făcută lunar –, când se auzi o bătaie puternică la uşa din faţă.

Era interesant. Majoritatea oamenilor băteau discret la uşa ducelui.

Bridget aruncă o ultimă privire înspre una dintre servitoare – Fanny avea tendinţa de a se opri din lucru dacă nu stătea cineva cu ochi de vultur pe ea – şi se îndreptă spre uşă.

De-abia o deschise, când domnişoara Dinwoody trecut pe lângă ea.

— Trebuie să-i trimit o scrisoare fratelui meu, spuse

ea grăbindu-se spre scări.

— Desigur, domnişoară, spuse Bridget, deşi cealaltă femeie nu părea a o asculta.

Lacheul care o însoţea întotdeauna pe domnişoara Dinwoody păşi după ea. Privea cu o încruntătură de îngrijorare, în timp ce stăpâna sa dădea fuga pe scări.

— Să vă trimit nişte ceai? întrebă Bridget.

Lacheul o privi recunoscător.

— Mulţumesc.

Apoi o urmă pe domnişoara Dinwoody.

Bridget murmură o poruncă înspre una dintre servitoare, care se ridică imediat şi dădu fuga la bucătărie. Menajera o urmă mai încet, cu o vagă încruntătură.

Tava cu ceai era gata până ajunse în bucătărie – avantajul de a avea întotdeauna un ceainic cu apă pe foc. Fanny tocmai o lua, când Bridget o opri.

— O iau eu, spuse ea. Continuă să lustruieşti scările, te rog. Mă aştept ca balustrada să fie gata până mă întorc de sus.

— Da, doamnă, spuse Fanny cu o voce în care se simţea ciuda.

Bridget oftă în sinea ei, urcând scările. Fanny nu avea să mai stea prea mult la casa Hermes. O servitoare leneşă şi posacă era o pacoste prea mare. Bridget trebuia să organizeze deseori personalul când accepta pe cineva într-o nouă slujbă: îi păstra pe cei care erau muncitori, uşor de instruit sau deştepţi – ideal toate trei – şi îi concedia pe ceilalţi. Toţi cei care erau prea leneşi, prea indiferenţi sau, Doamne fereşte, prea iuţi de degete dispăreau imediat.

Valoarea unei menajere era suma servitorilor pe care îi conducea. Când ajunse în holul de sus, Bridget auzi murmurul vocilor din biblioteca stăpânului şi, într-adevăr, când intră, domnişoara Dinwoody vorbea iute cu lacheul.

— Trebuie să ajungă imediat la fratele meu. Trebuie să ştiu, Jean-Marie, altfel o iau razna.

Se întoarse când Bridget intră cu tava de ceai.

— O, mulţumesc, doamnă Crumb. Poţi trimite imediat după Alf? Trebuie să-i trimit scrisoarea aceasta lui Val cât mai curând posibil. Domnişoara Dinwoody strângea scrisoarea în mână, dar îngheţă brusc. O, la naiba!

Bridget se opri o fracţiune de secundă înainte de a aşeza serviciul de ceai. Domnişoara Dinwoody nu i se părea genul de femeie care vorbea urât.

Ceva trebuia să fie cu adevărat în neregulă.

— Aş putea face ceva, domnişoară? murmură ea.

Nu îndrăznea să facă mai mult decât să pună acea întrebare.

Era servitoare, la urma urmelor.

— Nu, mulţumesc, doamnă Crumb. E propria mea prostie. Domnişoara Dinwoody strânse din ochi. Alf este la Harte's Folly. L-am pus să lucreze acolo. O, cum am putut uita?

Părea brusc înfrântă.

— Eşti mult prea agitată, *ma petite,* murmură lacheul, şi nu gândeşti limpede. Vino, voi trimite după Alf. Nu va dura mult până va sosi, apoi îi va trimite scrisoarea Excelenţei sale.

— Faci ca lucrurile să pară atât de uşoare, Jean-Marie, murmură domnişoara Dinwoody, şi Bridget văzu îngrozită că ochii îi luceau de lacrimi.

Priveliştea o deconcertă într-o asemenea măsură, încât îi puse o ceaşcă de ceai în mâini.

Domnişoara Dinwoody sorbi, în timp ce Bridget schimbă o privire îngrijorată cu Jean-Marie.

— Este uşor, *chérie,* crede-mă, spuse Jean-Marie. Vino. Termină-ţi ceaiul până fac aranjamentele necesare pentru a trimite după Alf şi, când mă întorc, vom pleca acasă, *oui?* Nu ai dormit bine azi-noapte. Cred că ar fi bine să te odihneşti.

— Ai dreptate, Jean-Marie, spuse ea oftând.

Întotdeauna ai dreptate. Se aşeză, strângând ceaşca de ceai în poală ca o fetiţă, în timp ce lacheul plecă să îşi îndeplinească sarcina.

Bridget trebuia să plece şi ea din încăpere, dar nu-i plăcea să o lase pe domnişoara Dinwoody singură.

Părea atât de fragilă.

Astfel că îşi făcu de lucru în tăcere, făcând ordine pe biroul deja ordonat. Domnişoara Dinwoody nu părea să îi observe prezenţa, atât de pierdută era în gândurile sale. După încă un moment, lacheul se întoarse.

— Totul este bine. Am trimis după Alf, şi, când vine, doamna Crumb îi va da scrisoarea.

— Numaidecât, murmură Bridget.

Jean-Marie încuviinţă din cap spre ea.

— Aşadar, nu e niciun motiv să mai zăbovim aici. Ne vom întoarce acasă, să vedem ce mâncare delicioasă ne-a gătit Tess la cină.

Întinse mâna, şi domnişoara Dinwoody i-o luă, ridicându-se. Bridget îi urmă afară din încăpere şi îi apoi conduse până la uşa din faţă.

Însă, în momentul în care uşa se închise, se întoarse şi se îndreptă grăbită spre biblioteca ducelui, încuind uşa în urma ei.

Scrisoarea stătea pe birou, pregătită pentru Alf.

Bridget o ridică şi o întoarse pentru a se uita la sigiliu. O aşeză şi luă un deschizător de scrisori în forma unui mic pumnal din sertarul biroului. Se duse la şemineu şi ţinu lama deschizătorului de scrisori în flăcări, până când aceasta se înfierbântă.

Apoi strecură iute şi eficient lama fierbinte sub sigiliul de ceară, topindu-l îndeajuns încât să deschidă scrisoarea fără a distruge figura în relief şi fără a rupe hârtia. Deschise scrisoarea şi citi:

Val,

Ştii numele bărbatului din noaptea aceea?
Cu dragoste,

Sora ta, E.

Bridget se holbă la scrisoarea simplă încă un moment, cu sprâncenele încruntate. Apoi reîncălzi cuţitul şi îl ţinu pe dosul sigiliului, topind ceara. Întoarse sigiliul şi îl presă cu grijă pe scrisoare.

Aşeză scrisoarea pe birou exact unde fusese şi spuse clar şi tare:

— Sper că ducele o va primi curând.

Apoi părăsi încăperea şi închise uşa încet în urma ei.

Capitolul 13

Eric şi Porumbiţa merseseră zile în şir, până când ajunseră la un izvor limpede care susura. Lângă izvor creştea un strat de măcriş. Porumbiţa zâmbi văzându-l – căci era foarte flămândă –, până când observă că Eric se încrunta la frunzele verzi.

— Stăpâna mea mi-a poruncit să-i aduc o pungă de măcriş, dar este fermecat, explică el. Îmi scapă din mâini de câte ori încerc să-l culeg. Şi, pentru a-i demonstra, se aplecă apucând câteva, însă frunzele se retraseră în pământ...

din *Leul şi Porumbiţa*

Jean-Marie îl privi lung pe Asa când îl văzu în pragul uşii lui Eve în seara aceea, dar îl lăsă să intre.

— Unde este? întrebă Asa obosit. Îi luase peste o oră să călătorească de la Harte's Folly, aflat pe malul de sud al Tamisei, până acasă la Eve, pe malul de nord, şi era al naibii de ostenit.

— Sus, spuse Jean-Marie. Este foarte agitată.

Asa se opri cu piciorul pe prima treaptă.

— Ştiu.

Apoi urcă scările.

Era în salonul ei, însă, în loc să lucreze la miniatură, stătea pe canapea cu mâinile împreunate în poală.

Ridică privirea când intră el.

— Te-am auzit bătând.

— Da? O privi, pe femeia aceasta care îl irita, îl amuza, îl captiva şi îl aţâţa. Venise înarmat cu explicaţii şi cu lucruri care să o liniştească. Motive pentru care nu ar trebui să se teamă de Hampston şi întrebări cu privire la ce se întâmplase de o făcuse să se fie aşa temătoare.

Dar era obosit, iar ea părea atât de singură stând acolo, cu ochii albaştri trişti.

— La dracu', mormăi el şi, făcând doi paşi mari, se lăsă pe perne lângă Eve. Îşi ţinu mâinile, cu palmele în sus, între ei. Pot?

Era riscant, după ce plecase cu bărbatul de care ea se temea în mod atât de vădit. Avea tot dreptul să îl respingă.

Tot dreptul să nu aibă încredere în el.

Dar ea îl privi şi spuse simplu:

— Da.

Iar el o sărută.

*

Eve îngheţă când buzele lui Asa îi atinseră gura. Voia asta – voia să *încerce* măcar să facă asta cu el. Avusese nervii întinşi la maximum în după-amiaza aceea, dând fuga acasă la Val, tremurând de frică şi de groază, neştiind dacă fratele ei îşi amintea de Hampston sau dacă totul nu era decât o îngrozitoare coincidenţă. Din anumite puncte de vedere, nu conta. Nu putea continua astfel, pe jumătate femeie, ghemuindu-se singură şi speriată într-o colivie de

sticlă alcătuită din amintiri şi din coşmaruri.

Voia să trăiască.

Şi îl dorea pe Asa cu o pasiune ce se dezvăluia, care tresălta de posibilităţi. Aşa că îl sărută, dar înlemni, căci aşteptă vechea frică. Repulsia.

Doar că aceasta nu veni.

Îi simţea buzele moi peste ale ei, iar atingerea aspră a bărbii lui i se părea exotică.

Se înfioră şi îşi dădu surprinsă seama că singurul lucru pe care îl simţea era excitare.

El se retrase, suspinând cu regret.

Eve deschise ochii şi-l văzu pe Asa privind-o, cu sprâncenele încruntate.

— Eve? Vrei să mă opresc?

— *Nu.* Nu avea de gând să piardă această oportunitate din cauza unei neînţelegeri. Nu înlemnise de dezgust, ci din prudenţă.

Expresia lui se aspri.

— Atunci, *sărută-mă.*

Eve îi apucă haina şi se lipi de el, strivindu-şi gura de a lui, urmărind stângace excitarea pe care o simţise mai devreme. Nu o putea pierde acum.

Nu *putea.*

O! *Iat-o.* Se înfioră când el îşi plecă uşor capul, lipindu-şi buzele de ale ei. Îi atinse gura, mişcându-se deasupra buzelor ei, până când ea încetă să îl mai exploreze neliniştită, până când buzele ei se înmuiară.

Până când buzele ei se desfăcură sub ale lui.

Chiar şi atunci, el se mişcă încet, ca şi când ar fi aşteptat vreun semnal de la ea. O sărută tandru pe gură. Răsuflarea lui se contopea cu a ei.

Apoi ea simţi o atingere umedă.

Limba lui îi şterse în treacăt buza de jos, tachinând-o, flirtând, atât de blând, încât nu se putu abţine să nu o urmărească, propria ei limbă încumetându-se să o

întâlnească pe a lui, uşor frustrată deja de cât de blând era cu ea.

Asa nu era un în niciun caz bărbat blând. Din anumite puncte de vedere, asta era ceea ce o atrăgea la el – *mai mult,* asta era ceea ce voia de la el.

Îl muşcă uşor de colţul gurii.

Atunci el râse înăbuşit, părând să îi înţeleagă rugămintea nerostită, şi îşi deschise gura. Îi muşcă buzele, gemând lipit de gura ei. O trase în braţe, îmbrăţişând-o şi împrejmuind-o cu umerii lui largi, în timp ce ea îşi lăsă capul pe braţul lui. O asaltă din toate părţile, ţinând-o, puternic şi mare, şi ar fi trebuit să se teamă.

Ar fi trebuit să se lupte ca să scape.

În schimb, se trase mai aproape de el, simţindu-i bătăile inimii sub vârfurile degetelor, străduindu-se să iasă în întâmpinarea animalului sălbatic din el.

Mâna lui îi apăsă uşor obrazul în clipa când îşi strecură limba în gura ei, făcând-o să alunece lipită de a ei. Ea îşi apropie buzele, dorind instinctiv să îl păstreze înăuntru. Îi supse ezitant limba, şi probabil că făcuse ce trebuia, căci el gemu.

Se retrase lipsindu-şi fruntea de-a ei, cu ochii închişi şi cu răsuflarea tăiată.

Era uluită să vadă că trupul lui mare se cutremura.

Ea reuşise asta? Îl aţâţase în asemenea măsură? Gândul acela o umplu de mândrie: faptul că ea, o femeie ştearsă, cât se poate de obişnuită, îl făcuse pe Asa Makepeace, cel mai masculin bărbat pe care îl cunoscuse vreodată, *să se cutremure* de pasiune.

El deschise ochii, iar verdele era precum jadul cel mai întunecat.

— Mă conduci în dormitorul tău, Eve Dinwoody?

Ea răspunse fără ezitare. Fără urmă de îndoială.

— Da.

Eve rămase locului şi întinse o mână spre el, cu inima

bătându-i în piept atât de tare, încât ea se gândi că el o putea auzi.

El se ridică, masiv şi însufleţit – atât de însufleţit – şi cu totul al ei pentru această clipă.

Eve fusese întotdeauna o femeie raţională, şi o femeie raţională ar fi fost o nesăbuită să refuze ceea ce avea de oferit Asa Makepeace.

Astfel că îl conduse fără să vorbească pe holul ce ducea spre dormitorul ei.

Acesta era sanctuarul ei intim, şi îl privi cu alţi ochi, întrebându-se ce credea el. Salonul era confortabil. Aranjat drăguţ, cu mobilier practic.

Dar, în dormitorul ei, Eve lăsa să se vadă un strop de răsfăţ.

Pereţii erau vopsiţi în cel mai palid albastru, cu pilaştri albi, lambriuri şi lemn incrustat. Într-un bovindou era aşezat un birou aspectuos, iar draperiile de damasc gri-albăstrui erau trase într-o parte, astfel încât ea să poată privi spre grădina din spate în timp ce scria scrisori.

Lângă unul dintre pereţi era aşezat un scrin aurit din lemn de trandafir şi marmură. Pe peretele opus se afla un şemineu din marmură albă, iar plăcile care înconjurau vatra erau albastre şi galbene. Şi în colţ se afla patul ei. Era plin de perne gri-albăstrui de damasc, iar draperiile de aceeaşi culoare erau susţinute de cordoane de catifea de un albastru întunecat.

Eve se întoarse spre Asa şi descoperi că o privea. Zâmbea.

— Vino, spuse el. Te întinzi cu mine?

— O, da, spuse ea şi se îndreptă spre pat. Se opri acolo şi îşi dădu seama că nu era sigură ce să facă în continuare.

Ce voia mai exact de la ea?

Fu cât pe ce să o ia la fugă în clipa aceea, dar el veni în spatele ei, iar căldura lui o împresură. Dacă orice alt

bărbat ar fi stat atât de aproape de ea, se prea poate ca Eve să se fi panicat.

Dar acesta era Asa, şi era bărbatul pe care îl dorea.

El îşi aşează palmele pe talia ei, şi Eve îi simţi răsuflarea pe ceafa dezgolită. Apoi buzele, când o sărută.

— Pot să-ţi desfac părul? îi şopti el la ureche.

Ea încuviinţă din cap grăbită, apoi îşi ţinu răsuflarea.

Mâinile lui pe talie, în lateral, pe umeri şi în părul ei. Le ţinuse în mod voit departe de sânii ei – şi nu era sigură dacă să fie recunoscătoare sau să îi pară rău.

Apoi începu să-i scoată agrafele din păr, cu grijă, fără să o atingă nicăieri altundeva, şi Eve începu să se întrebe dacă *părul* putea să fie erotic.

Se trezi că îşi ţine răsuflarea, ascultându-i respiraţia profundă şi egală, în timp ce se ocupa de agrafe, desfăcându-i părul, care începuse alunece.

Căzu tot odată, alunecându-i greu pe umeri. Întoarse capul să privească, cuprinsă brusc de sfială.

El privea ţintă spre părul ei.

— Este frumos, murmură el, îngropându-şi degetele în pletele lungi, desfăcându-i cu blândeţe şuviţele, ridicându-le şi întinzându-le. Ca aurul lichid. Deodată, îi ridică tot părul spre faţa lui. Şi parfumat. Ca florile. Precum crinul, murmură el. Voi ţine minte pentru totdeauna parfumul acesta şi, ori de câte ori îl voi mirosi, mă voi gândi la tine, Eve Dinwoody. Vei fi în gândurile mele câte zile voi avea.

Ea icni şi se întoarse, ridicându-şi privirea spre el. Credea că avea să zâmbească ironic de propriile lui cuvinte, dar părea foarte serios, şi îl privi mirată. Mereu avusese această latură înlăuntrul lui? Acest amant poetic dezlănţuit? Dacă era aşa, o ascunsese bine sub masca administratorului de teatru agresiv, cu gura spurcată. Ţinea în secret la administratorul primitiv de teatru, dar poetul…

Înghiţi în sec, devenind dintr-odată agitată.

Era posibil să ajungă să îl iubească pe poetul

dezlănţuit.

El îi cuprinse faţa în palme şi se aplecă să o sărute. Pe frunte, coborând spre obraji, într-o atingere mătăsoasă a gurii.

— Mă laşi să te dezbrac, Eve?

Cuvintele şoptite deasupra buzelor ei erau un sărut în sine.

Ea încuviinţă din cap, temându-se să vorbească. Asa se îndreptă, privind-o, apoi întinse mâna încet spre eşarfă subţire vârâtă în corsaj.

— Pot?

— Da, şopti ea.

Trase, scoţând capetele de sub şireturile corsajului. Privea în jos în acest timp, cercetându-i partea de sus a sânilor, scoasă la iveală de corsajul pătrat.

— Ai pielea precum catifeaua albă. Atinse şireturile corsajului. Pot?

— Da.

Înghiţi în sec, întrebându-se dacă avea să ceară permisiunea la fiecare articol vestimentar pe care îl purta. Trebuia să îi spună că nu era nevoie? Dar întrebările lui îi confereau control asupra momentului,.

Îi plăcea asta.

Privi în jos, uitându-se la degetele lui late şi bronzate care îi desfăceau cu pricepere corsajul.

El prinse marginile, apoi ridică privirea, întâlnindu-i ochii.

— Pot?

— Da.

— Atunci, ridică braţele.

Ea ridică braţele, iar el îi scoase mânecile strâmte, aşezând cu grijă corsajul pe un scaun.

Rămase în corset, fustă, cămăşuţă, ciorapi şi pantofi.

El îşi puse mâinile pe şireturile care îi strângeau fusta pe talie.

— Pot?

Eve încuviinţă din cap.

El desfăcu şireturile în timp ce ea încerca să îşi domolească respiraţia.

Apoi fusta îi căzu pe podea.

Ridică privirea, aşteptând, iar pe buzele lui licări un zâmbet când atinse şireturile corsetului.

— Pot?

— Da.

El începu să le desfacă în timp ce ea îl privea. Ochii lui verzi erau concentraţi asupra a ceea ce făcea. Avea mici riduri la colţuri şi văzu alte cute în jurul gurii lui mari. Eve ridică privirea şi îi întâlni ochii, iar buzele îi zvâcniră înainte de a lăsa privirea în jos din nou.

Era bucuroasă – atât de bucuroasă – că venise acolo, că venise la ea. Niciun alt bărbat nu o mai căutase până atunci, nu o mai curtase – cu atâta grijă – şi totuşi atât de insistent.

Era încântător să fii dorită.

Corsetul se lărgi, iar ea trase aer în piept, cu plămânii, coastele şi sânii eliberaţi. Fără să aştepte porunca, ridică braţele.

El îi scoase corsetul.

Cămăşuţa era subţire, fină şi delicată. Aproape transparentă.

Nu îndrăznea să privească în jos, îşi ţinea ochii aţintiţi asupra lui, chiar şi după ce începu să tremure. Nu mai fusese atât de expusă în faţa unui bărbat decât o singură dată…

Alungă gândul intruziv din minte, dar nu îşi putu reţine un mic tremur al capului.

El o privi, ezită, apoi îngenunche în faţa ei.

Îi atinsese pantoful, susţinându-i privirea.

— Pot?

Ea încuviinţă grăbită. Voia asta – avea *nevoie* de asta.

Nu avea să lase trecutul să-i controleze viitorul.

— D… daa.

Îi scoase întâi un pantof, apoi pe celălalt.

Acum aproape că tremura.

El părea îngrijorat, iar între sprâncene îi apăru un rid.

— Eve, spuse el, putem să ne oprim aici. Nu trebuie să mergem mai departe.

— Nu. Trase iute aer în piept. Te *rog.*

El încuviinţă din cap.

Îşi strecură mâna încet pe deasupra gleznei ei, lăsându-şi palma să zăbovească pe gambă.

— Pot?

— Da.

Urcă pe sub cămăşuţă şi îi desfăcu jartiera.

Îi simţea degetele, calde şi liniştitoare, chinuindu-se cu ciorapul, şi închise ochii, concentrându-se asupra *acelui* lucru.

Nu asupra câinilor care gâfâiau sau asupra bălţii de sânge.

Fu mai uşor cu al doilea ciorap, apoi Asa se ridică.

Deschise ochii şi-l văzu stând în faţa ei, fără să o atingă.

— Pot?

Ea înghiţi în sec, recunoscătoare, *uşurată.*

Înfierbântată.

— Da.

El îi susţinu privirea, ca şi când ar fi vrut s-o liniştească în vreme ce îi prinse cămăşuţa şi i-o trase peste cap.

Rămase goală. Complet goală.

Mâinile îi zburară imediat spre sâni, acoperindu-i, privindu-l speriată. Buzele lui zvâcniră, şi îşi aşeză mâinile peste ale ei pe piept.

— Pot?

Ea deschise gura, dar nu ieşi niciun sunet. Însă

încuviinţă din cap.

El îşi strecură degetele printre ale ei şi îi îndepărtă mâinile de pe sâni, ţinându-le în lături.

Era prea slabă, prea înaltă, prea osoasă, iar sânii ei erau prea mici…

Se aplecă şi îi sărută un sfârc, iar atingerea uşoară a buzelor lui o făcu să se tensioneze. Apoi îl sărută pe celălalt.

Ea rămase fără suflare, privindu-l uluită.

El deschise gura, scoase limba şi linse.

Mintea ei se goli de gânduri. Asta, *asta* nu era deloc ceea ce se aştepta. Era ciudat, străin şi…

Încântător.

El privi în sus spre ea printre genele lăsate, cu gura încă deasupra sfârcului pe care îl linsese.

— Fă-o din nou, spuse ea.

El râse înfundat, se aplecă în faţă şi îi luă sfârcul în gură.

— O, gâfâi ea. Tensiunea se întindea din sân în corp şi sfârşea cumva între picioare, muşcătoare şi dulce şi… *Oh.*

El îi lăsă sfârcul să scape şi se aplecă, ridicând-o deodată în braţe ca pe un copil. Eve îl privea ţintă, cu braţele ridicate, nefiind sigură ce să facă exact cu ele, ceea ce păru să îl amuze oarecum, căci râse înfundat.

— Eve. Pot?

— Da, răspunse ea, deşi habar nu avea cu ce era de acord.

Asa se întoarse şi o aşeză pe pat, apoi urcă şi el. Eve se încordă, căci, pentru un moment, el rămase deasupra ei, dar apoi se aşeză lângă ea, şi Eve se relaxă din nou, privindu-l curioasă.

El zâmbi larg şi îşi plecă uşor capul spre sânul ei, cuprinzându-i sfârcul sensibil cu gura. Era o senzaţie… o, era o senzaţie atât de minunată, ca şi când sub piele i s-ar fi aprins o scânteie pâlpâitoare, în timp ce el sugea

necontenit. Picioarele ei nu aveau stare. Îşi afundă degetele în saltea când el săltă capul şi trecu la celălalt sân.

Când supse, se arcui uşor sub el, simţindu-se ca la un ospăţ, ca o ofrandă adusă unui zeu păgân.

El îi muşcă uşor sfârcul, apoi o privi, cu părul căzut pe frunte.

— Pot?

Vocea lui era mai gravă, atingând adâncimile acelea profunde.

— Da, spuse ea.

O linse trecând de la sfârc la întinderea netedă dintre sâni. O sărută iute, coborând spre abdomen, jucându-se cu limba în jurul ombilicului, făcând-o să-şi strângă mâinile în pumn, cuprinzând cearceafurile, iar apoi ajunse exact deasupra cârlionţilor ei.

Eve privi în jos, cu ochii mari. Părul lui arămiu îi cădea pe faţă, ascunzându-i gura, dar îi simţea sărutările blânde, muşcăturile intense şi aţâţătoare apropiindu-se de părul ei de fecioară.

El săltă capul, şi ea îl recunoscu atunci, când o privi cu ochii verzi printre şuviţele de păr. Era Pan, zeul tuturor lucrurilor sălbatice.

Zeul virilităţii.

— Pot? întrebă el răguşit.

— Te rog, şopti ea.

Privind-o, îşi ridică trupul, depărtându-i picioarele, apoi ezită, ca şi când ar fi aşteptat vreo obiecţie din partea ei. Dar, cum nu veni niciuna, se cuibări între coapsele ei, mare şi masculin, întunecat şi senzual, un străin şi totodată bărbatul pe care ajunsese să îl cunoască intim în ultimele câteva zile.

Un vis, nu un coşmar.

Asa îşi plecă uşor capul, până când ajunse deasupra muntelui lui Venus, şi Eve îi simţi răsuflarea pe cârlionţii umezi.

— Pot?

Ea încuviinţă din cap, fără vorbe.

Dar nu mai era de ajuns.

El clătină din cap sever, continuând să o privească în ochi.

— Spune-o!

Ea îşi linse buzele.

— Da.

— Minunat.

Şi se aplecă şi îi sărută clitorisul.

Ea îngheţă, căci habar nu avea ce urma să facă şi dacă… El deschise gura, lingând-o.

„O, Doamne!”

îşi duse mâna la gură. Îşi muşcă încheieturile, încercând să nu lase să-i scape niciun sunet. Cealaltă mână se înfipse în părul lui, în coama aceea arămie, în timp ce el o răvăşea cu gura, lingând, sărutând, *sugând.*

Icni, incapabilă să îşi umple plămânii cu aer. Ceea ce îi făcea era diabolic, supranatural, un act atât de extraordinar, încât îi venea să se zvârcolească.

Voia să îl ţină acolo pentru totdeauna.

Cum era posibil să îi ofere asemenea plăcere?

O lingea, iar ea se arcui înspre faţa lui, dorind, dorind, frecându-se de el şi scăpând zgomote guturale. Era încinsă, tremura, se cutremura, aşteptând o transformare.

El îşi deschise gura larg deasupra ei, împingându-şi limba iar şi iar în clitorisul ei.

Ea cedă, explodând din centrul fiinţei, gemând incontrolabil şi strângându-i părul în mâini, în timp ce el o lingea fără încetare.

Era răvăşită, mintea i se golea, iar trupul îi fu zguduit de o plăcere intensă pentru o perioadă îndelungată, de nemăsurat. Pur şi simplu exista, o fiinţă în extaz.

Şi, când în cele din urmă părţile fiinţei ei îşi reluară locul, când îşi desfăcu degetele din părul lui şi răsuflă

întretăiat, cu trupul înrourat, ştiu: se născuse din nou.

*

Asa îşi lingea buzele, gustând-o pe Eve.

Privi cum pleoapele ei se ridicară. Stătea întinsă în faţa lui, abandonându-se plăcerii, copleşită de satisfacţie, şi nu se putu abţine să nu se simtă mândru că el fusese cel care îi oferise o asemenea desfătare.

Chiar dacă mădularul lui era tare ca piatra.

Îi mângâie picioarele şi abdomenul în timp ce îşi revenea. Stătea încă între picioarele ei, atât de aproape de sexul ei, deschis şi umed ca o floare înflorită. Îi simţea mirosul sărat, îi simţea gustul încă pe limbă şi voia – voia, cu o gheară în vintre – să se ridice deasupra ei şi să îşi înfigă mădularul în centrul acela cald, umed şi primitor.

Dar nu putea. Nu acum. Probabil niciodată.

Gândul îl îndurera, rănindu-i o parte din suflet pe care nici măcar nu ştia că o avea.

Oftă şi se ridică, încet – şi dureros –, mutându-se dintre picioarele lui Eve alături de ea. Se sprijini într-un cot şi, tresărind, îşi aşează mădularul în pantaloni.

Eve deschise ochii, albaştri şi înceţoşaţi.

— Asa.

— Da, drăguţo, murmură el, aplecându-se să o sărute uşor pe gură.

— A fost minunat, murmură ea, rostind cuvintele aproape nedesluşit.

El nu îşi putu reţine un zâmbet plin de satisfacţie, cum nu-şi putu masca nici tresărirea când se îndreptă.

Era mai grijulie decât crezuse.

— Ce s-a întâmplat? Eşti rănit? Privirea ei coborî de-a lungul corpului lui, şi făcu ochii mari văzând cortul ridicat de mădularul lui în pantaloni. Nu ai… Nu te doare?

— Puţin.

Ea ridică grăbită din sprâncene.

— Atunci, de ce nu faci ceva în legătură cu asta?

El îi răspunse la fel, ridicând din sprâncene. Înainte să o cunoască pe ea, nu se mai atinsese niciodată în faţa unei femei, în faţa nimănui. Era o treabă solitară, la urma urmelor, făcută din plictiseală, din disperare sau pentru că nu avea o femeie care să-i satisfacă nevoile în momentul acela.

Sau cel puţin aşa o considerase întotdeauna.

Nu-i trecuse niciodată prin cap că masturbarea ar putea fi un act erotic între doi oameni – nu până la acea plimbare cu trăsura cu Eve.

Acum simţi cum îi tresare mădularul la acest gând.

Se lăsă pe spate şi, întinzând mâna, îşi desfăcu prohabul.

Privirea ei coborî spre mâinile lui, şi Asa trebui să închidă ochii un moment, de teamă că îşi va da drumul în pantaloni.

Deschise prohabul şi lenjeria şi le trase sub şolduri. Mădularul săltă, iar el gemu eliberat.

Se pregătea să îl ia în mână, când simţi atingerea ezitantă.

Deschise ochii şi o văzut pe Eve trecându-şi un deget peste glandul care zvâcnea. Iisuse. Mâna ei era atât de răcoroasă, atât de catifelată pe carnea lui.

— E tare. Privi spre el cu ochii albaştri licărind, luminaţi de curiozitate. Nu mă aşteptam să fie atât de tare. Pot…

El înghiţi în sec, încuviinţă din cap, strângând aşternuturile în pumn. Putea îndura dacă ea îşi păstra expresia aceea fericită pe chip.

Eve se apleacă deasupra lui, iar părul ei blond splendid îi alunecă pe umerii albi, apoi îşi trecu uşor degetul peste testiculele lui.

După care chicoti.

Nu putea decât să o privească încruntat; îşi pierduse puterea de a vorbi cu multe clipe în urmă.

— Sunt atât de păroase, spuse ea fără ocolişuri. Şi ridate. Ca prunele într-un săculeţ.

Îşi muşcă buza, ca şi când ar fi vrut să-şi reţină chicotele în timp ce îl privea.

Ridică privirea spre ochii lui.

— Te deranjează?

Cum putea protesta? Nu se temea în clipa aceea şi îl *atingea.*

Clătină din cap şi îşi depărtă picioarele.

— Te rog, drăguţo.

Vocea lui suna ca pietrişul sub apăsarea unui bocanc.

Însă nu păru să îi curme curiozitatea. Între buze îi apăru vârful limbii, şi se apleacă deasupra lui, cuprinzându-i testiculele între degetele ei subţiri. Părul auriu îi căzu peste umeri în valuri blânde, atingând linia clar definită a claviculei ei. Avea sânii delicaţi mici şi încântători, cu o rotunjime abia sesizată dedesubt. Căpătară o poziţie suavă când se lasă deasupra lui, cu sfârcurile îi erau de un roz foarte pal. Iar degetele ei…

Asa înghiţi în sec şi îşi întoarse privirea un moment, scrâşnind din dinţi. „Dumnezeule mare.” Degetele ei, degetele acelea îngrijite şi catifelate de doamnă, îi cuprinseseră carnea învârtoşată şi congestionată a mădularului.

Avusese parte de manevrări mult mai pricepute – fusese manevrat de experte, că tot veni vorba. Dar tocmai faptul că nu prea ştia ce făcea era interesant. Probabil era prima dată când atingea un mădular.

„Dumnezeule.”

Nu îşi putea aminti ca o femeie să îl fi făcut *vreodată* să se întărească în asemenea hal.

Degetele ei alunecau pe deasupra pielii fierbinţi, atât de uşor, că aproape îl gâdilau. Voia să-i spună să îl

cuprindă, să îi strângă mădularul nenorocit în pumn şi să *tragă,* dar în acelaşi timp voia să îndure. Să stea pur şi simplu acolo, copleşit şi suferind, lăsând-o pe această fecioară să se *joace* cu el.

Îi aruncă o privire pe furiş, exact la timp pentru a o vedea aplecându-se mai tare, trecându-şi degetul peste prepuţul care îi dezgolea capul umflat al mădularului şi, *al dracului să fie,* îi resimţi adierea respiraţiei pe carnea care îl ardea.

— O să mă faci să am un atac de apoplexie, spuse el răguşit.

Ea ridică privirea, cu ochii albaştri măriţi.

Asa nu mai putea suporta.

O cuprinse cu mâna de ceafă şi o trase în sus peste pieptul lui, dându-i un sărut atât de obscen de explicit, încât era ca şi când ar fi făcut sex cu limba.

Gemură amândoi, iar el o cuprinse cu mâna, forţându-i degetele să se strângă în jurul erecţiei sale, arătându-i cum să tragă în sus, ridicându-i pielea peste capul fierbinte – o, Dumnezeule mare – şi în jos, strângând pumnul, mişcându-se mai repede, în timp ce coapsele lui se înălţau în strânsoarea lor comună.

Ea gemu, iar şoldurile lui tresăriră auzind sunetul.

Iar apoi ea îi supse limba, şi el fu săgetat de o plăcere fierbinte, îl cuprinseră spasmele, iar sămânţa i se revărsă peste degetele lui şi ale ei. Se scurse pe degetele amândurora, în timp ce el sălta golindu-se, cutremurându-se.

Gemu de parcă ar fi murit. Poate că aşa se întâmplase. Poate că era o moarte dulce.

Apoi îşi eliberă carnea, dar continuă să îi strângă mâna, rămânând cu palmele înlănţuite, lipicioase de la sămânţa lui. Îi veni idea nebunească de a-şi întinde sămânţa pe pielea ei. De a o marca cu parfumul lui.

Ea se lăsă pe el, întinzându-se deasupra lui, în timp ce

el îi explora alene gura.

„A mea”, şoptea o parte primitivă din el în lăuntrul lui.

„A mea.”

Trebui să îndepărteze gândul, căci era imposibil. Eve merita să fie cel mai important lucru în viaţa unui bărbat, şi locul acela era deja luat în viaţa lui.

De grădină.

Întotdeauna grădina lui.

Pur şi simplu, merita pe cineva care să îi dăruiască mai mult decât el. Pe cineva mai deschis, mai blând, mai *nobil.*

Cineva care nu mânca, nu bea şi nu respira teatru, clipă de clipă.

Se încruntă la acest gând, apoi imediat îl îndepărtă. Pentru moment – *acest* moment –, o avea pe Eve Dinwoody în pat cu el.

Asa îi trase capul la piept şi rămase întins pe pernele ei parfumate, închizând ochii.

Dacă asta era tot ce putea să aibă de la ea, era mai mult decât de-ajuns.

Capitolul 14

Porumbiţa râse încet.

— Nu e de mirare că frunzele fug de tine. Atingerea ta este atât de aspră.

Îngenunche lângă izvor şi întinse mâna încet, mângâind frunzele strălucitoare înainte de a le rupe cu blândeţe. Imediat umplu un săculeţ cu măcriş.

— Hmm.

Eric luă săculeţul şi şi-l legă de curea.

Apoi se întoarse şi porni prin pădure din nou…

din *Leul şi Porumbiţa*

Câinii erau pe urmele ei, muşcând cu colţi băloşi, când Eve se trezi în noaptea aceea.

„Nu m-au prins de data aceasta fu singurul lucru la care se putea gândi, stând întinsă în întuneric. „Nu m-au sfâşiat.”

Suspină fără să respire, apoi îşi dădu seama că nu era singură.

Asa Makepeace o ţinea la piept, legând-o încet, de parcă ar fi fost un copil.

— Şşt, iubito, murmură el în părul ei. Şşt, drăguţo.

Eve simţea brocartul jiletcii lui sub obraz, căldura mâinilor lui în păr, pe braţe şi era bucuroasă – atât de bucuroasă – că nu se trezise singură din vis.

Îi strânse gulerul cămăşii între degete. Probabil îşi scosese haina la un moment dat peste noapte, căci nu o purta. Îi simţea căldura gâtului, asprimea părului de pe piept.

Asa o ţinu astfel, legănând-o încet, fără să vorbească, vreme îndelungată, interminabilă – imposibil de socotit în secunde sau în minute în întunericul nopţii. Îi auzea răsuflarea uşoară, scârţâitul uşor al patului şi nimic altceva.

Puteau foarte bine să fie singurii oameni vii din lume.

*

Când se trezi a doua oară, soarele strălucea prin ferestre. Eve îşi dădu seama că avea un braţ mare de bărbat peste abdomen, ţintuind-o.

În mod ciudat, nu se panică.

În schimb, îndepărtă braţul cu grijă, ridicându-se pentru a se uita la cel cu care împărţea patul.

Asa Makepeace stătea pe spate, cu braţele şi picioarele larg desfăcute, ocupând cea mai mare parte a patului. O rază de soare îi scălda chipul, făcând ca în părul

castaniu să-i strălucească şuviţe aurii şi roşcate. Obrazul îi era acoperit de barbă roşcat-arămie.

Avea buzele uşor desfăcute, şi la fiecare răsuflare se auzea un vag sforăit.

Eve zâmbi auzind sunetul şi întinse mâna după un mic caiet de schiţe şi un creion care stăteau întotdeauna pe noptiera de lângă patul ei.

Se rezemă de perne şi începu să îl deseneze: nasul uşor mare, ochii fără riduri în somn, gura destinsă şi frumoasă. Cum era posibil ca acest bărbat, pe care la început îl considerase doar enervant, copleşitor de masculin – *înfricoşător* –, să se dovedească a avea atâtea laturi? Iubea opera. Se lupta cu hoţii. Se certa în gura mare. Salva câinii vagabonzi.

Încăpăţânat, cinic, violent şi uneori meschin.

Şi totuşi, un bărbat care îi arătase cu tandreţe cum să iubească.

Nimănui nu îi mai păsase de ea atât de mult.

Creionul îi tremură în mână la acest gând, şi îl puse jos, împreună cu caietul de schiţe.

Asa nu făcuse nicio promisiune. Într-adevăr, îi spusese că îşi devota timpul grădinii şi nu căutase niciodată o soţie sau o familie. Aşadar, orice ar fi fost între ei nu putea fi altfel decât temporar.

Ar fi un lucru foarte nesăbuit să îşi îngăduie să ajungă să… se implice emoţional.

Eve îşi muşcă buza. Totuşi, în clipa aceea, acolo, îşi putea privi iubitul dormind. Înclină din nou caietul de schiţe, şi în următoarele câteva momente singurul sunet din dormitorul ei fu zgomotul creionului.

Uşa dormitorului se deschise, şi Ruth lăsa găleata cu cenuşă pe podea.

Eve roşi, în timp ce servitoarea se holba la bărbatul masiv din patul ei.

Asa deschise ochii, făcu o grimasă şi îi închise din

nou.

— Ce…?

Eve îşi drese glasul.

— Bună dimineaţa.

El deschise ochii din nou, privind-o printre pleoape.

— Am crezut că am auzit împuşcături.

— O, nu, murmură Eve. Era Ruth, servitoarea mea, cu găleata.

— ’N… nă dimineaţa, domnule, spuse Ruth. Doriţi nişte ceai? întrebă ea.

— Dumnezeule, da, spuse Asa frecându-şi viguros faţa.

Eve încuviinţă din cap spre servitoare.

— Lasă focul momentan, Ruth, şi adu o tavă cu ceai, te rog.

— Da, doamnă. Ruth făcu o reverenţă şi se grăbi să iasă din încăpere, uitându-şi găleata pe podea.

Eve coborî din pat şi îşi găsi cămaşa, apoi şi-o trase peste cap înainte de a se duce la scrin după un halat.

Când se întoarse, Asa o privea punându-şi haina cu o încruntătură tristă.

— Te-ai gândit să renunţi la servitori?

— Nu, răspunse ea veselă. Şi, dacă aş face-o, nu ar mai avea cine să îţi aducă micul dejun.

— Ah. Se întinse, aproape atingând cu pumnii baldachinul patului. Presupun că este un motiv bun.

— Este, spuse ea. Îşi drese glasul cu delicateţe. În baie găseşti un lavoar şi toaleta.

Arătă spre o uşă mică.

El încuviinţă din cap şi se ridică, încheindu-şi nasturii de la prohab.

Eve privi grăbită în altă parte. Ruth avea să se întoarcă în câteva minute.

Şi, într-adevăr, cinci minute mai târziu, ea şi Asa stăteau la masă având în faţă ceai şi şuncă afumată.

Eve îi turnă o ceaşcă de ceai şi i-o înmână, privind cum adăuga lapte şi zahăr.

— Mergi la grădină astăzi?

— Da. Sorbi din ceai şi mormăi printre dinţi: Astăzi şi în fiecare zi până deschidem.

Ea încuviinţă din cap. Bineînţeles că aşa avea să facă.

— Atunci, am putea să mergem împreună.

— O, nu. El îşi scutură furculiţa în faţa ei. Nu am uitat ce zi este astăzi, chiar dacă tu da.

Inima ei se strânse uşor, şi ştiu că avea o expresie vinovată pe faţă.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

El o privi serios. Nu se pricepuse niciodată să mintă.

— Sindicatul Doamnelor, drăguţă. Se reuneşte astăzi, dacă nu mă înşel.

Ea tresări.

— Nu credeam că trebuie să merg.

El ridică dintr-o sprânceană. Ea îşi răsuci ceaşca de ceai în mâini, privind inelul de opal licărind în lumină.

— Doar că nu se poate să dorească într-adevăr să fiu acolo. Lady Caire…

Înghiţi, fără să încheie propoziţia. Val o şantajase pe bătrâna Lady Caire pentru a o face pe aceasta să o aducă pe Eve la ultima întâlnire. Nu era sigură cum – sau cu ce –, dar Lady Caire nu prea avea să o primească cu braţele deschise.

Din fericire, Asa nu păru să observe că nu îşi dusese gândul până la capăt. Încuviinţă din cap, tăind din şunca afumată.

— Nu am vrut să merg la botezul lui Rachel, şi totuşi m-ai făcut să mă duc. Vârî o bucată de şuncă în gură şi mestecă cu gura deschisă. Aşa e corect.

— Dar grădina…

— Poţi veni după.

— Şi porumbiţa…

— Porumbiţa poate rămâne acasă o zi.

Ea se bosumflă.

— Sau o duc la teatru cât eşti la întâlnire, zise el şi îşi dădu ochii peste cap. Poţi să ni te alături mai târziu.

Ea oftă.

— O, prea bine.

Asa zâmbi larg.

— Aşa te vreau.

Ea se încruntă posacă spre ceai.

— Eve… spuse el.

Eve ridică privirea îngrijorată.

— Noaptea trecută, zise el cu grijă. Coşmarul tău. A fost din pricina lui Hampston?

— Nu… Trase aer în piept, calmându-se. Nu ştiu sigur. Mă agită. Şi mai este şi tatuajul cu delfin pe care îl are.

El o privi ca şi când ar fi aşteptat mai mult, dar ea se grăbi să soarbă din ceai.

Asa îşi puse palma pe mâna ei care rămăsese pe masă.

— Vreau să ştii că l-am refuzat pe Hampston ieri. L-am însoţit doar pentru a afla câte ceva despre el – ridică din umeri deşi, până la urmă, nu am aflat mare lucru în afară de faptul că este un dobitoc pompos. În orice caz, l-am refuzat. Pentru tine.

Ea zâmbi.

— Mulţumesc.

Şi de data aceasta Eve ştiu: zâmbetul pe care i-l oferi *era* doar pentru ea.

*

Bridget Crumb înainta grăbită pe o alee îngustă din St. Giles, cu gluga trasă pe cap. În jurul ei, clădirile păreau să se aplece peste stradă, aproape blocând soarele. Bridget se înfioră şi îşi strânsese mantia mai bine în jurul trupului.

Întotdeauna părea mai frig în St. Giles.

Pe mijlocul aleii era un canal prin care se scurgeau lichide mizerabile. Atinse cu fustele un copil mic ghemuit care împungea ceva cu un băţ în canal. Copilul purta o vestă prea mare şi nimic altceva.

Dar în locul acesta era norocos să aibă chiar şi atâta lucru.

În cadrul unei uşi stătea un cerşetor, iar haina lui stacojie arăta că fusese soldat cândva. Nu avea picioare şi îşi ţinea mâna cu palma în sus în poală.

Cerşetorul nu scoase niciun sunet când se apropie, dar Bridget se opri un moment, scoţând o monedă din buzunar şi lăsând-o să cadă în palma lui.

Apoi plecă grăbită, fără a privi în urmă.

Nu se cuvenea ca o femeie respectabilă să umble de una singură prin St. Giles, chiar şi în amiaza mare.

O luă pe după un colţ şi văzu locul în care trebuia să ajungă. Căminul pentru Orfani şi Copii Abandonaţi era proaspăt construit, din cărămidă solidă. Se înălţa pe Maiden Lane, o rază de speranţă într-un cartier altfel mohorât.

Bridget urcă treptele late şi bătu elegant la uşă.

Îi răspunse în mai puţin de un minut un majordom de vârstă mijlocie, cu burtă rotundă.

— Bună dimineaţa, doamnă Crumb.

Bridget înclină din cap şi intră în cămin.

— Domnule Butterman.

Îşi scoase mantia în timp ce un căţeluş alb veni în goană de după colţ, lătrând sălbatic.

Bridget se aplecă şi întinse degetele, lăsându-se adulmecată de căţeluş înainte de a-l mângâia.

— Vă rog să mă urmaţi, doamnă, spuse domnul Butterman, conducând-o în casă.

Bridget era întotdeauna recunoscătoare pentru curtoazia solemnă a majordomului. Făcând parte din tagma servitorilor, la fel ca el, nu trebuia să o trateze ca pe un

oaspete al căminului, însă o făcea de fiecare dată.

Politeţea aceea rezervată îl făcea să fie mai nobil decât mulţi aristocraţi pe care-i cunoştea ea.

— Majoritatea doamnelor au sosit deja, murmură domnul Butterman, deschizând uşa salonului de jos.

Înăuntru era o atmosferă relaxată. Focul ardea în mica vatră, în timp ce vreo şase doamne stăteau şi beau ceai. Trei fetiţe – orfane ale căminului – înmânau farfurii cu pâine pe care untul era întins neglijent.

— O, doamnă Crumb. O femeie vioaie, cu păr castaniu-deschis, cârlionţat, privi spre ea când intră. Mută un copil adormit de pe un umăr pe celălalt. Ce plăcut să te revăd, deşi mărturisesc că locuinţa mea nu va fi niciodată la fel de ordonată precum era sub conducerea ta.

— Milady.

Bridget făcu o reverenţă ireproşabilă în faţa lui Lady Margaret St. John. Avusese onoarea de a sluji ca menajeră în casa acesteia înainte de a accepta slujba la reşedinţa ducelui de Montgomery.

— Ia loc, te rog, doamnă Crumb, spuse domnişoara Hippolyta Royle, o femeie cu ten măsliniu şi cu ochi negri frumoşi, cu o voce scăzută de contralto. Stătea lângă doamna Isabelle Makepeace, care purta o rochie roz cu negru foarte elegantă. Suntem toate foarte nerăbdătoare să auzim ce-ai aflat.

— Mă tem, doamnă… începu Bridget.

— Nu înţeleg. O doamnă care stătea în capătul îndepărtat al încăperii se ridică, iar Bridget constată cu surprindere că era Eve Dinwoody.

Ooo, Doamne, era stânjenitor.

De obicei, Bridget nu avea nicio problemă în a păstra aparenţa de servitoare desăvârşită, dar nu se putu abţine să nu facă ochii mari – doar un pic.

— Este în regulă, spuse Lady Phoebe liniştitor. Chiar dacă era oarbă, se pricepea foarte bine să simtă atmosfera

dintr-o încăpere. Stătea lângă sora ei mai mare, Lady Hero Reding, care, spre deosebire de silueta scundă şi durdulie a surorii sale, era înaltă şi zveltă – şi avea un păr roşcat strălucitor superb. Îţi aminteşti că am spus că niciuna dintre noi nu judecă pe nimeni după acţiunile fraţilor noştri?

Domnişoara Dinwoody păru sfâşiată între dorinţa de a o lua la goană şi cea de a se reaşeza.

— Da, îmi amintesc.

— Ei bine, este cât se poate de adevărat.

Lady Phoebe zâmbit suav, iar Lady Hero încuviinţă din cap lângă ea.

Domnişoara Dinwoody ezită, privind spre Bridget.

— Dar ce caută menajera fratelui meu aici?

Auzind asta, ultima doamnă din încăpere vorbi:

— Te rog ia loc, domnişoară Dinwoody, şi îţi vom explica. Bătrâna Lady Caire, o femeie în cel de-al şaselea deceniu de viaţă, cu păr alb ca zăpada, privi spre Bridget şi încuviinţă abia sesizabil.

Bridget se îndreptă de spate sub privirea lui Lady Caire, apoi se întoarse spre domnişoara Dinwoody. Răsuflă adânc şi o privi în ochi.

— De când am intrat în serviciul fratelui dumneavoastră, încerc să descopăr lucruri despre nişte scrisori compromiţătoare şi despre un alt obiect folosit de Excelenţa sa cu scopul de a şantaja.

— O, Dumnezeule! Domnişoara Dinwoody îşi acoperi gura cu mâna, lăsându-se brusc pe canapea. Privi spre Lady Caire. Scrisorile sunt ale dumneavoastră, nu-i aşa?

Lady Caire înclină din cap.

Domnişoara Dinwoody închise ochii.

— Trebuie să ştiţi că nu am nimic de-a face cu uneltirile lui Val. Am încercat să îl conving să renunţe la acţiunile lui revoltătoare – privi vinovată spre Lady Phoebe dar a fost imposibil. Val nu ascultă de nimeni.

Bridget strânse din buze văzând suferinţa vădită a

domnişoarei Dinwoody. Ce îngrozitor să te simţi vinovată pentru acţiunile unui frate care pur şi simplu nu avea pic de ruşine.

— Nu te învinovăţesc câtuşi de puţin. Lady Margaret se mişcă, aşezându-se lângă domnişoara Dinwoody, cu bebeluşul încă adormit pe umăr. Nu ai crede ce lucruri au făcut şi fraţii mei... Tresări ca şi când şi-ar fi amintit ceva. Sau poate ai *crede,* dar, în orice caz, sunt foarte bucuroasă că nu trebuie să dau socoteală pentru acţiunile lor.

Domnişoara Dinwoody strânse din buze, apoi se îndreptă.

— Mulţumesc. Privi în jur spre grupul de doamne. Vă mulţumesc tuturor.

Lady Margaret îşi aşeză cu blândeţe mâna liberă pe genunchiul lui Eve.

Lady Hero se foi.

— Atunci, suntem de acord?

Privi spre fiecare membră a Sindicatului Doamnelor şi primi o încuviinţare din cap sau un zâmbet de la fiecare dintre ele. În cele din urmă, se întoarse spre domnişoara Dinwoody cu un zâmbet firav pe chip.

Domnişoara Dinwoody se încruntă, ca şi când ar fi fost uimită.

— Sunteţi de acord cu ce?

— Cu privire la calitatea ta de membră a Sindicatului Doamnelor, desigur, rosti Lady Caire tărăgănat. Acesta este motivul pentru care eşti aici astăzi, nu-i aşa?

— Ah!

Domnişoara Dinwoody păru nesigură.

Bridget nu o putea învinovăţi. Lady Caire era ca o leoaică în societate, elegantă, rece şi foarte impozantă când îşi propunea. O privea ţintă pe domnişoara Dinwoody, fără a zâmbi măcar un pic. Era greu de spus dacă îi ura sau nu tinerei doamne bun venit.

Dar domnişoara Dinwoody se ţinu tare. Ridică bărbia

şi spuse ferm:

— Da. Da, vreau să fac parte din Sindicatul Doamnelor.

— Felicitări! Lady Caire înclină din cap. Eşti cea mai proaspătă membră, domnişoară Dinwoody.

— Ah! Domnişoara Dinwoody clipi, şi în obraji îi apărură doi bujori. În acest caz, vă rog să îmi spuneţi Eve.

— Pentru Eve! strigă Lady Phoebe ridicând ceaşca de ceai.

— Da! Da! spuse domnişoara Royle, şi toate doamnele toastară cu cănile de ceai pentru domnişoara Dinwoody, ceea ce, din nefericire, îl trezi pe bebeluşul lui Lady Margaret.

Bridget îşi plecă privirea şi aşteaptă nerăbdătoare ca agitaţia să se domolească. Cât de plăcut trebuia să fie faptul că era primită cu braţele deschise într-un asemenea grup de prietene. Domnişoara Dinwoody radia, în timp ce celelalte membre ridicară ceştile de ceai.

Bridget ar fi putut fi invidioasă pe ea, dacă nu ar fi fost faptul că Sindicatul Doamnelor era ceva atât de intangibil pentru cei din tagma ei, încât putea la fel de bine încerca să atingă o stea de pe cer.

Era mai bine să-şi cunoască lungul nasului şi să se mândrească în continuare cu faptul că era o servitoare bună.

Trecu ceva până când întrunirea se reluă.

Când acest lucru se întâmplă, Lady Caire făcu semn din cap spre Bridget. Bridget îşi împreună mâinile în faţă şi spuse clar şi limpede:

— Mă tem că trebuie să raportez că nu am reuşit să găsesc scrisorile. Îşi drese glasul. Şi nici celălalt articol.

Preţ de o secundă, se lăsă o linişte mormântală, apoi informaţiile părură să ajungă unde trebuia.

Domnişoara Dinwoody se încruntă.

— Val mai şantajează pe cineva din Sindicatul

Doamnelor, nu-i aşa?

Bridget se asigură de data aceasta că ochii ei nu se îndreptau spre niciuna dintre membrele prezente în încăpere. Înclină din cap.

Domnişoara Dinwoody îşi aşeză ceaşca de ceai pe masă cu un clinchet hotărât.

— Cum pot ajuta?

Capitolul 15

Apoi ajunseră la un mare stejar, cel mai înalt din pădure. Eric îşi dădu capul pe spate şi arătă în sus.

— Stăpâna mea mi-a poruncit să iau ghinde din acest copac, dar nu pot ajunge la ele.

Porumbiţa zâmbi şi clătină din cap înspre el.

— Şi nu ai învăţat niciodată să te caţări în copaci când erai copil?

Spunând asta, urcă din creangă în creangă, şi în curând coborî cu un săculeţ plin de ghide verzi...

din *Leul şi Porumbiţa*

Nu fusese atât de rău până la urmă, reflectă Eve câteva ore mai târziu. Chiar dacă fratele ei jucase rolul ticălosului în toată povestea, se simţise bine la întâlnirea Sindicatului Doamnelor, nu în ultimul rând fiindcă fusese primită cu braţele deschise. Eve zâmbi în sinea ei, amintindu-şi de toastul cu ceai ţinut în cinstea sa.

Şi reuşise să-i ofere puţin ajutor doamnei Crumb în căutările ei – sau cel puţin aşa spera.

Eve se încruntă amintindu-şi de nedreptăţile lui Val. De ce simţea nevoia să rănească atât de mulţi oameni – oameni care erau prietenii ei?

Clătină din cap, privind pe fereastra trăsurii, care se

opri la poarta grădinii Harte’s Folly.

— Am ajuns, *ma chérie,* rosti Jean-Marie cu vocea lui profundă.

Eve privi uşor vinovată spre lacheul ei, care o ajuta să coboare din trăsură. Oare ce credea Jean-Marie despre ea? Trebuia neapărat să ştie – şi Tess – că Asa împărţise aşternutul cu ea cu o seară în urmă.

Dar Jean-Marie nu făcu decât să afişeze zâmbetul lui strălucitor, cu puţin mai multă căldură în ochi în această dimineaţă.

Dacă nu ar şti mai bine, ar crede că aproba legătura ei scandaloasă cu Asa.

Înaintară prin grădină înspre teatru, iar Eve observă toate micile schimbări care avuseseră loc în ultimele săptămâni. Grădina arăta mai aranjată, cu aleile frumos marcate şi acoperite cu pietriş. Plantările fuseseră încheiate, iar labirintul lui Lord Kilbourne era gata şi arăta mai impresionant decât o făcuse să spere descrierea acestuia.

Harte’s Folly era aproape gata de deschidere.

Simţi o împunsătură de încântare că avusese o măruntă contribuţie – foarte măruntă – la aranjarea teatrului şi a grădinii.

Se întoarse spre Jean-Marie pentru a-i spune ce gândea, apoi simţi mirosul.

Fum.

Ajunseseră în curte, şi ridică privirea şocată, văzând un fir de fum care ieşea prin mansarda acoperişului teatrului.

„Dumnezeule, nu se poate.”

— Unde este Asa?

Îl privi îngrozită pe Jean-Marie.

— Trebuie să fie înăuntru.

Porni înainte, dar lacheul o opri punându-i mâna pe braţ.

— Aşteaptă, Eve.

Alergă înspre locul în care câţiva grădinari aduseseră găleţi şi o scară şi vorbi grăbit cu aceştia. Jean-Marie veni în fugă înapoi.

— A fost văzut mergând spre grădini cu Lord Kilbourne.

Eve privi, cu groază în inimă.

— Trebuie să-l găsim.

— *Non.* Lacheul clătină vehement din cap. Stai aici, înţelegi? Îl voi găsi pe domnul Makepeace, *oui?*

Aşteptă o clipă până când ea încuviinţă din cap, apoi o luă la fugă prin grădină. În curte apărură grăbiţi alţi muncitori şi grădinari pentru a ajuta. Câţiva aveau găleţi pline cu apă, însă iazul ornamental era la zeci de metri distanţă. Ar fi durat minute în şir să alcătuiască un cordon pentru a da găleţile din mână în mână.

Şi erau oameni în teatru.

Eve dădu fuga înăuntru.

Orchestra continua să cânte, iar domnul Vogel flutura din braţe fără a avea habar de fuioarele de fum care urcau spre căpriorii de deasupra.

— Domnule Vogel! strigă ea din fugă pe culoarul din centru. Domnule Vogel!

El se întoarse speriat. Eve ajunse lângă el gâfâind.

— Acoperişul a luat foc!

Nu trebui să spună nimic altceva. Privirea compozitorului arăta că înţelese. Se întoarse spre muzicieni şi bătu din palme.

— Afară! Acum! Trebuie să plecăm imediat.

Începu să îşi îndemne orchestra să iasă, întorcându-se spre scenă.

— Domnişoară Dinwoody! Unde mergi?

— Dansatoarele! strigă ea fără a se opri.

În spatele scenei se dăduse deja alarma. Dansatoarele, pe jumătate îmbrăcate, şi actorii ieşeau în

goană pe uşi.

Eve o văzu pe Polly cu părul lăsat pe umeri, ducând în braţe un copil care plângea.

— Polly! Copiii…

— Sunt deja afară, domnişoară, strigă Polly. Toată lumea a auzit că teatrul a luat foc. Ieşim cu toţii din teatru. Ieşiţi şi dumneavoastră, domnişoară Dinwoody.

Eve se întorcea să iasă, când îşi aminti.

Henry – şi porumbiţa. Dacă Asa făcuse cum promisese, aducând pasărea cu el, amândoi erau încă în birou.

Eve se răsuci şi, ridicându-şi fustele, alergă spre birou. Dădu buzna înăuntru, uşurată să îl vadă pe Henry deja în picioare.

— Vino, băiete, strigă ea, îndreptându-se spre birou. Luă colivia porumbiţei. Vino Henry.

În spatele ei, se trânti uşa.

Eve tresări şi se întoarse. Ceva se izbi în uşă.

— Ce…?”

Traversă micul birou, ţinând colivia porumbiţei în mână, şi încercă să deschidă uşa.

Încercă şi nu reuşi.

Mânerul se răsuci destul de uşor, dar uşa era înţepenită sau blocată.

Fumul începu să se strecoare pe sub uşă…

*

Asa privea cu ochii mijiţi la labirintul de lemn proaspăt vopsit.

— Naiba să mă ia, ai avut dreptate – arată exact ca marmura.

— Şi va ţine, spuse Apollo cu vocea lui răguşită. Cel puţin până când va creşte gardul viu cum trebuie în jurul lui.

— Bravo.

Asa îşi bătu prietenul pe umăr.

— Cred că ai făcut o treabă aproape imposibilă şi ai reconstruit grădina într-un singur sezon.

— Atâta cât se poate face. Apollo ridică din umerii lui laţi. Va trebui să lucrez la ea şi vara viitoare, înţelegi.

Asa zâmbi larg.

— Cel puţin vom *avea o* vară viitoare.

Voi să spună mai mult, dar din spatele lor se auzi un strigăt. Se întoarse şi îl văzu pe Jean-Marie dând fuga către ei, iar în urma lui… Din acoperişul teatrului ieşea fum.

Asa auzise de oameni cărora le îngheţase sângele în vene, dar până în clipa aceea crezuse că era o hiperbolă.

Acum însă, o fracţiune de secundă, membrele îi îngheţară cu totul. Nu se putea mişca.

Teatrul lui nenorocit ardea.

Data trecută formaseră un cordon de oameni care dăduseră găleţi din mână în mână. Aduseseră apă din Tamisa găleată cu găleată, om cu om, totul cu mâna, iar Asa stătuse între un lacheu împodobit cu funde galbene şi de culoarea lavandei şi un barcagiu, trăgând din toate puterile, până când simţise că i se desprind braţele de trup, şi *totul fusese în van.* Teatrul lui, curtea, galeria muzicienilor, plantele, totul arsese complet.

Pierduse totul.

„Nu din nou.”

— Apă, urlă Asa, cu gâtul sfâşiat, iar apoi aleargă spre teatru. Duceţi apă pe acoperiş!

În apropiere, trei grădinari aruncară greblele şi începură să alerge spre curte.

— Mişcaţi-vă dracului odată! Acoperişul teatrului arde. Aleargă spre curte, dându-şi seama că Apollo şi Jean-Marie erau alături de el. Unde este Eve?

— Am lăsat-o aici. Lacheul privi îngrozit prin curte.

Curtea era invadată de bărbaţi care strigau, de femei

care ţipau, muncitori cu găleţi, dansatoare alergând cu costumele în braţe… Dar nici urmă de Eve.

— Eve! urlă Asa. Eve!

— Este în teatru! strigă Polly, având în braţe un copil care ţipa. Era exact în spatele meu. I-am spus să iasă…

Dar Asa nu mai asculta. Privi o dată spre Apollo.

— Du-te, spuse Apollo. Voi avea grijă de găleţi. *Du-te.*

Iar Asa urcă în goană treptele teatrului plin de fum înecăcios, cu Jean-Marie pe urmele sale.

În teatru, fumul se ridica spre căpriori. Asa şi Jean-Marie goneau pe culoarul central. Asa o apucă spre scena parţial reconstruită, fără a aştepta să vadă dacă lacheul mai era cu el. Coridoarele din spatele scenei erau năpădite de o perdea de fum.

Asa se lăsă în jos, punându-şi braţul peste faţă, aceasta fiind singura barieră pe care o avea.

— Eve! Ascultă şi deodată auzi o bătaie puternică. Eve! Alergă spre biroul pe care îl împărţeam Ce făcea femeia aceasta nenorocită? Eve!

Uşa era închisă, şi Asa se grăbi să o deschidă… Dar blestemăţia nu se clintea.

— Asa! se auzi vocea lui Eve din încăpere.

El îşi lipi gura de lemn.

— Deschide uşa, drăguţo!

— Nu am încuiat-o. Este blocată.

Asa simţi că i se scurge sudoarea pe şira spinării. Fumul se îngroşa. Avea cheia, şi o scoase din buzunar, vârând-o în încuietoare. Cheia se răsuci cu uşurinţă, dar, când trase, uşa rămasă neclintită.

— A fost bătută în cuie, strigă Jean-Marie în urma lui, arătând spre cuiele bătute de-a lungul marginii de sus a uşii.

Asa înjură şi, făcând un pas înapoi, se izbi cu umărul în uşă, simţind şocul impactului până în oase. Uşa se cutremură, dar nu se deschise.

„Doamne, Dumnezeule!” Asa tuşi, iar sudoarea îi curgea în ochi, înţepându-l.

— Amândoi.

Făcu un pas înapoi, apoi se izbiră amândoi deodată de uşă, făcând ca aceasta să se cutremure din nou, dar atât.

Jean-Marie mormăi lângă el, şi Asa îl privi ţinându-şi braţul drept cu mâna stângă.

Rahat!

Părea dislocat.

Asa se dădea înapoi, hotărât să spargă nenorocita de uşă *singur,* dacă trebuia, când auzi un strigăt, se întoarse şi privi ţintă într-acolo.

Malcolm MacLeish era pe coridor cu o cârpă umedă pe gură şi pe nas. O dădu deoparte spunând:

— Pe-aici!

Asa îl privi, nevenindu-i să creadă.

Arhitectul se încruntă.

— Vrei să o salvezi pe Domnişoara Dinwoody sau nu? Vino cu mine!

MacLeish dispăru după colţ.

— Iadul pe pământ!

Ce punea la cale arhitectul? Asa o luă pe după colţul de după care dispăruse MacLeish, care deschidea… Asa clipi. MacLeish deschidea o uşă din lambriurile de pe coridor, care pur şi simplu nu fusese acolo. Până atunci.

Arhitectul se aplecă, intrând pe uşă.

— Ce dracu’? mormăi Asa.

Continuă să meargă şi se trezi pe un al doilea coridor, în *interiorul* zidului. Era atât de strâmt, că trebui să înainteze pieziş.

— Asa! Auzea strigătele înnebunite ale lui Eve, şi sunetul îl alarma.

Se târâră în jur de trei metri pe coridorul ciudat, până când Asa văzu o lumină slabă ieşind din peretele interior.

— Aici. În lumina slabă, îl văzu pe MacLeish punându-

şi palma pe perete. Biroul tău este în spate. Nu trebuie decât să…

Arhitectul se aplecă şi făcu ceva, şi deodată un panou pătrat ieşi din perete la înălţimea genunchilor.

Asa îl dădu pe MacLeish deoparte.

— Eve! Ea era în genunchi, târându-se deja pe culoar cu afurisita de colivie a porumbiţei într-o mână.

— Vino, Henry, spuse ea ridicându-se, şi deodată pasajul prea mic deveni şi mai înghesuit după ce pătrunse şi imensul mastif în el.

Asa o luă de mână pe Eve – mâna ei subţire, caldă şi *vie* – şi o conduse pe drumul pe care veniseră, cu Henry şi MacLeish pe urmele lor.

Jean-Marie aştepta pe coridor când ieşiră.

— *Bon.* Trebuie să plecăm.

I se părea sau fumul devenise mai gros?

O prinse pe Eve de mână strâns şi alergă prin teatrul plin de fum, cu câinele, şi porumbiţa, şi toate cele. Împinse uşa exterioară şi-o trase la aer.

— O! exclamă Eve şi se întoarse, descoperind că îi scăpase colivia porumbiţei. Aceasta se strivi de treptele de piatră ale teatrului, iar porumbiţa albă flutură din aripi, zburând sus, deasupra acoperişului.

— O, nu, şopti Eve.

— Îmi pare rău, drăguţo, spuse Asa cu răsuflarea întretăiată.

Soarele strălucea puternic, şi se opri trăgând adânc în piept aerul răcoros, împingându-l spre plămânii care îl dureau. Se întoarse, mijindu-şi ochii spre acoperiş.

Apa curgea ca o perdea din găleţile date din mână în mână până sus. Fuseseră aşezate două scări pe clădire, şi câţiva muncitori urcau pe ele, dând găleţi celorlalţi oameni de pe acoperiş.

— Asa.

Era de-ajuns? Nu putea vedea fumul, dar focul era

viclean, înăbuşindu-se neobservat, apoi izbucnind deodată cu forţe noi, de neoprit. Dacă…

— Asa.

În cele din urmă, privi şi văzu că Eve îi cuprinsese braţul cu mâinile. Trăgea uşor pentru a-i atrage atenţia. El privi încruntat.

— Ce faci?

— Este în regulă, spuse ea cu blândeţe, ca şi când ar fi vorbit cu un om senil. Lord Kilbourne crede că focul a fost stins.

Apollo venise lângă el, de cealaltă parte.

— A fost un foc mic, într-unul din coşuri. Am trimis câţiva oameni pe acoperiş să cerceteze. Clătină din cap şi spuse cu voce scăzută: e posibil să fi fost pus de cineva.

Asa miji ochii şi se întoarse să privească din nou spre acoperiş. Muncitorii aruncau cu apă peste tot, dar Apollo avea dreptate: nu mai ieşea fum.

Îşi drese glasul.

— Ar trebui să plecăm. Jean-Marie a fost rănit, şi trebuie să îl vadă un doctor.

El clipi spre ea. Eve, Eve *a lui* – deşi nu avea niciun drept să o numească astfel –, era teafără şi nevătămată. Cineva o încuiase în birou.

Cineva încercase să o *ucidă* pe Eve al lui.

— Nu încă. Asa făcu doi paşi spre arhitect şi îl apucă de eşarfă, trăgându-l aproape şi şuierându-i în faţă: De ce *dracu* sunt găuri de spionat şi pasaje ascunse în teatrul meu nenorocit?

*

Eve nu îl mai văzuse niciodată pe Asa atât de mânios şi totuşi detaşat. În loc să strige şi să facă gesturi violente, era neclintit şi foarte, foarte tăcut. Nu făcu decât să se aplece, şoptind la urechea domnului MacLeish:

— Spune-mi *acum.*

Eve simţi un fior pe şira spinării. Atitudinea lui Asa reuşi să-l sperie pe arhitect, făcându-l să mărturisească.

— Montgomery a făcut-o, icni el, iar Eve închise ochii.

Bineînţeles că fusese Val. Se pare că nu făcea un pas fără ca fratele ei să nu fie implicat în ceva necurat.

Încă ceva pentru care să îi fie ruşine, chiar dacă lui nu îi era.

— Ce vrei să spui?

Eve deschise ochii, văzând că domnul Vogel apăruse în micul cerc alcătuit de Asa şi de arhitect. Unii dintre oamenii de la teatru zăboveau în preajmă, dar Lord Kilbourne se întoarse şi flutură mâinile spre ei.

— Haideţi să ne asigurăm că focul a fost stins. Se îndepărtă, îndemnând oamenii să plece ca un câine ciobănesc gigantic.

— Malcolm?

Vocea domnului Vogel era scăzută, dar aspră.

Arhitectul închise ochii şi păru să se înmoaie în mâinile lui Asa. Părul lui roşcat era întunecat şi tuflit de sudoare, în contrast cu albul feţei, şi deodată Eve simţi o milă nesfârşită pentru el.

— Montgomery a insistat să schimbăm planurile. A insistat să fie ţinute secrete faţă de tine. Nu am avut de ales.

Asa îl mai scutură o dată tare.

— Teatrul este al *meu.* Tu lucrezi pentru *mine.*

— Nu, ripostă arhitectul, deodată curajos pentru un bărbat ţintuit de Asa Makepeace. Nu am lucrat niciodată pentru tine. Montgomery mi-a spus asta limpede când m-a forţat să lucrez pentru el. *El* este stăpânul meu, nimeni altcineva, şi, când mi-a cerut să construiesc tunele secrete şi vizoare pentru spionat, *nu am avut de ales.*

Se opri, palid şi gâfâind.

— La dracu’. Asa îi dădu drumul deodată, şi arhitectul

se dădu înapoi, împleticindu-se. Îmi spui că teatrul meu este plin de găuri de spionat?

Domnul Vogel fu cel care spuse:

— Te-a forţat?

Eve îşi drese glasul şi interveni cu o voce slabă:

— Fratele meu îl şantajează pe domnul MacLeish.

— *Ce?*

Asa întoarse capul brusc spre ea.

Chipul arhitectului păli şi mai tare, dacă era posibil, şi părea absolut nenorocit, privindu-l ţintă pe compozitor. Îşi linse buzele.

— Montgomery are scrisori…

Vogel miji ochii.

— Te-ai lăsat *şantajat?*

— Nu înţelegi. Arhitectul făcu doi paşi, aşezându-se în faţa domnului Vogel, şi Eve se simţi deodată ca un voyeur. Mai era cineva implicat. Nu îl puteam lăsa să fie…

— Aşa că te-ai lăsat, în schimb, transformat într-un sclav.

Arhitectul îşi dădu capul pe spate, ca şi când compozitorul l-ar fi pocnit peste faţă.

— Nu sunt sclav. Hans…

Domnul Vogel ridică mâna dispreţuitor şi se întoarse fără să aştepte ca bărbatul să încheie propoziţia.

Lui Eve îi părea foarte rău de domnul MacLeish.

— De ce naiba ar vrea Montgomery să fie găuri de spionat în teatrul meu? întrebă Asa liniştit.

Arhitectul făcu un pas înapoi.

— Eu… nu ştiu.

— Şantaj, spuse Eve.

Asa se răsuci spre ea.

— Ce?

Ea ridică bărbia, rămânând pe poziţie.

— Cu asta se ocupă Val, asta îşi doreşte de fiecare dată. Informaţii pe care le poate folosi pentru a-i face pe

oameni să acţioneze cum doreşte el. Privi spre teatru, mare şi frumos, o atracţie încântătoare. Gândeşte-te la oamenii care vin la teatrul tău – politicienii care încheie afaceri în loje, doamnele de societate care bârfesc. Ea ridică tristă din umeri. Pentru Val ar fi ca o cutie cu bomboane.

— Doamne! Vreau să fie blocate. Asa se întoarse spre arhitect, cu mâinile în şolduri. Găurile astupate, pasajul blocat cu cărămizi, înţelegi?

Domnul MacLeish rămase fără aer.

— Dar Montgomery…

— Lasă-l pe Montgomery în seama mea, spuse Asa mohorât. Şi, MacLeish?

— D… Da?

— Vreau ca teatrul să fie reparat. Asa privi peste umăr. Apa continua să curgă de pe ţiglele teatrului şi totul mirosea a fum. Se întoarse spre arhitect. Deschidem în mai puţin de două săptămâni. Vreau să fie absolut *impecabil.*

O luă pe Eve de braţ şi se pregăti să plece.

Eve privi îngrijorată spre Jean-Marie, care îşi ţinea braţul strâns la piept. Cineva găsise o bucată de cârpă, făcându-i o faşă în jurul gâtului, dar avea şanţuri palide pe pielea întunecată, de-o parte şi de cealaltă gurii, şi era evident că suferea. Henry mergea cu el, câinele lipindu-se de lacheu, iar Eve nu se putu abţine să nu zâmbească înspre animal.

Era atât de dulce cum se gudura el pe lângă Jean-Marie.

Asa se opri brusc, iar atenţia lui Eve se îndreptă spre o privelişte cu totul neaşteptată: Alf se îndrepta spre ei, cu un mic pistol într-o mână, îndreptat spre spatele domnului Sherwood.

O, Doamne, nu avea cum să fie bine.

*

Asa simţi cum îi urcă un mârâit în piept văzându-l pe Sherwood, răvăşit şi acoperit de funingine, împins de la spate cu pistolul, îndreptându-se în mod vădit împotriva voinţei lui înspre teatru.

— L-am găsit când încerca să plece pe poarta din spate, spuse Alf, gesticulând cu pistolul. Părea cam suspect.

Asa lasă braţul lui Eve şi făcu doi paşi spre Sherwood. Acesta scoase un sunet ca un şoarece speriat, exact înainte ca Asa să îl lovească în bărbie. Administratorul de teatru se prăbuşi cu membrele răşchirate.

Degete subţiri îl prinseră de braţ, şi Asa privi în jos, văzând că Eve îl ţinea foarte hotărâtă.

— *Opreşte-te.*

— A încercat să îmi incendieze nenorocitul de *teatru!* urlă Asa.

Eve nici măcar nu clipi, fata aceasta care cu doar o săptămână şi ceva în urmă fugise speriată de violenţa lui.

— Nu *ştii* asta.

Asa îşi flutură cu forţă braţul, cuprinzând cu gestul lui teatrul, grădinile şi tot ce era în jur.

— Atunci ce caută aici?

Eve părea exasperată.

— Poate ar trebui să-l întrebăm.

— O, da, îl voi *întreba,* spuse Asa stând deasupra lui Sherwood.

Ridică pumnul.

— Nu mă lovi din nou! ţipă Sherwood cu mâinile peste faţă. Pentru Dumnezeu, nu mă lovi.

Asa îşi răsfrânse buza de sus.

— De ce dracu’ nu aş face-o?

— Mi-ai spart nasul data trecută, se smiorcăi Sherwood.

Avea nasul umflat, într-adevăr, şi ochii încercănaţi de vânătăi.

— Asa că ţi-l voi sparge din nou, spuse Asa, îndoind braţul.

— Nu făceam nimic!

— Mi-ai încălcat proprietatea, mormăi Asa. Exact după ce a luat foc teatrul.

— Nu eu! icni Sherwood. Am vrut să văd dacă o pot ademeni pe La Veneziana să se întoarcă la mine, nimic mai mult, jur.

Asa pufni.

— Şi scena? Unde erai când a fost sabotată?

— Ce? Sherwood părea sincer uluit. Nu ţi-am făcut nimic la nenorocita de scenă. Nu eram lângă grădina ta când s-a prăbuşit. A căzut de una singură.

— Atunci de unde ştii despre asta? urlă Asa.

— Toată Londra ştie că ţi s-a prăbuşit scena, ţipă Sherwood. Însă nu este un motiv să mă loveşti din nou.

Asa privi ţintă, dezgustat şi furios, spre micul vierme. Se aplecă, apropiindu-şi capul de al lui Sherwood.

— Eu. Nu. Te. *Cred.* Să fiu al dracului!

Sherwood se făcu verde la faţă.

— Aşteaptă. Îşi linse buzele. Ce-ar fi dacă… Ţi-aş spune cine ar fi putut face asta?

— Nu te voi crede nici *atunci,* se răsti Asa. La dracu'! Te voi bate măr, şi poate astfel vei sta departe de grădina mea.

Dar Eve îl prinse de braţ. *Din nou.*

— Aşteaptă. Îi susţinu privirea încruntată. Putem măcar să aflăm la cine se referă?

Asa întoarse încet capul spre Sherwood.

— Hampston! ţipă bietul om.

— Ce? şopti Eve.

Îşi desprinsese degetele de pe braţul lui Asa, dar el o prinse de mână, ţinându-i-o într-a lui, liniştind-o.

— Finanţatorul… Finanţatorul meu este Hampston. Sherwood îşi linse buzele. Am crezut că mă va ajuta să îmi

construiesc propriul teatru aici, dar nu asta urmăreşte.

— Ce urmăreşte, atunci? mormăi Asa.

— Pământul. Sherwood încuviinţă rapid din cap, în timp ce Asa ridică din sprâncene. Mi-am dat seama după ce am văzut o scrisoare de la un constructor. Vrea să construiască locuinţe aici. Nu este interesat de teatru.

Asa miji ochii.

— Şi… şi dacă nu este interesat de Harte's Folly sau de grădini, ei bine… Sherwood ridică grăbit din umeri. E logic să încerce să îi dea foc.

Era logic – o logică îngrozitoare. Dar ca sabotorul să fie un aristocrat… La naiba. Asa nu prea avea ce să facă împotriva unui bărbat bogat, cu titlu. La dracu', nici măcar nu avea vreo dovadă, în afară de bâlbâielile unui rival de afaceri.

Nu putea face prea multe – cel puţin nu legal.

Deodată, se simţi ostenit până în măduva oaselor.

— Ridică-te, spuse el dezgustat.

Sherwood îl privi suspicios.

— Nu mă vei lovi?

— Dacă te ridici şi părăseşti grădina mea nenorocită *exact acum,* nu, mormăi el. Însă încep să mă răzgândesc…

Sherwood sări în picioare destul de sprinten şi, aruncând o ultimă privire speriată înspre Asa, se întoarse şi o luă la picior.

— Dobitocule, murmură Asa.

Simţi că Eve îl strânge de mână. Lângă ei, Jean-Marie gemea printre dinţi. Asa îşi trecu o mână prin păr.

— Vino, trebuie să te băgăm în pat, Jean-Marie.

Ca să nu mai spună că trebuia să afle dacă Eve îi mai ascundea şi alte secrete despre dulcele şi dragul ei frate.

Capitolul 16

Eric luă săculeţul fără să comenteze, deşi Porumbiţei i se păru că îl vede zâmbind, şi porni din nou la drum. În scurt timp, ajunseră la o stâncă mare, lângă care era o gaură în pământ.

— În gaura aceea cresc ciuperci fermecate, spuse Eric, dar nu pot ajunge la ele, căci este prea îngustă pentru umerii mei.

— O, *este o treabă uşoară! spuse Porumbiţa şi se strecură în gaură.*

Când ieşi, avea un săculeţ plin de pălării de ciuperci…

din *Leul şi Porumbiţa*

În clipa în care intrară în trăsura lui Eve, Jean-Marie îşi lăsă capul pe perne şi strânse din buze. Nu scotea niciun sunet, suferind în tăcere, în timp ce trăsura se urni din loc.

Probabil îl durea îngrozitor, dar, fără doctor, Eve nu era sigură ce putea face.

Asa stătea lângă ea, privind pe fereastră, iar Eve nu se putu abţine să nu se întrebe dacă era cuprins de gânduri negre.

Îşi drese glasul.

— Crezi că domnul Sherwood are dreptate? Că Lord Hampston a distrus grădina pentru a te face să vinzi?

— Nu ştiu dacă ar trebui să am încredere în vreunul dintre lucrurile pe care le spune ticălosul acela, zise Asa, dar apoi ridică din umeri. Însă se leagă, de ce nu?!

Eve îl privi ţintă. Avea o pată de funingine pe obraz şi părea epuizat şi totodată foarte primejdios.

— Ce vei face?

Privi spre ea, iar ochii verzi îi licăreau.

— Dacă este Hampston, îl voi face să regrete ziua în care s-a născut.

— Dar… îşi linse buzele. Este viconte.

Buzele lui zvâcniră în sus, şi Asa îşi îndreptă iar privirea spre fereastră.

— Iar eu nu sunt decât fiul dezmoştenit al unui berar?

Era adevărul, nu?

Zâmbetul lui era oricum numai plăcut, nu.

— Există căi de răzbunare chiar şi pentru plebei ca mine, drăguţo.

Eve înghiţi auzindu-l şi îşi îndreptă atenţia spre Henry, care încerca să urce pe perne, părând a voi să privească pe fereastra trăsurii. Se întreabă, uşor tristă, dacă îi era dor de porumbiţă.

Ei îi era.

Nu îşi putu reţine un suspin de uşurare când coborî din trăsură în faţa micii ei case. În sfârşit, îl putea ajuta pe Jean-Marie.

În spatele ei, Asa era tăcut, deşi umerii lui mari şi laţi începeau să se cam lase. Eve încuviinţă pentru sine, hotărându-se. Se întoarse spre birjar.

— Te rog adu doctorul care locuieşte după colţ. Îi dădu o adresă aflată la doar câteva străzi distanţă. Spune-i că trebuie să vină imediat. Privi spre Bob, unul dintre lacheii care însoţise trăsura în ziua aceea. Bob, aş dori să îl ajuţi pe Jean-Marie să meargă în pat. Lângă ea, Jean-Marie protestă atât de slab, că Eve se alarmă şi mai tare. Imediat, te rog, îi spuse ea lui Bob.

Acesta sări numaidecât.

— Şi, Bill, spune-i, te rog, lui Ruth să umple cada din baia mea.

Bill încuviinţă din cap.

— Da, doamnă, zise şi urcă iute treptele din faţă.

Nu plecase decât de câteva momente, când uşa din faţă se deschise, şi Tess ieşi alergând pe scări, cu faţa atât de albă, că pistruii de pe obraji îi ieşeau în evidenţă ca nişte pete de sânge.

Jean-Marie întinse braţul sănătos.

— Nu te agita, *ma chérie.*

Eve privi cum Tess şi Bob îl ajutau pe Jean-Marie să urce treptele. Apoi se întoarse spre Asa.

— Vino, spuse ea şi îl conduse, aşa mare şi ameninţător cum era, spre salonul ei.

Henry tropăi după ei vioi.

Mâncară o cină simplă, peşte cu cartofi – cina pe care Tess o încălzise deja în bucătărie –, în timp ce Ruth umplea cada şi le dădea veşti despre doctor.

Apoi coborî şi se consultă cu doctorul, un tânăr cu o perucă albă scurtă. Acesta o privi cu ochi negri pătrunzători, spălându-se pe mâini în bucătărie.

— Umărul a fost dislocat şi i l-am pus la loc. Este legat acum, dar omul dumneavoastră trebuie să se odihnească, altfel riscă să-i sară de la locul lui din nou. Cel puţin o săptămână în pat.

Eve făcu ochii mari de groază când auzi că osul ar putea să iasă din nou şi îl asigură pe doctor că ea şi Tess aveau să se asigure că Jean-Marie urma să stea în pat.

Îl plăti şi urcă treptele înapoi spre apartamentul ei.

Când intră, îl găsit pe Asa privind la cada aburindă, scoţându-şi pantofii.

— Naiba să mă ia, arată bine.

Ea încuviinţă din cap, apoi ezită. Ar trebui să îl lase singur, să îi acorde puţină intimitate, dar acesta era bărbatul care o ţinuse atât de tandru în braţe cu o noapte în urmă.

Era atât de greşit să vrea să aibă grijă de el drept răsplată?

Cu un gest firesc, se îndreptă spre el, ajutându-l să-şi scoată haina, apoi o aşeză frumos pe un scaun. Se aplecă să îi desfacă jiletca, pe deplin conştientă de trupul cald de sub brocardul argintiu strălucitor. El rămase tăcut, cu pieptul ridicându-se şi coborând, în timp ce ea îi desfăcea nasturii, simţindu-se cuprinsă de dorinţă. El îşi scoase jiletca şi o aruncă pe scaun.

Ea îi dezlegă şi îi desfăcu lavaliera, scoţându-i-o de la gât. Cămaşa lui albă de pânză era încheiată, iar degetele ei

tremurară în timp ce îi desfăcu şireturile. Cât timp avea să mai poată petrece cu el? Voia – o, voia mult mai mult decât credea că ar putea el dori să ofere.

De fapt, voia eternitatea cu el.

El o privi, apoi se dădu înapoi, trăgându-şi cămaşa peste cap. Îşi scoase repede ciorapii, pantalonii, lenjeria şi apoi…

Apoi rămase gol în faţa ei.

O privi, în tăcere, cu un licăr de amuzament în ochi, în timp ce ea se uita ţintă la el, iar apoi intră graţios în cada elegantă.

Era prea mică pentru el. Trebuia să îşi îndoaie genunchii aproape până la bărbie pentru a încăpea, şi o parte din apă se revarsă peste margine, absorbită de pânzele care căptuşeau cada.

Îşi lăsă capul pe spate pe speteaza înaltă, iar gâtul bronzat i se lungi, şi sfârcurile mici şi maro se vedeau exact deasupra apei. Umerii lui depăşeau înălţimea căzii, şi îşi lăsă un picior să-i atârne peste margine. Eve îl privi şi îşi dori subit să aibă caietul de schiţe. Să-l poată desena aşa şi să păstreze schiţa pentru totdeauna, ca pe o amintire a acestui moment intim.

Peste ani, ştia că avea să se gândească la acest moment, întrebându-se dacă nu fusese decât un vis.

Fără să vorbească, Eve luă o cârpă mică şi, după ce o înmuie în apă fierbinte, i-o aşază pe umeri, trecând-o încet în sus şi în jos.

El gemu încet din adâncul gâtului.

— Dumnezeule, ce bine e.

Ea umezi din nou cârpa în apa fierbinte şi i-o trecu peste braţ, minunându-se de vena care îi traversa partea de sus a braţului. Îi frecă antebraţul cu cârpa, apoi mâna – mult mai mare decât ai ei. Cu grijă, îi întoarse mâna pentru a-i spăla palma bătătorită şi îi trecu cârpa printre degete.

Când se pregăti să ude cârpa din nou, văzu că o

privea cu ochii pe jumătate închişi, ca nişte fante verzi lucitoare, şi se înfioră de nerăbdare. Se duse pe partea cealaltă şi îl frecă pe gât, pe umeri şi de-a lungul braţului cu cârpa umedă şi fierbinte, oprindu-se pentru a-i lua mâna în mâna ei, măsurându-şi palma lipită de palma lui, înainte de a o spăla.

După ce termină, se aplecă să înmoaie iarăşi cârpa în cadă, dar nu mai apucă să o facă.

Asa o cuprinse de umeri şi o trase la pieptul lui ud şi gol, după care o sărută pasional pe gură.

*

Asa o trase pe Eve în braţele sale, fără a-i păsa că îi uda rochia în apa din cadă. Avea gustul vinului pe care îl băuseră la cină şi gustul ei – Eve cea pură. Dulce şi aspră, cea mai complicată femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Cea mai fascinantă.

Se speriase în după-amiaza aceea ştiind-o închisă în biroul lui, gândindu-se că focul i-ar fi putut distruge privirile încruntate şi zâmbetele, replicile iuţi, expresiile afectate şi pline de reproş. Simplul gând aproape că îl făcuse să se panicheze. Fusese gata să îşi folosească trupul pentru a doborî uşa aceea, izbindu-se în ea până ar fi rămas fără cunoştinţă, pentru a o elibera.

Acum, amintirea acelei frici viscerale îl făcu să o strângă mult prea tare. Nu o putea pierde pe Eve al lui, dulcea lui harpie. Chiar şi după ce urma să-l părăsească, avea să doarmă noaptea ştiind că ea se afla undeva în lume, vie şi mângâind un mastif slăbănog, cu degete delicate de doamnă.

Eve. Eve *a lui.*

Era acolo cu el în clipa aceea, îngrijită şi cuviincioasă, în timp ce el îşi trecea mâinile ude pe deasupra corsetului rochiei ei, lăsând urme obscene.

Avea nevoie să-i pună întrebări. Avea nevoie să afle ce plănuia fratele ei pentru grădina lui. Dar, de data aceasta, avea nevoie mai urgentă de altceva ce nu avea legătură cu afacerea lui.

Avea nevoie de Eve.

— Eve. Se desprinse din sărut, iar gura lui umedă alunecă de-a lungul gâtului ei, împroşcând cu apă în timp ce se mişcă să îi cuprindă talia. Eve, lasă-mă să fac dragoste cu tine.

Iar ea îi zâmbi, secret şi dulce-amărui, spunând:

— Da, te rog.

*

După ani, când Eve avea să stea într-un pat singuratic de fată bătrână, urma să se gândească la acest moment, plângând după tot ce pierduse. Dar acum, chiar acum, cu mânecile tot mai ude de la apa din cadă, cu respiraţia întretăiată sub strânsoarea corsetului, avea să trăiască şi să se bucure de acest bărbat.

De acest bărbat minunat.

Privi jos spre el, gol şi ud în baia ei, şi simţi un fel de putere feminină. Apoi se îndreptă, desfăcându-se din strânsoarea mâinilor lui.

Se ridică şi îşi scoase eşarfa, îşi desfăcu corsajul şi îşi aruncă pantofii din picioare. Îl privi direct, în timp ce îşi trase corsajul şi îşi desfăcu fustele, lăsându-le să cadă. El întinse un braţ când ea se ridică doar în corset şi cămăşuţă, dar ea clătină din cap şi făcu un pas înapoi. Îşi desfăcu încet corsetul, simţind că i se măresc sânii. Îl trase peste cap, apoi întinse mâna spre el.

El o luă şi ieşi din cadă, cu apa şiroindu-i pe trup. O, era splendid! Era tot ce bănuise – şi se temuse ca avea să fie – în acea primă dimineaţă. Umerii atât de largi, pieptul acoperit de păr creţ, umed şi negru, cu şoldurile zvelte şi

sexul încadrat de V-ul de muşchi care coborau dinspre lateralele abdomenului înspre vintre. Mădularul i se clătina ud, cu prepuţul deja tras înapoi, dezgolindu-i capul. Avea coapsele lungi, cu muşchi proeminenţi, şi chiar şi picioarele lui erau mari şi păroase.

Acest bărbat o dorea pe *ea,* şi acesta urma să fie lucrul care avea să o surprindă până la moarte.

Se duse la el şi îi cuprinse umerii laţi şi alunecoşi cu braţele, trăgându-i capul spre al ei. Îl sărută ca o femeie, netemătoare şi directă, arătându-i cât de mult îl dorea.

Cămaşa i se udă imediat, lipindu-se între ei, şi sfârcurile i se întăriră. Îi simţea părul de pe piept frecându-i-se de sâni, chiar şi prin materialul umed.

Genunchiul lui o apăsa între coapse, ridicând pânza spre locul ei intim, desfăcând-o şi frecându-se de sexul ei.

Se trezi mişcându-se unduitor deasupra genunchiului, oferindu-şi plăcere cu ajutorul corpului lui tare, fierbinte şi ud.

— Eve. Se aplecă şi o ridică brusc, purtând-o cu uşurinţă în vreme ce mergea dezbrăcat înspre dormitorul ei, ca un cuceritor care-şi purta trofeul. Eve.

Căzură amândoi pe pat, el sub ea. Se întinse deasupra lui, călărindu-l, cu picioarele desfăcute, descoperind că îşi putea apăsa sexul deasupra lui.

— Eve, spuse el răguşit. Ai idee, ai măcar o vagă idee? Am visat la aceste sfârcuri, am tânjit după abdomenul tău gol, după fundul tău în mâinile mele.

Îi strânse fesele în palmele lui mari.

— Da? şopti ea, sincer curioasă.

Eve se mişcă până când mădularul lui fu sub ea. Se freacă de el, folosindu-se de carnea tare pentru a-şi oferi plăcere.

El se arcui sub ea, acest bărbat mare şi puternic. Tendoanele gâtului îi ieşeau în afară; îşi desfăcu braţele şi strânse cearceaful în mâini.

— Eve, ce îmi faci?!

Îl privi şi întinse mâna, ridicându-şi cămaşa udă deasupra abdomenului, deasupra sânilor, peste cap, unduindu-se deasupra lui în tot acest timp.

— Lasă-mă, spuse el cu răsuflarea întretăiată, cu ochii verzi aproape întunecaţi. Lasă-mă să intru în tine.

Ea se ridică, invitându-l în tăcere, iar el îşi cuprinse mădularul, ţinându-l drept, împingându-i capul printre labiile ei ude.

Ea icni când găsi poziţia potrivită şi începu să se lase în jos.

— Încet, draga mea, şopti el. Încet. Nu te răni. Ah, Eve, nu aş putea îndura să îţi faci rău din pricina mea.

Ea simţi presiunea capului la intrare, şi părea imposibil să îi facă loc în ea, dar îl dorea.

Îl dorea cu tot sufletul ei.

Astfel că apăsă, tresărind, iar el o lărgi încet, încet, strecurându-se înăuntru. Ea îşi lăsă capul pe spate, pe jumătate pătrunsă, tânjind, dorind, aşteptând să fie cu totul în ea.

El îşi aşeză mâinile pe şoldurile ei, dar nu făcu nicio mişcare pentru a o zori. Stătea pur şi simplu întins acolo şi o primea. O lăsa să se mişte în ritmul ei. Făcea el însuşi sacrificiul pentru virginitatea ei.

Ea icni, răsucindu-şi şoldurile şi privind în jos spre el. Avea broboane de sudoare deasupra buzei de sus, dar zâmbea chinuit spre ea.

— Tu o faci, iubito. Depinde numai de tine.

Ea trase aer în piept, ridicându-se uşor.

Şi se împinse în jos cât de tare putu, cuprinzându-i mădularul în adâncul ei.

El îşi lăsa capul pe spate, scrâşnind din dinţii dezgoliţi.

— Naiba să mă ia, Eve, te-ai rănit?

— Nu.

Ea clătină din cap şi întinse mâna să îşi desfacă părul.

O privi pe sub pleoapele pe jumătate închise, cu pieptul tresăltându-i.

— Mă omori, drăgălaşo. Mă omori cu frumuseţea ta. Voi sângera murind fericit sub tine, Eve, draga mea.

Ea îşi aruncă agrafele, desfăcându-şi părul pe umeri. Apoi îşi aşeză palmele pe pieptul lui, exact deasupra sfârcurilor, şi se ridică. Alunecarea mădularului lui în interiorul ei! Era o plăcere atât de profundă, încât era aproape dureroasă, şi se lăsă în jos din nou, închizând ochii, savurând această plăcere pur fizică.

Doar că nu era pur fizică, nu-i aşa? Gândul că Asa era cel care se afla înlăuntrul ei, cel care îşi mişca şoldurile pătrunzând-o acum, implorând-o să se mişte mai repede... era un gând de care nu se putea desprinde. Voia să-l călărească, voia să-l ascundă în dormitorul ei, să-l folosească doar ea.

Era geloasă pe toate femeile care fuseseră cu el înaintea ei. Care folosiseră acest mădular minunat. Care îl auziseră gemând.

Deschise ochii. Dar cele pe care voia să le omoare cu adevărat erau femeile care aveau să vină după.

Era al ei. Nu ar trebui să împartă cu nimeni altcineva această parte din el.

Îşi lăsa capul pe spate, călărindu-l aprig, cu sudoarea alunecându-i între sâni. El se ridică pe jumătate, sprijinindu-se într-un braţ, şi îi linse sudoarea de pe trup.

Ea strigă, icnind, ţinându-i capul la piept, în timp ce el îi luă un sfârc în gură. Simţi împunsătura, simţi valul care o inundă drept răspuns şi ştiu că se destrăma, risipindu-se ca o stea explodând.

El îi dădu drumul sânului, aplecându-şi capul spre pieptul ei, cu părul răvăşit şi învârtejit pe trupul ei, gemând şi cutremurându-se.

Simţi fierbinţeala din lăuntrul ei şi se ridică încă o dată, desfăcându-şi coapsele larg, împingându-l în ea cât

de adânc putu.

Încercând să-l păstreze pentru totdeauna.

*

Era noaptea târziu când Bridget înaintă cu lumânarea ridicată pe holurile casei Hermes, verificând încăperile. Se înfioră. Lucrase în multe case, mari şi mici, de când devenise menajeră. Se specializase în găsirea unui loc de muncă, descoperind cum putea fi îngrijit mai bine, aranjând lucrurile astfel încât gospodăria să funcţioneze ca un mecanism bine uns, pentru că apoi să meargă mai departe.

Unele dintre casele în care slujise erau dificil de pus la punct, după ce fuseseră conduse prost de fostele menajere şi de foştii majordomi. Unele erau nefolosite, goale şi pline de ecouri, căci familia nu locuia acolo în timp ce ea îşi vedea de treabă, făcând casa să funcţioneze bine şi eficient.

Dar în nicio altă casă Bridget nu simţise o asemenea răceală ca în casa Hermes. Era mai mult decât lipsa căldurii. Era ca şi când răceala s-ar fi instalat şi ar fi locuit în acest loc. Să transforme această casă într-un cămin era cu adevărat o sarcină dificilă. Bridget se putea asigura că reşedinţa Hermes era strălucitoare şi lustruită. Că servitoarele se trezeau la ora cinci pentru a pregăti vetrele şi a face focul. Că livrelele lacheilor erau curate şi imaculate.

Descoperi însă că era mai greu era insufle *căldură* – sentimentul de confort şi de cămin – într-un loc care nu avusese niciodată aşa ceva. Suspină şi se întoarse de unde venise.

Şi aproape ţipă când îl găsi pe Alf stând în spatele ei.

Alf îi zâmbi larg, şi Bridget se abţinu cu greu să nu o plesnească.

O, da, nu ar fi deranjat-o să-i spună *fetei* că nu toată

lumea se lăsa atât de uşor păcălită de deghizarea ei.

Dar ar fi fost o cruzime inutilă, şi Bridget cunoştea impulsul de a-ţi ascunde adevărata identitate pentru a fi în siguranţă.

Astfel că se mulţumi să o privească dezaprobator.

— Da?

— Am adus scrisoarea Excelenţei sale, răspunse Alf cu vioiciune, fluturând o bucată de hârtie.

Bridget ridică din sprâncene. Domnişoara Dinwoody de-abia îi trimisese scrisoarea fratelui său, cu o zi înainte.

— Atunci, ar fi mai bine să i-o duci domnişoarei Dinwoody, nu-i aşa?

Alf încetă să mai fluture scrisoarea. Privi în jur pe holul întunecat.

— *Acum?* E cam târziu, nu-i aşa?

— O fi târziu, dar domnişoara Dinwoody ar trebui să aibă scrisoarea cât mai curând posibil.

— Bine, zise Alf cu seriozitate.

Şi plecă, coborând scările spre parter.

Bridget privi după ea gânditoare, apoi îşi continuă drumul spre dormitorul ducelui. Intră şi se duse direct la portretul lui Montgomery, ridicând lumânarea pentru a-l cerceta.

Nu era sigură de ce, dar acest portret în care era aproape gol părea mai fidel personalităţii ducelui decât cel de pe scară, în care purta mătase, blănuri şi catifea. Era ca şi când, dezbrăcat de toate beneficiile averii şi ale rangului, dezvăluia animalul sălbatic de dedesubt.

Stătea întins, iar pielea lui albă era aproape perlată, uitându-se la privitor cu ochi albaştri amuzaţi, părul auriu desfăcut ajungându-i până la umeri. Privirea lui părea să tachineze privitorul, ca şi când ar fi spus: „Iată-mă, cu mădularul gol şi cu sfârcurile întărite. Stau gol în faţa ochilor tăi, dar eu sunt cel care conduce, nu tu”.

Aroganţa nudităţii sale nu făcea decât să-i accentueze

puterea.

Bridget înclină capul, cercetând intens şi fără grabă frumuseţea dezgolită a ducelui.

Apoi şopti:

— Ce pui la cale, mă întreb?

Capitolul 17

La mijlocul zilei, Eric se opri şi, aşezându-se pe un buştean căzut, scoase un pachet cu pâine şi brânză.

— Presupun că vrei şi tu din gustarea mea?

— Dacă nu te deranjează, spuse Porumbiţa pe un ton de scuză.

El nu făcu decât să mormăie şi rupse pâinea şi brânza în două, iar Porumbiţei i se păru că fusese cea mai gustoasă masă pe care o mâncase vreodată.

Apoi îşi continuară călătoria, până când în cele din urmă ajunseră la o căsuţă dărăpănată.

Eric se opri şi păru mohorât.

— Ar fi mai bine să taci şi să mă laşi pe mine să vorbesc.

Şi intrară...

din *Leul şi Porumbiţa*

Eve stătea tăcută şi obosită pe pieptul lui Asa, cu mădularul lui încă în ea, şi se simţea împăcată.

Sub obrazul ei, pieptul lui tresălta în urma orgasmului, iar respiraţia lui fierbinte îi flutura părul.

Simţi că mădularul lui se înmuie şi ieşi din trupul ei şi, pentru un moment, îşi aminti că se revărsase în ea. Că era posibil să fi lăsat sămânţa din care să iasă un copil.

Ar fi trebuit să simtă teama la această posibilitate. În schimb, nu simţi altceva decât o bucurie fără margini. O, să îi dăruiască un copil! Dacă ar fi făcut-o, atunci urma să aibă pe cineva al ei când, în cele din urmă, urmau să se

despartă. Ea era copilul din flori al unuia dintre cei mai notorii aristocraţi pe care îi avusese vreodată Anglia. Nu avea nicio reputaţie pe care să o distrugă.

Dar era singură – o putea recunoaşte acum. Avea nevoie de ceva – de *cineva* – mai mult decât un câine vagabond şi de trei servitori.

Eve îşi propti braţele pe pieptul lui şi îl privi cum stătea cu genele dese odihnindu-i-se pe obraji. Părea atât de obosit. Lucrase fără întrerupere de când îl întâlnise, mereu îngrijorat cu privire la grădinile lui.

Nici el nu avea pe nimeni. Dorea pe cineva?

În caz că da, o ascundea bine sub afirmaţii cum că grădina era singurul lucru important din viaţa lui. Eve se întrebă dacă măcar avea habar dacă avea nevoie de cineva.

Poate că nu.

În momentul acela, Asa deschise ochii, verzi şi sticloşi de oboseală, iar ea spuse, incapabilă să se abţină:

— Grădina este totul pentru tine.

El nici măcar nu păru surprins auzind-o. Poate că Harte’s Folly era mereu în mintea lui, chiar şi când era în pat cu o femeie.

— Da, spuse el. Este hrana, băutura şi aerul meu.

Cuvintele fură spuse simplu, afirmate ca o realitate de genul „cerul e albastru”. Harte’s Folly chiar era aerul lui Asa Makepeace.

Ea se rostogoli, întinzându-se lângă el.

— Îmi pare rău.

El întoarse capul, privind-o confuz, poate puţin ofensat.

— Îţi pare rău. De ce? E frumos, cel mai minunat loc din…

— Londra, ştiu. Ridică din umeri. Şi este un loc cu adevărat magnific. Dar eu şi orice altă persoană din Londra putem merge să vedem grădinile, apoi ne putem întoarce

acasă. Tu nu poţi.

El nu spuse nimic auzind-o, ci se mulţumi să o privească, cu ochi verzi, precauţi. Poate că ştia deja în ce fel îl înrobise grădina.

Ea ezită, apoi spuse cu glas scăzut:

— Am văzut ce ţi-a făcut focul astăzi. Mi-era teamă că nu vei supravieţui dacă grădinile vor arde din nou şi teatrul ar fi distrus.

În dormitor se lăsă liniştea, iar apoi el spuse:

— Eşti melodramatică.

— Sunt? Îi contură sfârcul cu un deget. Am ajuns să te cunosc, Asa Makepeace, în ultimele câteva săptămâni. Eşti aprig, încăpăţânat, îndărătnic, nu întotdeauna corect, dar complet sigur de drumul tău. Uneori îi sperii pe oamenii de la teatru cu urletele tale, dar te adoră oricum. Eşti blând cu animalele şi cu copiii şi eşti inteligent, curajos şi hotărât. Se opri, privindu-l. Îmi place de tine; s-ar putea chiar, dacă mi s-ar da şansa, să te iubesc. Ea îl privea, astfel că văzu licărul de alarmă din ochii lui verzi. Apoi clătină din cap. Dar nu îmi voi permite, dat fiind că nu este ceea ce vrei. Dar tu, Asa, meriţi mai mult decât o afacere în viaţa ta.

— Merit? pufni el. Sună de parcă aş fi un martir care şi-a închinat viaţa grădinii.

Ea zâmbi uşor trist.

— Şi nu asta eşti?

— Nu. Miji ochii. Dar tu?

Ea clipi.

— Ce vrei să spui?

Asa flutură o mână înspre dormitor.

— Poate ar trebui să îţi faci griji pentru tine mai mult decât pentru mine.

Ea se retrase, rănită. Dar el lovise la ţintă şi nu se temea să meargă mai departe.

— Ce ai în afară de casa ta, de servitori şi de fratele căruia îi eşti nebuneşte devotată?

Ea icni.

— Îl iubesc pe Val…

— De ce? Se ridică în capul oaselor, nepăsându-i că era gol. Montgomery te foloseşte la fel cum foloseşte pe toată lumea din viaţa lui. Te iubeşte, măcar?

— Da. De ce făcea asta? De ce îi răscolea viaţa, secretele?

— Pentru că îţi dă bani şi o casă? Asa stătea în patul ei, mare, masculin şi complet nelalocul lui acolo în camera ei feminină, aducând acele acuzaţii ca şi când ar fi fost perfect îndreptăţit să o facă.

— Nu. Ridicase vocea, dar nu se putea opri. Mă iubeşte. Este singurul care m-a iubit vreodată. A fost acolo când… Se opri, căci cuvintele îi înţepeniră în gât. Preţ de un moment, se lăsă liniştea, iar el o privi ţintă, ca şi când ar fi cântărit-o din ochi.

Apoi o trase brusc în braţele lui calde şi puternice. O mângâie pe cap, îi îndepărtă părul de pe faţă şi zise:

— Spune-mi.

Era momentul.

Ea trase aer în piept. De unde putea începe? Cum să-l facă să înţeleagă?

— Tata avea o moşie la ţară. Ei bine, mai multe moşii, desigur, dar eu am crescut pe una anume – castelul Ainsdale. Mama a fost doica lui Val când era mic. Mama…

Ezită, căci niciodată nu o spusese tare.

Niciodată nu spusese *nimic* din toate acestea cu voce tare. Secretele cu care crescuse îi pătrunseseră prin piele, crescând în fiinţa ei ca o nenorocită de plantă târâtoare.

— Mama nu era tocmai în toate minţile, rosti ea cu grijă. Îi plăcea să pretindă că lucrurile neplăcute pur şi simplu nu existau. Nu ştiu dacă a consimţit la avansurile ducelui sau dacă a fost viol, dar el a păstrat-o o vreme. Cu siguranţă până am fost concepută eu şi apoi încă o perioadă. Cred… Nu. Trase adânc aer în piept. *Ştiu* că ne-a

ţinut pe mine şi pe mama la castelul Ainsdale doar pentru a-i face în ciudă soţiei sale, ducesa. Mama lui Val. Îl ura pe duce şi ne ura pe mine şi pe mama mea. Stăteam retrase în cea mai mare parte a timpului, în aripa în care se afla camera copiilor. Val era acolo când eram foarte mică, până să fie considerat prea mare pentru a rămâne în camera copiilor. Apoi îl vedeam doar din când în când. Cred că ducesa încerca să mă ţină departe de el. Eram hrănită, îmbrăcată şi educată cât de cât – ducele a angajat chiar un profesor cam un an –, dar era rece în casa aceea. Atât de *rece.*

Rămase fără suflare şi se opri să-şi tragă sufletul. Asta – rostirea acestor lucruri – o înfierbânta. O făcea să transpire. Se spunea că otrava putea fi eliminată din corp prin transpiraţie, şi poate că asta făcea: elimina din corp otrava copilăriei, a naşterii ei, a vieţii *ei.*

— Era un om rău, ducele de Montgomery, şopti Eve şi fu bucuroasă că Asa o ţinea în braţe, căci nu era sigură că altfel avea să fie capabilă să rostească vorbele cu voce tare. Bătea servitoarele, servitorii, viola femeile, rănea copiii.

Mâna din părul ei se opri o fracţiune de secundă, apoi reîncepu să o mângâie.

— Îi rănea în ce fel?

Ea înghiţi în sec. I se pusese un nod în gât, lăsând-o fără răsuflare. Nimeni nu vorbea vreodată despre asta. Nu trebuia să vorbească nici ea.

— Eve, zise Asa cu voce profundă, calmă şi *prezentă.* Spune-mi.

Ea îşi înfipse degetele în pectoralii lui, ţinându-se, asigurându-se că nu putea fi desprinsă de el.

— Făcea parte dintr-o societate secretă. Se numeau Lorzii Haosului. Cred… cred că se identifică prin tatuaj – un delfin. O dată pe an, primăvara, se întâlneau la castelul Ainsdale. Ducesa se asigura întotdeauna că lipsea în

perioada aceea, iar ei... ei... Trase aer în piept şi spuse, ca şi când ar fi vomitat fiere: beau vin şi petreceau zile în şir, şi erau femei, şi... înghiţi. Şi copii.

Se lăsă liniştea în dormitor. Asa încetase să mai respire, iar Eve ştiu deodată că îl dezgustase cu dezvăluirea originii ei.

A mizeriei în care fusese concepută.

Se împinse, încercând să se desprinde din braţele lui, încercând să se îndepărteze de ceea ce era.

De ceea ce fusese.

Dar el nu făcu decât să îşi strângă braţele în jurul ei, ţinând-o aproape, şi îşi dădu seama că vorbea aproape sever.

— Linişteşte-te. Linişteşte-te acum. Nu te las până nu îmi spui totul de data aceasta, Eve.

Ea se relaxă deodată, aproape ca şi când tonul acesta firesc ar fi calmat-o.

— Mai sunt şi altele.

— Spune-mi, îi porunci el.

Ea îşi linse buzele, făcându-şi curaj.

— În fiecare primăvară, când se întâlneau tovarăşii ducelui, mama mă ascundea în castelul Ainsdale. Nu, înţelegi, într-un pasaj secret sau într-o încăpere. Ne închideam pur şi simplu în camera copiilor şi ne prefăceam că nu auzim sunetele care veneau de afară. Se înfiora. Uneori sunetele erau îngrozitoare.

El îi dădu părul de pe faţă, fără a spune nimic. Ea trase aer în piept.

— Dar într-o primăvară a venit după mine. Ducele. A spus că ar trebui să iau parte la... festivităţile lui. Astfel că am fost îmbrăcată cu o rochie nouă, părul mi-a fost aranjat şi am coborât să iau cina cu toţii, lorzi, doamne, femei de pe stradă şi copii prea speriaţi pentru a plânge. Toţi bărbaţii purtau măşti. Măşti îngrozitoare, sub formă de animale oribile – câini stranii, şi leoparzi, şi babuini – toţi cu excepţia

ducelui. El purta o mască simplă, a unui bărbat frumos cu struguri în păr. Mâncarea era aleasă, dar nu am putut mânca. Mi-era teamă că o voi vomita.

El o strânse mai aproape, iar pieptul lui mare era un refugiu cald şi sigur.

— Dar ducele a spus că ar trebui să beau vin, aşa că am luat un pahar şi am sorbit din el. Mai târziu, au urmat dansuri, şi muzică, şi… şi era foarte tare, şi unele dintre doamne şi-au scos hainele. La fel şi unii dintre lorzi – totul, mai puţin măştile lor îngrozitoare. Şi atunci ducele a dat drumul câinilor de vânătoare în sală.

— Dumnezeule!

Ea înghiţi, respirând scurt şi precipitat. Trebuia să termine şi apoi poate că avea să uite în cele din urmă. Nu avea să se mai gândească niciodată la asta.

Nu avea să mai viseze niciodată.

— Câinii au sărit spre mine şi spre copii, şi am luat-o la fugă, căci nu puteam face altceva. În spate auzeam pe cineva care sufla într-un corn de vânătoare, şi unul dintre copii a căzut. Câinii au atacat, şi a curs sânge – atâta sânge, încât nu ştiu dacă… Trase aer în piept, sufocându-se. Am continuat să alerg. Credeam că, dacă aş putea ajunge în camera copiilor, aş putea încuia uşa în urma mea. Am fugit şi-am tot fugit, sus pe scări, ridicându-mi fustele grele. Dar holul era întunecat – toate lumânările fuseseră stinse la porunca ducelui –, şi m-am rătăcit. Am fugit pe un hol, şi mi-am dat seama că eram încolţită. Când m-am întors, câinii erau deja lângă mine. Am crezut că mă vor sfâşia. Lătrau sălbatic, iar balele le curgeau din fălci, şi le simţeam răsuflarea. Dar unul dintre bărbaţii mascaţi a râs şi i-a chemat. Purta un cap de câine. A spus că sunt a lui din clipa aceea. Că mă prinsese ca pe un iepure şi că acum avea să se ospăteze. El…

Rămase fără suflare, suspinând. Asa îi cuprinse faţă cu palmele lui mari şi îşi lipi fruntea de a ei, ca şi când ar fi

încercat să îi ofere propria lui putere.

— Mi-a rupt rochia cea nouă, şopti ea, amestecându-şi răsuflarea cu a lui Asa. Mi-a ridicat fusta şi şi-a pus mâinile pe mine, mi-a desfăcut picioarele cu forţa şi şi-a vârât degetele în mine. Ardea. Durea atât de tare, că am ţipat. M-a pălmuit, capul a început să mi se învârtă, şi am văzut sânge. Bărbatul avea sânge pe mască, pe haine, pe păr. Am crezut că e diavolul şi că mă va ucide. Dar atunci s-a întâmplat un miracol. Val era acolo. Fratele meu l-a prins pe bărbat de cămaşă şi l-a tras de pe mine. L-a alungat pe nenorocitul de mascat, apoi m-a ridicat şi m-a dus. Nu mai ştiu unde, dar eram în siguranţă. Val m-a salvat. A doua zi, m-a trimis la Geneva.

— Slavă Domnului, şopti Asa, sărutând-o pe faţă, ţinându-i obrajii în palmele lui mari. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru fratele tău înfumurat, nebun şi loial.

— Înţelegi? spuse Eve icnind. Înţelegi de ce îl iubesc? De ce îi datorez totul?

— Da, spuse Asa. Cred că s-ar putea să îl iubesc eu însumi pe ticălos.

Ea aproape râse auzindu-l, dar apoi el o sărută, şi amintirile dispărură când îşi deschise gura sub buzele lui. O sărută ca şi când i-ar fi redat viaţa, iubirea şi fericirea. Ca şi când el ar fi fost tot ce era bun pe lume şi voia să împărtăşească asta cu ea.

Se auzi o bătaie la uşa dormitorului, iar Ruth strigă:

— Iertaţi-mă, domnişoară, dar a venit Alf cu o scrisoare de la fratele dumneavoastră.

— Ah! Eve sări din pat, căutându-şi halatul. Spune-i lui Alf că ne vedem în salon.

— Da, doamnă.

— Nu durează, îi şopti ea lui Asa, trăgându-şi halatul pe ea.

Apoi se strecură pe hol.

Alf era prins într-un concurs de priviri cu Henry când

intră în salon.

— Este adevărat? întrebă Eve. Ai scrisoarea de la fratele meu?

— Da, doamnă, spuse Alf morocănos, întinzându-i scrisoarea.

Eve o luă şi o deschise cu un cuţitaş de scrisori, apoi o ţinu la lumina lumânării pentru a o putea citi.

Scrisoarea era scurtă şi la obiect:

Vicontele Hampston a fost bărbatul din noaptea aceea.

Nu era nicio semnătură, dar Eve îi cunoştea scrisul lui Val îndeajuns de bine. Trase aer în piept şi, în clipa în care o făcu, vocea lui Asa mormăi deodată:

— Îl voi ucide.

*

Eve tresări şi se întoarse să-l privească, dar el cerceta cu multă atenţie scrisoarea.

— Când i-ai trimis epistola fratelui tău?

Eve se încruntă.

— Ieri.

— Cum de a sosit atât de repede? Credeam că Montgomery este pe continent?

Privi spre băiat. Acesta ridică din umeri.

— Io nu fac decât să le aduc.

Asa mormăi şi aruncă scrisoarea deoparte.

— Hampston este un pericol pentru tine. Îl voi urmări.

— Este viconte, spuse Eve, cu voce slabă. Nu-l poţi ataca.

Nu poţi, Asa.

„Asta rămâne de văzut”, gândi Asa mohorât, dar nu voia să o mai supere în seara aceea.

— Liniştește-te. Nu i se va îngădui să se apropie de tine.

— Chiar nu cred că plănuieşte să mă rănească, spuse ea încet. Avea sprâncenele împreunate în timp ce privea la scrisoare. Nu a făcut nimic ameninţător când ne am văzut în grădină.

— A tot întrebat dacă îţi *aminteşti* de el, mormăi el. Simpla amintire îl făcea să vrea să lovească în ceva. *La dracu,* trebuie să mă îmbrac.

Se întoarse, luând-o pe hol spre dormitorul ei, unde se aflau restul hainelor. Îşi pusese pe el doar cămaşa şi pantalonii, pentru a veni în salon.

— Nu poţi pleca. Eve îl urmase şi îl privea ţintă din uşa dormitorului, simţindu-se trădată. Acum? Este miezul nopţii. Am fost *atacaţi* ultima oară când am călătorit noaptea. Întinse mâinile cu palmele în sus. Rămâi. Doar în seara aceasta. Rămâi, Asa.

El nu se putu abţine şi privi spre uşă. Se simţea sfâşiat. Voia să rămână cu ea, voia să o protejeze. Se întoarse spre ea.

— La naiba, Eve.

Ea privi spre el – doar privi.

— Nu mă părăsi.

El închise ochii şi simţi cum îi curge sudoarea pe spate. Dacă Hampston fugea peste noapte? Dacă ticălosul scăpa şi continua să o urmărească pe Eve?

Dar ea îl privea cu ochi albaştri răniţi, şi Asa nu se putu desprinde de ea.

— Voi rămâne.

— Mulţumesc, spuse ea simplu. Trase aer în piept şi făcu semn spre uşă. Dă-mi voie să îi scriu fratelui meu – doar un bilet scurt – şi să îl las pe Alf să plece.

Asa o urmă în salon, căci nu voia să o scape din ochi. Băiatul stătea încă rezemat de perete ca şi când ar fi fost obişnuit cu capriciile îndrăgostiţilor.

Eve se duse la masă, în timp ce o priveau amândoi, şi scrise repede scrisoarea, apoi aruncă nisip pe ea şi o sigilă.

Îi înmână scrisoarea sigilată lui Alf.

— Ai grijă pe stradă.

Alf păru dispreţuitor.

— Nimeni nu mă deranjează, doamnă – mai ales dacă nu mă văd.

Apoi plecă. Eve clătină din cap

— Este foarte independent, dar totodată foarte tânăr. Îmi fac griji pentru Alf uneori. Apoi privi spre Asa şi zâmbi, deşi zâmbetul era oarecum trist. Întinse mâna. Vino în pat.

*

— L-am prins, anunţă Alf trei zile mai târziu din uşa biroului de la Harte's Folly.

Eve tresări şi ridică privirea din spatele biroului. Fusese adâncită în registrele de contabilitate.

— Pe cine? întrebă Asa aspru, de vizavi de ea.

Fusese posac ca un leu în cuşcă în ultimele câteva zile, şi asta doar pentru că nu-l putea găsi pe Hampston. Vicontele părea să fi dispărut – sau cel puţin să fi părăsit Londra –, lucru care o făcea pe Eve să se simtă ruşinos de uşurată, în secret.

Nu voia ca Asa să fie arestat sau, mai rău, ucis de aristocrat.

Alf îi aruncă o privire nerăbdătoare.

— Spionul.

Eve se încruntă, confuză. Dar Asa se ridică de la masă.

— Spionul lui Hampston?

Alf zâmbi larg.

— Chiar el.

Se întoarse spre hol şi făcu semn din bărbie spre cineva. Domnul Vogel şi domnul MacLeish împingeau un

bărbat în încăpere. Era un bărbat cât se poate de obişnuit – slab, dar nu mărunt, îmbrăcat în haine de muncitor –, dar ochii îi erau furioşi şi speriaţi.

— Acesta este Oldman, spuse Alf. Cel puţin ăsta e numele pe care l-a zis. L-am găsit azi-dimineaţă sub noua scenă, încercând să aprindă un butoi de pulbere.

Fără să sufle o vorbă, Asa făcu doi paşi şi îl lovi pe Oldman în faţă atât de violent, că omul fu smuls din mâinile lui Vogel şi ale lui MacLeish, izbindu-se de perete.

Eve oftă.

— Nu sunt sigură în ce fel a ajutat asta.

— M-a ajutat pe *mine,* spuse Asa, scuturându-şi mâna. Mă simt mai bine acum. Se aplecă, adresându-i-se omului căzut la pământ: Când te-a angajat nenorocitul de Hampston?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, răspunse bărbatul.

— Vicontele Hampston, spuse Alf tărăgănat. Mi-ai spus acum nici cinci minute că el te plăteşte. Ai schimbat placa acum?

Asa ridică pumnul.

— Nu! oftă Oldman. Aşa e, Hampston mă plăteşte.

Asa se îndreptă şi zâmbi încet spre Eve.

— Avem un martor.

Ea zâmbi la rândul ei.

— Îl dai în judecată pe viconte?

Asa clătină din cap hotărât.

— Eu împotriva unui aristocrat? Nu prea cred. Judecătorul nici măcar nu va accepta să mă primească. Dar am câţiva prieteni. Privi spre Eve. Pollo e unul dintre ei. Cumnatul lui este ducele de Wakefield. Cu un martor pentru ce a plănuit Hampston – ce a *făcut* – împotriva grădinii mele, poate îmi va asculta cazul.

Eve se încruntă.

— Dar ce poate face ducele de Wakefield?

Asa zâmbi larg, iute şi viclean.

— Ce nu poate face? Este aproape cel mai puternic bărbat din Anglia. Ridică din umeri. Şi, dacă ducele refuză să mă ajute, ei bine, după cum spuneam, nu mă deranjează să îl pedepsesc eu însumi pe viconte.

Inima ei se strânse la gândul că el se punea în pericol.

— Încearcă mai întâi cu ducele.

El ridică ironic dintr-o sprânceană, ca şi când i-ar fi cunoscut gândurile.

— Cum doreşti. Asa îl apucă de guler pe bărbat şi îl ridică. Privi spre domnul MacLeish şi spre Vogel. Voi trei veniţi cu mine. Puteţi servi şi voi ca martori – l-aţi auzit mărturisind. Apoi se încruntă privind spre Eve. La naiba, am uitat că Jean-Marie nu este cu tine.

— Îl am pe Henry, răspunse Eve nerăbdătoare.

Mastiful dădu din coadă auzindu-şi numele. Asa privi cu îndoială spre Henry.

— Nu-mi place să te las singură

Eve îşi dădu ochii peste cap.

— E ziua în amiaza mare şi nu sunt tocmai singură – sunt oameni peste tot.

Asa ezită, dar, când Oldman începu să se zbată, păru a se hotărî. Îl scutură bine pe sabotor.

— Nu durează mult. Stai aici cu Henry. Nu părăsi teatrul şi…

Ea îi atinse buzele calde cu degetele.

— Du-te. Am de terminat contabilitatea aici.

Apoi plecară.

Eve se lăsă încet pe scaun, muşcându-şi buza. Hampston era un aristocrat cu titlu – un om mult mai puternic decât Asa şi posibil mult mai viclean. Chiar şi cu ajutorul ducelui de Wakefield, era posibil ca Asa să nu reuşească. Oftă şi privi spre Henry.

Câinele masiv se ridică şi veni să-şi pună capul imens în poala ei, oftând şi el, ca un ecou al oftatului ei.

Eve îl scărpină după ureche.

— Şi ţie îţi este dor de prietena ta porumbiţa, Henry? Mie, una, îmi este.

Henry o privi lung şi trist înainte de a pufni, întorcându-se în culcuşul lui.

Eve clătină din cap şi se aplecă deasupra registrelor, deşi trecură multe minute până să se poată concentra îndeajuns pentru a citi cifrele.

Când auzi prima dată mârâitul, o oră mai târziu, nu ştiu ce era.

Henry nu mai mârâise niciodată.

Ridică privirea şi se uită ţintă la Henry.

Mastiful stătea lângă biroul ei, cu blana scurtă de pe spinare ridicată. Şi scotea cel mai îngrozitor sunet posibil din gât.

Eve s-ar fi putut speria de Henry dacă acesta nu ar fi stat cu faţa spre uşă.

Înghiţi, privind cum se apăsa clanţa, şi, când se deschise uşa, nu fu tocmai surprinsă să vadă că nu era Asa.

Era vicontele Hampston.

— O, Doamne, spuse Lord Hampston cu blândeţe. Cred că nu mai trebuie să te întreb dacă îţi aminteşti de mine, dulce Eve. Expresia ta spune totul.

Eve se ridică, punându-şi mâna pe capul lui Henry.

— Îmi amintesc de tine, milord şi cred că ai face mai bine să pleci. Domnul Harte ştie că tu ai pus la cale sabotarea grădinii Harte’s Folly şi că i-ai angajat pe hoţii care ne-au atacat cu o seară în urmă. S-a dus să ceară ajutor ducelui de Wakefield şi se va întoarce dintr-o clipă în alta cu soldaţi, să te aresteze.

O mică minciună, dar simţea că era justificată, având în vedere împrejurările.

— Zău? întrebă Lord Hampston aproape impasibil. Închise uşa în urma lui şi o încuie. Trebuie să mărturisesc că se potriveşte întocmai cu planurile mele. Dar cred că avem puţin timp împreună până să se întâmple asta. Îşi

lăsă capul într-o parte, zâmbind spre ea dezgustător. Spune-mi. Cum m-ai recunoscut? Sunt foarte curios, căci purtam o mască în seara aceea.

Eve deschise gura, apoi o închise, iar groaza îi invadă tot corpul. Ce punea la cale?

— După voce. Şi ai un tatuaj.

— Acesta? Îşi ridică mâneca, întorcând încheietura şi dând la iveală un mic delfin. Cu toţii avem unul, ştii. Chiar şi tatăl tău. Îşi lăsă mâneca în jos. Deşi nu toţi au tatuajul pe încheietură. Este semnul ordinului Lorzilor Haosului, şi suntem toţi foarte puternici, draga mea.

— Dar *de ce?* Era în pericol, ştia, dar trebuia să pună întrebarea. De ce era aşa o desfătare să provoace durere? Părea aproape inuman. Aşa că întrebă: De ce ai ales – de ce au ales toţi – să facă lucrurile acelea?

El îşi lasă capul într-o parte şi rânji.

— De ce nu? Suntem lorzi. Facem ce dorim la sărbătoarea anuală. El ridică din umeri. Tu nu ai fost decât unul dintre numeroasele sacrificii. Ar trebui să o consideri o onoare, de fapt.

O *onoare?* Oroarea aceea? Eve se cutremură, prinzându-se de blana de pe gâtul lui Henry, pentru a-şi ţine echilibrul.

Henry lătră, ascuţit şi tare.

Lord Hampston râse.

— O, Doamne. Văd că te-am şocat. Ei bine, era momentul, oricum. Se bătu cu viclenie peste încheietura acoperită. Ar trebui să te ucid doar pentru că ţi-am povestit despre asta, dar nu acesta este motivul principal pentru care o voi face.

Eve îşi linse buzele, privind spre uşa încuiată.

— Ce vrei să spui?

Zâmbetul îi pieri de pe faţă atât de brusc de parcă n-ar fi fost niciodată acolo.

— Vreau să spun că doresc să am Harte’s Folly şi, dat

fiind că oamenii mei au fost absolut incompetenţi în încercarea de a da foc teatrului, de a distruge scena, de a face locul să explodeze sau de a vă ucide pe tine şi pe Harte, am hotărât să o fac eu însumi. Când Harte şi aceşti soldaţi se vor întoarce, te vor găsi ucisă de mâna lui Harte. O fi el neobişnuit de norocos, dar nici măcar el nu va putea scăpa de ştreang pentru uciderea surorii unui duce.

Ea îl privi un moment înainte de a spune dispreţuitor:

— Eşti nebun? Cum vei face lumea să creadă că m-a ucis domnul Harte?

— Ei bine, în primul rând, voi folosi deschizătorul lui de scrisori, spuse el, luând obiectul menţionat de pe biroul lui Asa.

Eve înghiţi în sec când el răsuci deschizătorul de scrisori în mână. Avea forma unui pumnal şi era destul de ascuţit.

— Şi, în al doilea rând, un alt spion de-al meu m-a informat că a petrecut cel puţin două nopţi la tine acasă. El făcu ochii mari, dispreţuitor. După ce acest fapt va deveni cunoscut, cred că va fi destul de uşor să se creadă că te-a ucis după o ceartă ca între îndrăgostiţi, nu crezi?

Capitolul 18

Deşi pe la exterior căsuţa era amărâtă şi dărăpănată, înăuntru se afla o sală grandioasă şi splendidă, cu duşumele de marmură şi pereţi de aur. Iar în această sală stătea cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Porumbiţa vreodată.

Etic îi înmână săculeţii, dar, când vrăjitoarea îi deschise, măcrişul era mătase fină, ghindele erau smaralde strălucitoare, iar ciupercile erau parfumuri îmbătătoare.

Vrăjitoarea zâmbi încuviinţând, dar apoi o pe observă pe Porumbiţa.

— Cine este această fată pe care o aduci dinaintea mea,

Eric, dragul meu?...

din *Leul şi Porumbiţa*

Când intră în teatru cu Vogel şi cu MacLeish pe urmele sale, Asa o auzi pe Eve ţipând. La jumătatea drumului spre casa ducelui de Wakefield, Oldman mai făcu o mărturisire: Lord Hampston nu plecase din Londra. Nu numai că era în oraş, dar avea planuri să se întâlnească cu Oldman la teatru.

Asa poruncise imediat ca trăsura să se întoarcă.

Acum o luă la goană fără să se gândească, având un îngrozitor sentiment de deja-vu în timp ce alerga pe coridoarele din spatele teatrului. Găsi două dansatoare bătând cu putere în uşa biroului.

Una dintre ele, Polly, ridică privirea.

— Este încuiată.

Eve ţipă din nou.

Asa ignoră uşa. O luă pe după colţ şi aleargă spre locul în care îi arătase MacLeish uşa ascunsă – zona vulnerabilă din perete.

Făcu un pas înapoi, ridică piciorul drept şi izbi peretele nenorocit, doborându-l.

Pe umerii lui se revărsau tencuiala şi aşchii de lemn când intră în birou. Eve se afla în spatele biroului, aplecată lângă Henry, cu obrazul mânjit de sânge, iar câinele scotea un mârâit îngrozitor.

Lui Asa îi stătu inima în loc.

Dădu fuga spre câine, cuprinzând pieptul animalului cu braţele şi ridicându-l de lângă Eve. Se răsuci gata să arunce animalul pe podea, dar Eve îi puse mâinile pe braţe, oprindu-l.

— Nu, nu! strigă la el. Nu, nu Henry a fost!

El se opri, privind-o ţintă. Nu câinele o muşcase?

Apoi se uită în direcţia în care arăta. Hampston zăcea

gemând pe podea.

— L-a înjunghiat pe Henry, spuse Eve cu răsuflarea întretăiată, lacrimile amestecându-se cu sângele de pe obrazul ei. Voia să mă atace, şi Henry s-a aşezat între noi.

Asa privi şi văzu că animalul sângera în zona coastelor. Într-adevăr, câinele scânci când îl aşeză cu blândeţe jos.

Hampston se târî spre deschizătorul de scrisori de pe podea, iar Eve – Eve cea liniştită şi serioasă – îl călcă pe mână.

Hampston urlă.

Asa zâmbi larg şi îl izbi puternic cu piciorul în cap.

Vicontele se prăbuşi la podea.

Eve îşi duse mâinile la obraji, şi Asa văzu în clipa aceea că avea şi degetele însângerate – probabil de la rana lui Henry.

— O, l-ai ucis? Va trebui să pleci din ţară. Deodată, izbucni în lacrimi.

— Linişteşte-te. O luă în braţe. Nu plec nicăieri. În plus, spuse el cu sânge-rece privind spre Hampston, vicontele e încă viu, din păcate.

— O, dar ce ne facem cu Henry? întrebă Eve întorcându-se spre câinele ei.

Henry, dragul de el, dădu din coadă auzindu-şi numele.

— Cred, spuse Asa, cercetând trupul câinelui, că lama nu i-a atins decât umărul. Este o tăietură nu prea adâncă, şi ar trebui să-şi revină.

— O, mulţumesc lui Dumnezeu, spuse Eve. O, slavă cerului că este bine.

— Aş spune mai curând slavă cerului că eşti *tu* bine, răspunse Asa şi o sărută cu pasiune.

*

După o săptămână şi ceva, Eve îl privea pe Jean-Marie întinzându-şi cu grijă braţul deasupra capului, cu o mişcare nestingherită şi în mod vădit nedureroasă.

Îl privi radioasă.

— Sunt atât de bucuroasă că ţi s-a vindecat complet umărul.

— Şi eu, *mon amie,* spuse lacheul cu vocea lui gravă. Îi aruncă un zâmbet larg, dezvelindu-şi dinţii albi.

Stăteau în salonul ei după o zi petrecută în grădină – Jean-Marie pe canapea, iar Eve pe fotoliu. Asa nu se întorsese cu ea, căci marea redeschidere de la Harte's Folly avea loc a doua zi. Când îl văzuse ultima dată, urla la grădinari, la muncitori şi la cântăreţi. Cu toate acestea, nu se îndoia că urma să vină la ea după ce avea să considere că lucrase îndeajuns în seara aceea.

Dormise în patul ei în fiecare seară de când o atacase Lord Hampston, la urma urmelor. Nopţi pline de pasiune, nopţi pline de iubire – dar nicio declaraţie de dragoste.

Eve îşi privi mâinile la acest gând, la inelul de opal pe care i-l dăduse Val şi care scânteia la lumina lumânărilor.

— M-am gândit...

— La ce, *ma petite?* întrebă Jean-Marie înclinându-şi capul într-o parte.

Trase aer în piept şi se îndreptă.

— Am hotărât să merg pe continent. Să-l găsesc pe Val. Încuviinţă din cap văzând sprâncenele arcuite ale lui Jean-Marie. Cineva trebuie să îl înfrunte cu privire la ceea ce face. Cu privire la faptul că şantajează atât de mulţi oameni. Am fost mult prea laşă până acum. E posibil să nu mă asculte – s-ar putea să nu mă asculte niciodată –, dar trebuie măcar să încerc.

Jean-Marie încuviinţă cu seriozitate.

— O decizie înţeleaptă şi onorabilă, *mon amie.* Sunt foarte mândru de tine.

Simţi că i se încinge ceafa. Aprecierea lui Jean-Marie

era foarte importantă pentru ea.

— Mulţumesc.

El zâmbi uşor trist.

— Dar mă tem că nu te voi însoţi în această călătorie.

Eve rămase cu gura căscată.

— Ce? Dar de ce?

— A sosit vremea, cred, spuse paznicul – *prietenul* ei – simplu. Sunt cu tine de mulţi, mulţi ani, *oui?*

— De peste zece ani, şopti Eve.

El încuviinţă.

— Aşa este. Îţi aminteşti când am venit prima dată la tine? Că ai avut atâtea nopţi în care ai visat lucruri îngrozitoare?

Ea se cutremură. Coşmarurile o chinuiseră ani în şir.

— Da.

El ridică din umeri.

— Acum nu mai ai visele alea.

— Am avut trei recent, murmură ea.

— Şi asta e tot. El zâmbi larg. Dar mai e ceva: ai lăsat un bărbat să te atingă. Ţi-ai făcut un iubit. Chiar dacă s-ar întâmpla să mai ai un coşmar noaptea, cred, *mon amie,* că vei putea să rezişti. Fără mine. Nu mai ai nevoie de mine.

Primul ei impuls fu să îl contrazică. Îl avusese pe Jean-Marie alături atâta timp, protejând-o şi susţinând-o, dar apoi îşi dădu seama că avea dreptate.

Nu mai avea nevoie de el. Eve privi spre vechiul ei prieten.

— S-ar putea să nu mai am *nevoie* de tine, Jean-Marie, dar *vreau* să îmi fii alături.

— O, *ma petite,* sunt foarte fericit că suntem prieteni de atât de mult timp. Dar trebuie să mă gândesc la altcineva, cineva – mă vei ierta – care ocupă un loc mai important în inima mea. Tess a mea.

Bineînţeles că Tess era pe primul loc pentru Jean-Marie – Eve ştiuse că aşa stăteau lucrurile când se

căsătorise cu ea, căci Jean-Marie nu era un bărbat care să facă un astfel de pas cu uşurinţă. Cu toate acestea, nu se putu împiedica să nu resimtă o împunsătură de gelozie.

Îşi dorea să aibă şi *ea* întâietate în inima cuiva.

În inima lui Asa.

Dar nu aşa stăteau lucrurile momentan. Privi spre Jean-Marie.

— Şi ce doreşte Tess?

— O cârciumă în satul în care a crescut, spuse el prompt. *Oui.* El încuviinţă din cap văzându-i privirea speriată. Asta este. Fratele ei mai mare cunoaşte un astfel de loc de vânzare şi doreşte să intrăm în afaceri cu el şi să îl cumpărăm. Spune că va face plăcinte cu carne, şi vom numi taverna Creole. Ridică din umeri. Fără îndoială, va fi foarte exotică într-un sătuc englezesc, *non?*

Eve râse, căci îl vedea pe Jean-Marie conducând o tavernă, servind bere şi pălăvrăgind vesel cu sătenii.

— Cred că este o idee minunată, deşi îmi va fi dor de tine.

— Şi mie de tine, *mon amie,* răspunse Jean-Marie. Când plănuieşti să faci această călătorie în căutarea fratelui tău?

— Nu ştiu, dar curând. Voi merge la marea redeschidere a grădinii Harte's Folly, iar apoi voi găsi o corabie pe care să rezerv un loc, şi voi pleca.

— Ah. Jean-Marie se încruntă. Nu vei fi însoţită de domnul Makepeace?

— Eu… Trebui să se oprească şi să îşi dreagă glasul, căci se înecase inexplicabil. Nu avea să plângă – nu când tocmai îşi învinsese temerile. Nu, nu cred.

Preţ de un moment, el nu făcu decât să o privească. Apoi se aplecă, cu o expresie imperioasă pe chip.

— Întreabă-l, *ma petite.* Eşti o femeie puternică – o femeie curajoasă. Nu lăsa ca această oportunitate să se piardă din pricina îndoielilor şi a temerilor.

Ea înghiţi în sec, clipind pentru a îndepărta lacrimile care îi veniseră, fie că le voia, fie că nu.

— Dar grădina lui…

Jean-Marie izbi cu mâna în aer.

— O grădină este un loc minunat, dar nu este acelaşi lucru cu o femeie – iar bărbatul care nu ştie acest lucru este un *imbecile.*

Eve clătină din cap, deschizând gura pentru a mai spune ceva, dar apoi auziră amândoi o bătaie la uşa din faţă.

Ea privi grăbită spre el. Jean-Marie încuviinţă, ridicându-se de pe canapea.

— Ţine minte ce am spus.

Şi plecă să îi deschidă uşa lui Asa.

Eve se ridică, fiindcă simţea că nu era în avantajul ei să stea jos. Se întoarse spre uşă, simţindu-se ca şi când s-ar fi pregătit să înfrunte un adversar.

Asa deschise uşa şi intră, oprindu-se brusc când îi văzu faţa.

— Ce…

Ea ridică bărbia. Părea epuizat după ziua lungă la grădina de agrement, dar în acelaşi timp avea un fel de energie neliniştită, poate ca urmare a agitaţiei stârnite de faptul că grădina trebuia să fie gata de deschidere a doua zi.

Putea concura ea cu adevărat cu munca lui de-o viaţă?

— Am hotărât să merg pe continent să-l găsesc pe Val. Să îl înfrunt cu privire la relele pe care le-a făcut – relele pe care le *face* – şantajându-i pe alţii.

El o privi cu chipul lipsit de expresie.

— Când?

Ea trase adânc aer în piept.

— De îndată ce voi putea, după ce se redeschide Harte’s Folly.

Pe chipul lui apăru imediat o încruntătură.

— De ce atât de curând? Grădina va fi de-abia deschisă. Nu mă poţi lăsa…

— Vreau să vii cu mine.

Îi bătea inima, vie şi vulnerabilă şi expusă ca pe tavă, când o spuse.

El îşi desprinse privirea, iar ea se simţi de parcă o despicase în două.

— Nu pot. Ştii asta. Nu pot.

Îşi luă inima însângerată în palme şi i-o arătă din nou.

— Nu ştiu. Grădina a prins iarăşi viaţă. După seara de mâine, poţi găsi pe altcineva să o administreze cât timp lipseşti. Eu…

El se răsuci şi lovi cu palma în speteaza canapelei.

— La naiba, Eve, nu încerc să aleg între tine şi grădina mea!

— De ce nu? strigă şi ea la rândul ei, nepăsându-i că toţi cei din casă puteau să le audă cearta. Inima ei zăcea pe covorul aflat între ei în clipa aceea. Am dreptul, nu-i aşa, să însemn mai mult decât o grădină? Să fiu prima în ochii cuiva – în ochii *tăi?*

— Ai tot dreptul. Făcu o grimasă îndureratăă. Ai *toate* drepturile, Eve, doar că eu nu sunt bărbatul acela.

— Atunci, cine este? Îl privea ţintă, nevenindu-i să creadă. Vrei să plec şi să îmi găsesc alt iubit?

— Nu! urlă el. Stai aici, la naiba! Îşi înfipse mâna în păr, apoi întinse mâna spre ea. *De ce?* De ce nu putem continua ca până acum? Eu cu grădina mea, tu în această casă.

— Pentru că merit mai mult, spuse ea. Merit un bărbat care să mă iubească mai mult decât orice. Merit o familie şi fericire.

— Atunci, pleacă! mormăi el. Pleacă şi găseşte-l pe acest bărbat mitic şi desfă-ţi picioarele pentru *el* dacă îţi va da ce doreşti.

Ea făcu doi paşi spre el şi îl pălmui, repede şi tare, apoi îl privi cu ochii mari, dându-şi seama ce făcuse.

— O, îmi pare rău.

El îşi întoarse faţa spre ea încet, fără grabă.

— Mie nu.

Apoi, era în braţele lui, cu buzele acoperite de gura lui, sălbatice, fierbinţi şi primejdios de aproape de pierderea controlului, îşi înfipse mâna în părul ei, ţinându-i capul nemişcat, şi îi cotropi gura, muşcând-o, lingând-o şi pătrunzând-o.

Simţea că i se înmoaie miezul fiinţei, şi îl cuprinse cu braţele pe după umeri, ţinându-l aproape şi desprinzându-şi gura de a lui.

— Te vreau pe *tine,* doar pe tine.

— Şi eu te vreau doar pe tine, mârâi el.

O ridică şi se îndreptă spre dormitor, o lăsă să cadă pe pat, apoi o încălecă în patru labe ca un animal ce se năpustea asupra prăzii.

Ea îngheţă un moment, privindu-l ţintă. Părul arămiu răvăşit îi cădea peste frunte şi peste obraji, gura era roşie şi umedă după sărutul lor, iar ochii îi străluceau printre pleoapele lăsate.

Se opri.

— Prea mult?

Ea clătină din cap pe pernă.

— Nu. Nu îndeajuns.

El nu zâmbi, ci doar o privi şi se lăsă încet, acoperind-o cu trupul lui mare. Deschise gura deasupra gurii ei, apucându-i fustele în pumnii şi ridicându-i-le. Ea îşi afundă degetele în părul lui, simţind aerul răcoros atingându-i gambele, apoi coastele. Sânii, prizonieri sub corset, erau apăsaţi de pieptul lui larg.

Îi vârî limba în gură, iar mâna lui îi găsi centrul fiinţei.

— Udă, spuse el răguşit deasupra gurii ei. Udă pentru mine.

Ea gemu şi desfăcu picioarele, oferindu-i-se. Un deget gros i se strecură printre labiile alunecoase, atingând, cucerind.

El îi muşcă buza de jos.

— Nu pleci din Londra.

Ea închise ochii şi îşi strecură o mână între trupurile lor, căutându-i prohabul.

Vârful degetului lui se mişca în ea.

— Eve.

Doi nasturi. Trei.

— Eve.

Aproape că îl deschise.

— Uită-te la mine!

Ea deschise ochii, privindu-l crunt, şi îi văzu ochii verzi privind triumfători, în timp ce îi apăsa clitorisul cu degetul mare.

Ea gemu, arcuindu-se sub el, uitând de prohabul lui, cu degetele strivite între ei.

— Eve, rămâi cu mine.

Ea îşi aminti de mâna ei şi cum să o folosească, sfâşiind pantalonii şi lenjeria de dedesubt. Gâfâia acum, şi privi ţintă spre el, cuprinzându-l în pumn. Avea să îşi amintească de asta. Avea să-şi amintească până la moarte, îşi promise ea.

— Ah, Eve, gemu el, lăsându-şi capul pe spate, iar mărul lui Adam i se mişcă în sus şi în jos când înghiţi. Se împinse o dată, convulsiv, în mâna ei, iar apoi se ridică şi îi desfăcu picioarele, luându-şi mădularul din mâna ei şi pătrunzând-o.

Ea icni. Fusese atât de repede. O posedă pe deplin. Se ridică deasupra ei, cu braţele drepte încadrându-i umerii, şi se retrase încet, iar carnea lui se frecă de a ei.

Era fierbinte şi tare.

Îşi desfăcu coapsele, desfătându-se cu senzaţia aceea intensă pe care i-o dădeau mişcările lui, care acum erau

scurte şi precise, în vreme ce o poseda cu forţă.

Însă continua să o privească, verdele ochilor lui scânteind de dorinţă, cerându-i ceva. Ceva ce nu mai era dispusă să ofere, fiindcă era pur şi simplu prea mult.

Când, în cele din urmă, ajunse la orgasm, respirând sacadat şi poticnit, cu picioarele tremurându-i, cu sexul pulsându-i la fiecare împunsătură a mădularului lui, îl privi. Văzu cum scrâşni din dinţi, cu buzele desfăcute de dorinţă şi plăcere.

Îi strigă numele, tare, în dormitorul ei tăcut, în timp ce trupul lui mare se cutremura, pătrunzând-o şi golindu-se în ea.

Nu răspunsese cerinţei lui, şi nu era sigură dacă asta însemna că victoria era a ei – sau a lui.

Sau poate că, până la urmă, pierduseră amândoi.

Capitolul 19

Eric îngenunche în faţa vrăjitoarei.

— Stăpână, nu este decât o fată pe care am găsit-o rătăcind prin pădure.

— Pe domeniul meu? întrebă vrăjitoarea ameninţător. De ce nu ai omorât-o de îndată?

Îşi aşează piciorul gol pe gâtul lui Eric, ţintuindu-l la pământ cu o forţă nefirească.

Porumbiţa sări în picioare.

— Nu, nu-i face rău!

Şi, în timp ce strigătul ei încă răsuna în sala strălucitoare, o plesni pe vrăjitoare peste faţă...

din *Leul şi Porumbiţa*

Harte’s Folly se redeschise a doua zi seara, şi, chiar dacă Asa era subiectiv – ceea ce era adevărat –, fu un

succes răsunător. Stătea într-una dintre loje – în spate, nu în faţă, căci toate lojele de lângă scenă se vânduseră, slavă cerului. Violetta se afla pe scenă, înveşmântată în purpuriu şi auriu şi cântând ca un înger.

— Este minunată, murmură Eve lângă el, cu ochii la scenă.

— Aşa e, răspunse Asa, deşi o privea pe ea, nu pe Violetta.

Eve purta o rochie nouă în seara aceea, de un galben intens ca şofranul, care îi făcea umerii să lucească precum perlele la lumina lumânărilor. Nu o văzuse niciodată purtând altceva decât gri sau maro, iar culoarea – culoarea intensă şi strălucitoare – era precum montura pentru o bijuterie. Era frumoasă în seara aceea, dulcea lui harpie, o zeiţă aurită hotărâtă să-l părăsească.

Refuza să se gândească la asta în clipa aceea.

Violetta încheie pe o notă înaltă cutremurătoare, şi întreaga audienţă sări în picioare, aplaudând.

La fel şi toţi cei din lojă, căci, desigur, el şi Eve nu erau singuri. În primul rând, era familia lui: Silence şi îngrozitorul ei soţ pirat, Temperance şi soţul ei aristocrat, care arăta ca un criminal, Verity şi blândul John Brown şi Winter şi eleganta Isabel. Erau cu toţii înghesuiţi în cea mai mare lojă pe care o avea. Con nu se deranjase să stea cu el – spusese că era prea aglomerat –, ci se aşezase la galerie cu Rose şi cu copiii mai mari. Păreau însă a se bucura de spectacol, chiar şi de pe locurile acelea mai ieftine. John – sau posibil George – spărgea nuci şi, când mama lui nu era atentă, arunca cojile spre fratele lui geamăn. Asa ridică dintr-un colţ al gurii. Trebuia să stai cu ochii pe băiatul acela. Doamnele din sindicatul lui Eve erau prezente şi ele, în loja alăturată, înghesuindu-se în hol când publicul se ridică să părăsească teatrul.

Asa îi întinse braţul lui Eve, conducând-o spre ieşirea din lojă. Înaintau laolaltă cu cei mai frumoşi şi mai bogaţi

oameni din Londra – clienţii lui. Asa privi satisfăcut şi îi reperă pe ducele Violettei şi pe câteva mari doamne din societate. A doua zi, toţi cei care rataseră seara aceasta aveau să regrete amarnic – implorând bilete pentru reprezentaţia următoare.

Asa zâmbi pentru sine. Într-adevăr, un succes.

Afară, luna se înălţase şi aerul mai răcoros al nopţii era reconfortant. Instrumentele cu coarde cântau la umbra pilaştrilor ce împrejmuiau galeria muzicienilor. Cei care doreau să cineze cerură mese şi alcovuri cu draperii, unde se puteau delecta cu ceva mai mult decât mâncarea servită. Alţii porniră să se plimbe prin grădină, pe aleile unde se revărsau lumini feerice.

Asa o trase pe Eve deoparte, în lumina slabă a galeriei muzicienilor, şi stătu cu ea privindu-şi familia şi oaspeţii. Deasupra lor pocniră artificii, apoi peste mulţime căzu o ploaie de lumină, iar doamnele ţipară.

— Este atât de frumos, spuse Eve, cu privirea ridicată spre stele.

Uitându-se la ea, Asa simţi o gheară în vintre, adâncă şi puternică. Artificiile i se reflectau în ochi, scânteietoare şi captivante.

Privirea lui Asa fu atrasă undeva în spatele lui Eve când un cuplu trecu pe după un pilastru. Se aplecau, îmbrăţişaţi.

Asa făcu ochii mari.

— Naiba să mă ia, ce…

Eve se întoarse să vadă la ce se uita insistent.

Malcolm MacLeish şi Hans Vogel se sărutau de mama focului, făcându-l pe Asa să se gândească să roşească pentru prima dată în douăzeci de ani.

— O, ce drăguţ. Mă întrebam dacă Malcolm va spune vreodată ceva.

El se întoarse, privind-o uluit.

— Ştiai că…?

— Tu nu? Ea ridică din sprâncene. Cred că este minunat că nu se tem să îşi arate dragostea – în ciuda faptului că pentru ei consecinţele vor fi mult mai grave dacă se va afla.

Nimeni nu-l acuzase vreodată că era laş. Se încruntă.

— Eve…

Însă nu avu timp să răspundă, căci Apollo se apropie cu o doamnă brunetă drăguţă.

— Domnişoară Dinwoody, aş vrea să ţi-o prezint pe soţia mea, Lily Greaves, vicontesă de Kilbourne, spuse Apollo. Lily, aceasta este domnişoara Dinwoody, cea care s-a asigurat că registrele contabile ale lui Asa sunt puse la punct în aceste ultime săptămâni.

Lily Greaves, fostă Robin Goodfellow, îi aruncă un zâmbet larg şi însufleţit când îi făcu o reverenţă.

— Şi am auzit că ai angajat şi o doică pentru dansatoare şi cântăreţe, domnişoară Dinwoody. Ce drăguţ din partea ta.

— Mulţumesc, milady, răspunse Eve, îmbujorându-se. Dar a fost şi o decizie practică – doamnele de la teatru nu pot lucra dacă nu are cine aibă grijă de copiii lor.

— Ceea ce te face cu atât mai isteaţă în opinia mea, răspunse Lily, luând-o pe Eve de braţ şi trăgând-o deoparte. Acum spune-mi ce mai plănuieşti să schimbi la Harte’s Folly.

— Hampston e mort, se auzi vocea răguşită a lui Apollo lângă el. Ai auzit?

Asa privi spre el.

— Ce?

Apollo ridică din umeri.

— Înjunghiat în celula din închisoare – sau aşa se spune.

— Slavă Domnului!

Asa nu simţi nimic altceva în afară de uşurare auzind că vicontele murise.

Ajunsese la Newgate doar datorită influenţei lui Wakefield. Hampston avusese prieteni influenţi, şi, chiar şi cu acuzaţiile care îi fuseseră aduse, părea că nu avea să fie decât o chestiune de timp până să fie eliberat.

Asa se resemnase cu gândul că avea să fie nevoit să îşi facă singur dreptate. Măcar nu mai trebuia să facă asta.

— Mă îndoiesc că va fi jelit de prea multă lume, fu de acord Apollo.

Ridică uşor capul când soţia lui îi făcu semn cu mâna. Rose şi Temperance veniseră alături de ea şi de Eve.

— Se pare că Lily are nevoie de mine. Privi spre Asa şi zâmbi larg. Dar voiam să te felicit. Ai reuşit.

— *Noi* am reuşit. Asa zâmbi la rându-i, deşi zâmbetul lui părea palid. Du-te la soţia ta, omule.

Apollo încuviinţă din cap şi se îndepărtă.

— Eşti un prost, îi detună o voce masculină în ureche, iar Asa se întoarse şi-l văzu pe Concord.

— Mă bucur nespus că profitaţi de biletele gratuite, răspunse el.

Concord clătină din capul grizonant.

— Nu de aceea. *De aceea.*

Şi înclină capul spre locul în care Eve îi zâmbea suav lui Rose. Asa se încruntă şi privi în altă parte.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Prostule!

— Uite, zise Asa, nu te-a făcut nimeni să vii în grădina mea, să-mi mănânci mâncarea şi să te bucuri de teatrul meu.

— Este un teatru bun. Concord părea gânditor. Şi grădinile sunt frumoase.

Asa clipi.

— Ce…

Fratele lui privi spre el.

— Îmi place. Rose e *înnebunită.* Iar copiii deja întreabă când mai venim. Ai făcut o treabă bună aici.

Asa deschise gura, apoi o închise.

— Tata era uneori… Concord se strâmbă, încercând în mod vădit să găsească cuvântul potrivit, iar Asa se întrebă cât vin băuse fratele său. Conservator.

— Da?

Asa îl privea, nevenindu-i să creadă. Să îl numească pe tatăl lor „conservator” era ca şi când ar fi spus că oceanul era ud.

Concord încuviinţă.

— Un om bun, dar nu-i plăceau lucrurile noi. Privi spre Asa. Ar fi trebuit să îţi dea şansa să dovedeşti ce poţi cu teatrul.

— Eu…

Asa nu era sigur ce să răspundă.

— *Dar,* continuă Concord, pentru că nu învăţase niciodată când să se oprească, *tu* eşti prost dacă o laşi pe domnişoara Dinwoody să plece. Rose spune că vrea să călătorească pe continent curând şi că tu nu mergi. Ce fel de bărbat îşi lasă femeia să plece singură? Ai idee ce fel de filfizoni sunt chiar şi numai în Franţa?

Con nu fusese niciodată nici măcar aproape de Franţa, dar nu aceasta era problema principală.

— Nu este femeia mea, răspunse Asa repezit.

Concord îşi îndreptă degetul spre faţa lui.

— Vrei să fie.

— Şi ce dacă vreau? şuieră Asa. Mă părăseşte, şi nu pot să o opresc.

— Atunci, mergi cu ea!

— Nu îmi părăsesc grădina!

— Atunci, poate meriţi să o pierzi, să ţi-o ia vreun broscar. Con îl privi. Frate, nu fi idiot. Femeia aceea merită mai mult decât toate grădinile, oricât de magnifice. Ia ce doreşti.

Asa oftă, brusc obosit.

— Ce vreau şi ce pot avea sunt două lucruri complet

diferite. Majoritatea bărbaţilor află acest lucru la un moment dat.

Trecu pe lângă Concord şi se îndreptă spre Eve. Râdea cu Rose, dar redeveni serioasă când el se apropie.

— Asa. Privi spre Rose şi aproape zâmbi, dar zâmbetul i se stinse pe chip. Te superi dacă petrec un moment cu cumnatul tău, astfel încât să ne putem lua rămas-bun înainte de a pleca?

Eve îi adusese pe Rose şi pe Concord cu trăsura în seara aceea şi fireşte că urma să-i ducă acasă, fără Asa. Intenţiona să petreacă noaptea la Harte's Folly, supraveghind grădina până în zori, când aveau să plece spre casă ultimii oaspeţi obosiţi.

Era munca lui de-o viaţă, la urma urmelor.

Rose o bătu pe mână.

— Câtuşi de puţin. Îi aruncă o singură privire pătrunzătoare lui Asa, apoi se întoarse, îndreptându-se spre soţul ei.

Eve îl privi cu seriozitate.

— Sunt atât de fericită pentru tine. Pentru grădina ta. Ai făcut un lucru minunat aici, Asa.

— Mulţumesc. Cuvântul sună morocănos. Îşi desprinse privirea. Nu spusese când avea să plece, şi era posibil să mai stea câteva zile, dar părea că îşi luau rămas-bun. Ţi-ai cumpărat biletul?

Nu trebuia să explice despre ce bilet era vorba.

— Nu încă, spuse ea. Mâine, cred.

El o privi ţintă, încruntându-se.

— Atât de curând?

— Da, spuse ea simplu. Privi în jos. Îl voi lua pe Henry, desigur, dar Jean-Marie şi Tess se întorc în sătucul în care a crescut ea. Jean-Marie spune că vor avea o tavernă acolo, împreună cu fratele lui Tess.

— Nu vei avea niciun lacheu în timpul călătoriei?

Ea ridică din umeri.

— O iau pe Ruth cu mine – este foarte nerăbdătoare –, şi mă gândesc să îl iau pe Bob, lacheul fratelui meu.

— Ar trebui, spuse el încruntându-se. Ai nevoie de cineva care să te protejeze.

— Da? întrebă ea înclinându-şi capul. Nu sunt sigură că mai am.

— Doar… El îşi miji ochii – artificiile îi străluceau în privire. Ai mare grijă.

— Voi avea. Îi atinse uşor obrazul cu degetele. Noapte bună, Asa Makepeace.

El se aplecă şi o sărută uşor pe obraji. Apoi se întoarse.

Asa mai aruncă o privire spre rezultatele muncii lui, spre oaspeţii care râdeau şi petreceau, spre Eve cu artificiile în privire, spre grădina plină de petrecăreţi, apoi se întoarse, intrând în teatru.

Câteva dansatoare şi actriţe mai erau încă în spate, îmbrăcându-se şi strigând fericite unele la altele. Succesul însemna bani pentru toată lumea.

Teatrul şi grădina sa – la dracu', *el* avusese un succes al dracului de mare.

Deschise uşa biroului, se aşeză la masă, apoi auzi un sunet ciudat. Se ridică din nou şi privi peste masă. Acolo, în culcuşul de costume vechi pe care şi-l făcuse Henry, se afla porumbiţa, stând şi privindu-l cu ochii ca mărgelele.

— Cum naiba ai intrat? Pufni, aşezându-se la loc. Nu că ar conta. Pleacă, porumbiţo dragă, deşi presupun că, după ce va afla că te-ai întors, te va lua şi pe tine. Mă va lăsa doar pe mine în urmă.

Avea câteva sticle de vin sub masă, şi scoase una, trăgând dopul cu dinţii şi aruncându-şi picioarele pe masă.

Ridică sticla, toastând pentru succes, şi luă o gură.

O uşă se trânti în teatru, apoi se lăsă o tăcere ciudată. Auzea zgomotul petrecerii de afară, sunetele râsetelor şi al vorbelor şi pocnetul artificiilor, dar totul suna înfundat.

Mai luă o gură, mare şi acră. Nu era un vin prea bun.

Se gândi că era posibil ca, de data asta, fratele său Concord, pe care de obicei îl considera un mare îngâmfat, să aibă, de fapt, dreptate.

Era, într-adevăr, nesăbuit.

„La dracu’!”

Aruncă sticla într-un colţ şi ieşi din birou, trântind uşa în urma lui. Alergă prin teatru, ignorând exclamaţiile muzicienilor şi ale cântăreţilor pe lângă care trecea în fugă. Nu o părăsise decât cu câteva momente în urmă. Nu avea cum să fi ajuns prea departe. Afară, artificiile explodau, şuierând strident, într-un final grandios, şi toate capetele erau ridicate spre cerul luminat şi colorat.

Mai puţin al lui Asa. Îşi făcu loc prin mulţime, blestemând şi căutând-o. Trebuia să fie încă acolo. Cine ar pleca înainte de focul final de artificii?

Dar nu îi dăduse nicio speranţă. Practic, o sărutase în semn de rămas-bun.

Simţi în piept un junghi ce aducea a panică.

Apoi o văzu.

Stătea aproape în centrul curţii, înconjurată de familia lui şi de prietenii ei, cu chipul ei dulce şi solemn ridicat spre stelele care explodau.

Se auziră ultimele artificii, cu un pocnet răsunător.

Apoi se lăsă brusc liniştea, în timp ce luminile ca nişte licurici coborau spre pământ.

Înaintă prin ploaia de lumini spre ea, şi probabil că ea îl simţise, căci întoarse capul spre el. Torţele din jurul curţii îi luminau ochii tot mai mari.

Ajunse lângă ea şi căzu în genunchi.

— Căsătoreşte-te cu mine, spuse el, privind spre ea. Te iubesc, să fiu al dracului, Eve Dinwoody, mai mult decât pe grădina mea, mai mult decât propria-mi viaţă. Vreau să îmi petrec restul zilelor condus de tine, certându-mă întruna cu tine, ciondănindu-mă cu tine şi adormind cu tine

în braţe. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă pleci sau rămâi în Londra, atâta timp cât mă laşi să îţi fiu alături. Aşadar, te căsătoreşti cu mine, Eve?

Un moment îndelungat – cel mai lung moment din viaţa lui –, ea îl privi ţintă, cu ochii mari.

Apoi buzele ei catifelate se deschiseră.

— O, Asa. *Da.*

În jurul lor, familia, prietenii şi străinii începură să ovaţioneze – întreaga mulţime adunată, atât oamenii de la teatru, cât şi oaspeţii grădinii.

Dar lui Asa Makepeace nu-i păsa. O săruta pe Eve, harpia lui dulce, minunată şi frumoasă.

Capitolul 20

Iată un lucru pe care s-ar putea să nu-l credeţi, căci, cu acea singură lovitură, Porumbiţa o ucise pe vrăjitoare. Vrăjitoarea, vedeţi voi, nu avea decât o singură slăbiciune, şi aceea se pare că era atingerea unui muritor.

Porumbiţa privi spre Eric şi spuse:

— O, *îmi pare atât de rău!*

Auzind cuvintele el îşi lăsă capul pe spate şi răspunse:

— Nu îţi mai cere iertare niciodată, căci m-ai eliberat din sclavie, blândă Porumbiţa...

din *Leul şi Porumbiţa*

Ceasul din hol bătea miezul nopţii când Bridget Crumb se îndreptă spre dormitorul ducelui. Îi trecuse prin cap mai devreme în ziua aceea, în timp ce le instruia pe servitoare cum să facă o cremă de lustruit din ceară de albine şi ulei de lămâie, că patul din camera Excelenţei sale era neobişnuit de mare, cu speteaza neobişnuit de groasă. Genul care ar putea ascunde un compartiment secret sau

două.

Motiv pentru care intra în apartamentele lui la ora aceasta târzie din noapte.

Portretul nud al ducelui o privi pe Bridget în timp ce aşează sfeşnicul pe birou. Flacăra pâlpâi uşor, ca şi când ar fi fost atinsă de un curent de aer.

Bridget se încruntă, ezită, apoi se întoarse spre pat. Mai întâi pipăi fiecare centimetru al ornamentelor în formă de pepeni mari, fără a descoperi nimic în afară de faptul că trebuiau şterse de praf.

Se dădu înapoi şi privi tăblia patului un moment, dar chiar nu avea de ales. Îşi scoase pantofii şi se târî pe patul imens. Când ajunse la tăblia patului, începu să cerceteze cu minuţiozitate sculpturile alambicate, trecându-şi degetele peste spirale şi adâncituri. Degetele îi alunecară într-o gaură mică, şi deodată un panou de mărimea palmei ei se deschise.

Bridget înţepeni, aproape nevenindu-i să creadă că avusese asemenea noroc. Îşi strecură degetele în mica deschizătură şi scoase o pictură în miniatură: un bărbat, soţia sa şi un bebeluş.

Femeia era îmbrăcată în costumul unei doamne din India.

Un moment, totul se cufundă în tăcere şi nu se mai auzi decât răsuflarea ei. Triumful îi inundă pieptul lui Bridget. În sfârşit!

Apoi auzi un râset masculin în spatele ei.

Bridget îngheţă, simţind fiori de gheaţă pe şira spinării. Sunetul nu putea fi nimic altceva, nici scârţâiturile casei şi nici măcar un şoarece.

Se întoarse, închizând panoul cu umărul şi strângând portretul în palmă.

Ducele de Montgomery, cu părul lui auriu şi cu ochii albaştri pătrunzători, purtând un costum mov de catifea, îi zâmbea de pe fotoliul aflat în colţul îndepărtat al încăperii.

— O femeie încântătoare în patul meu, ce surpriză minunată, îşi înclină capul, iar un colţ al gurii lui frumoase se răsfrânse cu cruzime. Spune-mi, doamnă Crumb, ce cauţi?

*

— Vreau să discut ceva cu tine, îi spuse Asa lui Eve târziu în seara aceea.

— Da? răspunse ea absentă. Era întins gol pe patul ei, şi îl făcuse să *promită* că nu avea să se mişte cel puţin cinci minute.

— Da, spuse el, iar vocea îi suna puţin chinuită, poate din cauză că îi îşi trecea degetele peste venele de pe mădularul lui. Dacă mai doreşti să mergi pe continent ca să îl găseşti pe fratele tău, vreau să vin cu tine.

— Hmm, răspunse ea, căci mădularele erau nişte lucruri cu adevărat fascinante.

El înălţă capul pentru a se uita spre ea.

— Nu te mişca, îl repezi ea.

El îşi lăsă supus capul să cadă pe perne.

— Voi avea nevoie de un administrator care să-mi ţină locul cât lipsesc.

— Da?

— Şi va trebui să ne căsătorim întâi, spuse el răguşit. Cred că surorile şi cumnatele mele plănuiesc deja nunta. Le-am spus să fie una restrânsă, dar mă tem că nu se va întâmpla aşa.

Inima îi bătu ceva mai iute, trecându-şi degetul în jurul capului mădularului lui.

— Aş prefera o nuntă mare.

El se încruntă feroce.

— Atunci, vei avea una. Îţi voi da tot ce doreşti. Trebuie să ştii asta, Eve.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Orice?

El privi încruntat spre ea.

— Da!

Ea se aplecă şi atinse cu limba umezeala care izvora din deschizătura din vârf.

— La dracu'!

Ea se retrase, puţin şocată.

— Înjuri prea mult, să ştii.

— La naiba, Eve, vreau doar să te facă fericită.

— Sunt, spuse ea încet. Mă faci foarte fericită, într-adevăr şi de-abia aştept să mă căsătoresc cu tine.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Atunci, vino aici şi sărută-mă cum trebuie.

Ea aruncă o privire tristă înspre penisul lui.

— Te poţi juca cu *el* mai târziu.

— Îmi promiţi?

— *Da.* O trase în braţe şi o sărută pasional şi pe îndelete. Te iubesc, Eve Dinwoody, spuse el cu vocea scăzută, că era aproape o şoaptă, când, în cele din urmă, se desprinse de ea. Te iubesc mai mult decât iubesc vinul, mâna mea dreaptă şi chiar grădina mea. Cred că te-am iubit din ziua în care ai dat buzna în casa mea.

Ea se dădu înapoi auzindu-l, căci afirmaţiile ridicole aveau şi ele o limită.

— Nu-i aşa! Mi-ai spus că am un nas mare.

El o sărută pe nas.

— Ei bine, poate nu chiar de atunci, dar eram fascinat de tine, în orice caz. Şi eram deja puţin îndrăgostit de tine până să mă faci să mă ating, în trăsura ta.

— Nu te-am *făcut,* răspunse ea. Păreai foarte fericit să o faci singur.

— Taci, spuse el, încerc să îţi declari dragostea, şi tu strici momentul.

— Nu tocmai. Mi se pare cât se poate de minunat.

— Da? întrebă el, dintr-odată serios. Căci aş face orice

pentru tine, Eve, orice. Dacă asta înseamnă să îţi spun în fiecare zi a vieţii mele nenorocite că te iubesc, o voi face, doar ca să îmi repar idioţenia.

— Bine, şopti ea. Căci şi eu te iubesc.

Atunci, el zâmbi, cu zâmbetul lui larg, încrezător şi primejdios – zâmbetul acela care era al ei cu *totul* acum – şi o sărută.

Epilog

— Acum te poţi duce acasă, spuse Eric.

Dar, auzindu-l, Porumbiţa se întristă.

— Nu am casă, răspunse ea şi îi spuse povestea ei tristă, mărturisindu-i că tatăl ei şi soldaţii lui o urmăreau încă prin pădure.

— Ei bine, se rezolvă cu uşurinţă, spuse Eric şi, luând săculeţii cu mătase, smarald şi parfumuri, porniră împreună spre palatul tatălui ei.

În momentul în care păşiră în curtea regelui, bărbatul dădu fuga afară.

— Îţi voi smulge inima! strigă el spre Porumbiţa.

Dar Eric se transformă într-un leu imens şi, cu un răget teribil, sfâşie burta mare a regelui. Din burta regelui mort se revărsară toate inimile copiilor lui, încă bătând, şi, imediat ce se întâmplă asta, copiii se ridicară din locul în care fuseseră îngropaţi în curte. Inimile zburară spre copiii cărora le aparţineau şi intrară în piepturile lor, şi astfel copiii regelui fură renăscuţi, întregi şi vii din nou.

— Soră! strigară prinţesele şi prinţii renăscuţi. Ne-ai salvat, şi trebuie, prin urmare, să ne fii regină.

Apoi soldaţii regelui îngenunchează şi îi jurară credinţă Porumbiţei.

Leul se întoarse şi veni şi el spre Porumbiţa, dar, când se pregăti să îngenuncheze, ea îşi vârî degetele în blana lui deasă.

— Tu, dragă Eric, tu nu trebuie să îngenunchezi în faţa

mea.

La aceste cuvinte, el deveni din nou bărbat şi întrebă:

— Atunci, ce voi fi?

— Ei bine, soţul meu şi regele acestui pământ, spuse ea. Să domneşti alături de mine câte zile vom avea, fericiţi şi în pace.

Şi aşa făcură.

din *Leul şi Porumbiţa*

Sfârşit